YABANCI

Kalpte Saklı Kelimeler

"Sizi derinden etkileyecek ve ruhunuzu sarsacak bir aşk hikâyesi."
—KATY REGNERY

New York Times Çoksatan Yazarı

MIA SHERIDAN

Jessica Creswell, Callen Hayes'la tanıştığı anda onun küçük bir erkek çocuğunun kalbine sahip olduğunu anlamıştı. Arkadaşlıkları zorlu hayatlarından kaçıp sığındıkları büyülü, güvenli bir liman olmuştu.

Ta ki Callen, hayatından hiçbir şey söylemeden çekip gidene dek...

Aradan yıllar geçmiş ve Callen Hayes, herkesin tanıdığı ünlü bir besteci olmuştu. Fakat hiç kimse Callen'ın ruhundaki fırtınalardan haberdar değildi. İçindeki karanlık öylesine derin bir hâl almıştı ki artık bestelerini yapamıyor, eski başarılı günlerinden uzaklaşıyordu. Callen'ı karanlık günlerden çekip alabilecek ve aydınlığa kavuşturabilecek tek kişi vardı: Jessica Cresswell. Fransa'da bu iki kişiyi bir araya getiren tesadüf, kelimelerin ötesinde bir aşkı başlatabilir miydi?

Ancak artık hiçbir şey çocukluklarındaki gibi değildi. Birbirlerinin dünyalarından çıkalı uzun zaman olmuştu. Hatalar, sırlar ve yalanlarla dolu bir çıkmazın içine giren Callen ve Jessica, doğru yolu bulup o karşı konulamaz aşka ulaşabilecekler miydi?

"Modern bir peri masalı, özenle işlenmiş romantizm ve Fransa'nın büyülü güzelliği... Sheridan, okurlara keyifli bir okuma sunuyor. Heyecanla takip edilmesi gereken bir yazar." —*Kirkus Reviews*

"Sheridan ilk aşkın ne kadar güçlü ve özel olduğunu okurların keşfetmesine olanak sağlıyor." —*Publisher's Weekly*

Çeviren: Kübra Tekneci

www.ithakiyayıngrubu.com

YABANCI

9 786256 826465

/yabancıyayınları

Yetişkin okurlara önerilir.

Kalpte Saklı Kelimeler
Özgün Adı *More Than Words*
Mia Sheridan

Yabancı Yayınları | 532

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Ebru Arun
Düzelti | Simge Özçevik
Kapak Tasarım | Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Temmuz 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-46-5

Duzenleme
Ny.ozlem

©Mia Sheridan, 2018
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Kübra Tekneci, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Book Group, Inc.'e bağlı, Grand Central Publishing ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Ninova

MIA SHERIDAN

Kalpte Saklı Kelimeler

Çeviren
Kübra Tekneci

YABANCI

Ninova

Bu kitabı kuş tüylerini görebilmemi
sağlayan Judy'ye ithaf ediyorum.

Jessica On Bir Yaşında

"Gece karanlıktı ve..." Temkinli bir adım attım, yazın kuru otları ayaklarımın altında hafifçe çıtırdadı. *Fırtınalı mıydı?* Hayır, sisli bile değildi. Gözlerimi kısarak tepemdeki solgun ay parçasına baktım. Hava henüz kararmamıştı, gökyüzü alacakaranlık mavisinin daha koyu bir tonuna bürünüyordu. Uzakta bir yerde bir köpek havladı, sonra tekrar sessizlik çöktü, sanki bu tuhaf ve hain topraklarda yaşayan tek kişi benmişim gibi adımlarım etrafımda yankılandı. "Tenha" diye karar verdim en sonunda, kelimeyi fısıldadım. Omuzlarımı dikleştirip cesaretimi topladım. "Gece... *loş* ve tenhaydı, prenses yine de yoluna devam edip prensin çok uzakta olmadığına ve onu kurtaracağına tüm kalbiyle inandı. Tek yapması gereken, o umuda tutunmaktı."

Yürümeye devam ettim, nabzım hızlandıkça nefesim kesiliyordu. Daha önce evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım ve hiçbir şey tanıdık görünmüyordu. *Neredeyim?* Gökyüzü grileşirken birdenbire tepemde ışıklar yanıp sönmeye başladı; sanki hepsi birer fener, birer rehbermiş gibi onlara doğru ilerledim. "Gökyüzünde yıldızlar ışıldıyordu ve prenses en parlak olanları takip etti, onu güvenli bir yere" –midem cırcırböceklerinin akşam havasında yükselip alçalan şarkılarından daha yüksek bir sesle guruldadı– "ve yiyecek bir şeylere götüreceklerinden emindi."

Parlak ışıklarla –artık sokak lambaları olduklarını görebiliyordum– aramda bir eğim vardı, yavaşça tırmanmaya başladım. Bir elimle kitabımı kavradım, diğer elimi en dik yerlerde den-

Ninova

gemi korumak için kullandım. "Yolculuk prensesi yorgun düşürdü, yine de yükseğe çıkarsa nerede olduğunu görebileceğini bildiği için gücünü toplayıp yamaçları aştı. Belki de sadık atının sırtında dört nala ona doğru koşan prensi görebilirdi."

Işıklar çok yakındı ve tepeye ulaşıp birkaç çalının arasından çıkınca, bir çift tren rayının önünde durduğumu fark ettim. Sertçe nefes verdim ve sağa sola bakıp aşağıdaki topraklara göz gezdirmek için döndüm. Önümdeki yamaçtan aşağı baktığımda, geniş bir tarlayla bitişik golf sahasının kenarını seçebiliyordum. Nerede olduğumu anlayınca rahatladım. Evim golf sahasına yakın bir mahalledeydi. Kendimi hayallerime bu kadar kaptırıp ne kadar uzaklaştığımı nasıl fark etmemiştim?

Ne tarafa gitmem gerektiğini çözdüğüme göre artık eve dönmeliyim.

Bir süre durup evime doğru baktım; annemin hıçkırıklarının yankılarını, babamın sinirli sesini, erkek kardeşimin geceyi arkadaşı Kyle'ın evinde geçirmek üzere gittiğini haber veren kapı çarpmasını duyabiliyordum. *Orada olmak istemiyorum.* Zaten yokluğumu fark etmeleri saatler alırdı. Tabii fark ederlerse.

Raylara doğru döndüm. Biraz ötede bir yük vagonu duruyordu, göğsümde tuhaf bir çarpıntıyla ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken merakla onu süzdüm. "Prenses ileride mağaralar olduğunu gördü," diye mırıldandım, "ve anlam veremediği bir sebepten ötürü onlara doğru çekildi." *Kader.*

Çakıl taşlarının arasından yavaşça yürüyüp ilk rayların üzerinden atladım ve yük vagonuna doğru ilerledim. Aşağıdaki tarladan gelen cırcırböceklerinin sesi azaldı, sanki tüm dünya nefesini tutmuş gibi, gece birdenbire daha sessiz ve durgun bir hâl aldı. Kalbim bir kez daha... bir şeyler olacak hissiyle hızla çarpmaya başladı. Yük vagonunun yan tarafına dokundum, elimi soğuk ve pürüzsüz metalin üzerinde gezdirerek açık kapıdan sızan siyahlığa doğru ilerledim. Fısıltım neredeyse işitilemeyecek kadar kısıktı. "Mağaralar karanlıktı fakat prenses cesurdu. Burada bir süre durup prensin ona yetişmesini bekleyecekti. Prens çok yaklaşmıştı. Prenses bunu *hissedebiliyordu.*"

Açık kapının kenarında duraksadım, yavaşça başımı içeri sokunca nefesim kesildi, gözlerim büyüdü. Bir çocuk karşı duvara yaslanmış oturuyordu; uzun bacaklarını önüne uzatıp bileklerinden çaprazlamıştı ve gözleri kapalıydı. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. *Kimdi o?* Bir sokak lambasından hafif ışık vuruyordu ama oğlanın dudağının kanlı ve gözünün şiş olduğunu görmem için yeterliydi. Ona bakarken koyu saçlarının alnına düştüğünü fark ettim, sanki onu geri itemeyecek kadar yorgundu. Yüzü bereli ve gözleri kapalıydı, yanaklarında göz yaşlarının izi olabileceğini düşündüm ama buna rağmen, hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı oğlandı. O bir prensti. Bir... kırgın prens. Zihnimde birçok şey dolaşmaya başladı. *Prenses, prensi beklediğini sanıyordu ama... ama her şeyi yanlış anlamıştı. Prens savaştan sağ çıkıp saklanmak için yakındaki karanlık bir mağaraya emeklemişti ve orada... prenses tarafından kurtarılmayı bekliyordu.*

Oğlan göz yaşlarıyla parlayan gözlerini açtı. Beni görünce biraz irkilip yumruklarını sıktı. Ama sonra gözlerini kırpıştırarak yaşlarından kurtuldu, doğrulurken kaşlarını çatıp yumruklarını gevşetti.

Yük vagonuna girip oğlanın karşısında durdum, onu bulmanın şaşkınlığıyla bacaklarım titriyordu. "Seni kurtarmaya geldim," dedim aniden.

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark edince yanaklarımın kızardığını hissettim. Oğlan ne tür bir oyun oynadığımı bilmiyordu ve birdenbire ne kadar tuhaf ve beceriksiz görünmüş olabileceğimi fark ettim. Uydurduğum dünyaya kendimi fazlasıyla kaptırmıştım. Gerçi... kurtarılmaya *ihtiyacı olduğu* aşikârdı. Prenses rolü oynayan biri tarafından olmayabilir ama *biri* tarafından kurtarılması gerekiyordu.

Oğlan koyu kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı, gözleri vücudumda dolaştı ve sonra yüzüme döndü. Hafifçe gülüp içini çekti. "Ah, öyle mi? O hâlde işim bitti," diye homurdandı.

Pekâlâ. Ellerimi belime koydum ve az önce hissettiğim anlayış yerini öfkeye bıraktı. Tuhaf ve beceriksiz olabilirdim ama dalga geçilmeyi hak etmiyordum. "Göründüğümden daha güçlü-

yüm," dedim, dikleşerek tam boyumu gösterdim. Sınıfımdaki en uzun boylu beşinci kızdım.

Oğlan sırıttı, alnındaki saçları eliyle geriye attı. "Eminim. Burada ne arıyorsun? Küçük kızların gece vakti tren raylarında dolaşmamaları gerektiğini bilmiyor musun?"

Birkaç adım daha ilerleyip duvarlara püskürtülmüş grafitilere baktım. En yakınımdaki duvarda birkaç yazı vardı, okumak için eğildim. "Onları okumasan daha iyi olur," dedi oğlan. Merakla ona döndüm. "Çocuklara uygun olmayabilir." Tek kaşını kaldırdı. *Olmayabilir mi?* Onları kendisi okumamış gibi konuşuyordu. Öyledir kesin.

Boğazımı temizleyip tavsiyesine uymaya karar verdim. Şimdilik. Terbiyesiz yazılar olabileceklerini düşündüm. Başka bir zaman gelip yalnız başıma okuyabilirdim. Hatta belki de ezberlerdim. "Benden çok da büyük görünmüyorsun," dedim. Açıkçası, tam olarak çözememiştim. Tahmin etmem gerekirse, ortaokula gidiyor olmalıydı, gerçi ifadesinde –belki de gözlerinde– onu daha büyük gösteren bazı şeyler vardı.

"Ben bir erkeğim ve kendimi nasıl koruyacağımı biliyorum."

Oğlanın yaralı yüzüne bakarken, kendisini korumakta zorlandığı en az bir kişi olduğunu düşündüm. "Hmm. Peki kaç yaşındasın?"

Oğlan bir süre bana kaşlarını çatarak baktı, cevap vermeyecek gibiydi. "On iki."

Gülümsedim. "On bir buçuk yaşındayım. Adım Jessica Creswell." Diz çöküp ellerimi bacaklarıma koydum.

Oğlan hakkımda ne düşünmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi bir süre beni inceledi. Bakışlarımı kaçırıp dudağımı ısırdım, birden özgüvensiz hissetmiştim. Çok güzel bir kız olmadığımın farkındaydım. Saçlarım ve gözlerim sıradan, sıkıcı açık kahverengiydi, burnumda ve yanaklarımda limon suyuyla silmeye çalıştığım çillerim vardı, şimdilik işe yaramamıştı ve acınacak derecede zayıftım. Züppe Fransız okulumdaki kızlar dizlerimin yumru yumru olduğunu ya da tepemdeki farklı yöne uzamış

aptal saç tutamının kendi kafasına göre hareket ettiğini bana hatırlatmayı ihmal etmezlerdi. Annemin jölesiyle yatıştırıyordum ama bir kazık gibi dikilmekte ısrarcıydı. *Umutsuz bir vakaydım.*

"Burada ne yapıyorsun, Jessica Creswell?"

Kıçımın üzerine oturup dizlerimi daha rahat bir pozisyona çektim ve oğlanın yaslandığı duvarın yanındaki duvara yaslandım. "Kayboldum sayılır. Ama nerede olduğumu biliyorum. Eve nasıl döneceğimi biliyorum."

"O hâlde öyle yapmalısın. Evine git."

Evi düşününce kaşlarım çatıldı, dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

Oğlan beni izlerken gözlerinin kenarları gerilince yine geridim. "Evinden hoşlanmıyor musun, Jessie?"

Jessie. Bu yakışıklı oğlanın bana bu şekilde hitap ettiğini duyunca kalbim pır pır etti. Daha önce kimse bana Jessie dememişti. Hoşuma gitti. "Pek... sayılmaz. Annem ve babam sık sık kavga ediyorlar." Bunu bir yabancıya neden söylediğimi bilmiyordum ama kapalı yük vagonunun loş ve hayali, gerçek dışı hissettiren bir yanı vardı, zihnimde uydurduğum oyunum etrafımda küçük bir şekilde gerçekleşiyormuş gibiydi. Sanki burada söylenilenler burada kalır gibiydi.

Oğlan tekrar içini çekip arkamda bir yere baktı. "Evet," dedi, anlıyormuş gibi. Onun da anne ve babasının sık sık kavga edip etmediklerini sormak üzereydim ki yerde yanıma koyduğum kitaba başıyla işaret etti.

"O ne?"

"*Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri.*"

Oğlan başını eğdi. "Masallar hoşuna mı gidiyor, Jessie?"

Yavaşça başımla onayladım. Annemi ve babamı, annemin bizi nasıl sürekli babamı kız arkadaşlarıyla bulduğumuz otellere, restoranlara ve mesai sonrası iş yerine götürdüğünü düşündüm. Babamı ilk bulduğumuzda erkek kardeşim Johnny çok küçüktü, gözlerinin parladığını ve neşeli bir sesle, "Merhaba, baba!" dediğini düşündüm. Babamız suratını ekşitirdi ve o anki kız arkadaş ya küçülür ya da şok olmuş görünürdü, bense utancımdan öl-

mek isterdim. Sonra annem hıçkırır ve sinir krizi geçirirdi, bazen babamız bizimle eve gelirdi ama çoğunlukla kapıyı kapatır ya da arabasıyla uzaklaşıp bizi orada bırakırdı.

Johnny artık dokuz yaşındaydı ve babamızı kız arkadaşlarından biriyle yakaladığımızda benim gibi utanacak kadar aklı başındaydı.

Annem sürekli ağlayıp sızlanıyordu ve babam sürekli kimsenin inanmadığı sözler veriyordu. *Kendisi bile inanmıyor,* diye geçiriyordum içimden. Johnny ve ben arka planda gözden kaybolmaya çalışıyorduk.

Masallar her erkeğin babam gibi olmadığına inanmama yardımcı oluyorlardı. Masallar, prenslerin sadık ve dürüst, prenseslerin güçlü ve cesur olduğu dünyalarda kendimi kaybetmemi sağlıyorlardı.

"Evet. Masallar ve maceralar. Bir gün ben de büyük bir maceraya çıkacağım: Paris'te yaşayacağım, bana güzel aşk mektupları yazan Fransız bir erkek arkadaşım olacak ve tüm gün Fransız çikolataları yiyeceğim."

"Kulağa kilo alacakmışsın gibi geliyor."

Omuzlarımı silktim. "Olabilir. İstersem."

Oğlan hafifçe kıkırdayınca, karın boşluğumda kelebekler uçuştu. Gülümsediğinde daha yakışıklıydı. Ama ona dikkatle bakınca giysilerinin yıpranmış, kapüşonlusunun fazla küçük ve ayakkabılarından birinin tabanının gevşemiş olduğunu gördüm. Yoksulluğu aşikârdı ve bu içimi sızlattı.

"Bana adını söylemedin," dedim kısık bir sesle, ona doğru yaklaşarak.

Oğlan bir süre beni süzdükten sonra omuzlarını silkti. "Callen."

"Calvin mi?"

"Hayır, Callen. V yok."

Tekrarlarken ismi kulağa hoş geldi. "Callen." Duraksadım. "Kavgaya mı karıştın?" diye sordum, gözlerimi yaralı dudağından kızarmış gözlerine çevirerek.

"Evet."

"Kiminle kavga ettin?"

Bir an bakışlarını kaçırdıktan sonra bana döndü. "Sadece bir zorbayla."

Yavaşça başımı salladım. "Ah. Umarım artık ondan uzak durursun."

Callen kısık bir sesle kahkaha attı. "Hayır, Jessie, bu zorbadan uzak duramam ama sorun değil. Yaralarım umurumda değil."

Kaşlarımı çattım, birinin yüzüne darbe almayı nasıl sorun etmeyeceğini anlamıyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtığım anda Callen uzanıp kitabımı aldı ve kapağındaki resme baktı. Ters çevirip arkasındaki özeti okudu. "Fransızca biliyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Gözleri benimkilere kitlendi, yüz ifadesi garip bir hâl aldı. "Hayır. Hangi dilde olduğunu merak ettim."

Başımla onaylayıp ona biraz daha yaklaştım ve sırtımı onunla aynı duvara yasladım. "Sana okumamı ister misin? Tercüme edebilirim. Fransız okuluna gidiyorum ve sadece Fransızca kitaplar okumamız gerekiyor."

"Fransız okulu mu?"

Başımla onayladım. "Tüm dersler Fransızca öğretiliyor. Bu, çocukların dili akıcı bir şekilde konuşmasını sağlıyor."

"Hah," dedi Callen, başını eğip beni inceleyerek. "Böylece eninde sonunda Paris'e taşınıp kilo alabileceksin."

Sırıttım. "Evet."

O da sırıtarak karşılık verince karnımdaki kelebekler tekrar kanat çırptı. "Elbette, Prenses Jessie. Oku bana."

O yaz her gün mahallelerin, golf sahasının ve tarlanın içinden geçip tren raylarının olduğu yere gittim.

Callen oradayken ona kitap okurdum ya da birlikte maceralara çıkardık. Bunu sadece benim için yapıyormuş gibi davranırdı ama Acımasız Vadiler Diyarı'ndaki yanardağlara ya da Yemyeşil

Arazilerde büyülü otlar toplamaya gittiğimizde her zamankinden daha çok gülümserdi.

"Burada yalnız kalmanı istemiyorum, Jessie," dedi bir öğlen, önceki gün orada tek başıma olduğumu söylemiştim. "Tren raylarında kimlerin dolaştığını asla bilemezsin."

"Senden başka kimseyi görmedim."

"Evet ama" –rayların bir grup ağacın arkasında kaybolduğu ilerideki dönemece baktı– "raylarda takılan insanlar genellikle yarım kilometre ötedeki tarafta olurlar, çünkü ağaçlar ve çalılar eski tren vagonlarını gizler, bilemezsin işte."

Ayakta durduğumuzda benden bir baş daha uzundu, göz ucuyla ona bakarken çenesinin altındaki morluğu fark ettim. "Peki burada olacağını nasıl bileceğim?"

Ellerini ceplerine sokup bana döndü. "Ben de birlikte vakit geçirmemen gereken biriyim."

Hayal kırıklığına uğradım, birdenbire benimle artık görüşmek istemediğini söyleyip beni başından savmasından korktum. "Yanılıyorsun," diye üsteledim. "Sen tanıdığım en harika insansın."

"Jessie." Bir kelimeden ziyade nefes gibiydi bu, ama hafifçe verdiği nefesinde ismimi duyduğumdan emindim. Gözlerimin içine bakıp tatlılıkla gülümserken, olduğundan daha küçük göründü birden. İç çekip uzaklara daldı. Belki de yaşadığı yere bakıyordu ama emin değildim. Zihninde gördüğü her neyse gülümsemesine gölge düşürdü. Gözlerini tekrar bana çevirip "Salı ve perşembe günleri akşam yedide buluşabilir miyiz?" diye sordu.

Bu akşam yemeğinden sonra demekti, babam "beklenmedik" bir iş toplantısı için gitmesi gerektiğini söylese de bir otel odasında onu bekleyen bir kadınla görüşmeye gittiğini hepimiz bilirdik ve şehrin bir ucundan diğerine sürüklenemeyecek kadar büyük olduğumuz için annem bir şişe şarap açıp ağlardı. "Evet, buluşabiliriz. Peki cumartesi günleri saat üçte de buluşabilir miyiz?"

Callen bir süre sessiz kaldıktan sonra bana çarpık bir şekilde gülümseyince kalbim tepetaklak oldu. "Ve cumartesileri saat üçte."

Soğuk bir sonbahar gününde, tanıştığımız günden bir sene sonra, yük vagonunda yan yana oturuyorduk. Callen'a *Robin Hood'un Maceraları*'nın Fransızca versiyonunu okurken nefesim havada buhar çıkarıyordu. Callen öne doğru uzanıp sırt çantamdan bir kâğıdın kenarını çekip çıkarınca durdum. Bir süre kâğıdı inceledikten sonra gözlerini bana çevirdi. "Bu ne?"

Kitabı yere koyup ona bakmak için başımı eğdim. "Piyano müziğim."

Kâğıda bakıp bana uzattı ve ilk notaya işaret etti. "Bunlar notalar."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Hiç yazılı müzik görmedin mi?"

"Bu şekilde değil." Callen'ın sesinde tuhaf bir şey vardı ve hızlı konuşuyordu. İlk notaya işaret etti. "Bu hangisi?"

"Hmm, o bir *E**."

"Bir *E* mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "*E* harfi gibi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Evet, yani harf gibi ama aslında bir nota. Sanırım... farklı bir dil." Gülümsedim, nota kâğıdına dönerken yüzünde hâlâ yoğun bir konsantrasyon vardı ve alnı ancak bir süre sonra düzleşti. Bir başka E'ye ve sonra bir diğerine işaret etti. "Bunların hepsi *E* notası."

Başımla onayladım ama neden bu kadar heyecanlandığını anlayamadım. Onu tanıdığım sene içinde sadece iki duygusuna tanık olmuştum: somurtkan ya da kısmen mutlu. Bu beklenmedik hevesini saçma bir şekilde kıskandım. "Evet."

Başını hızla salladı. Boynuna bakınca pürüzsüz ve bronz derisinin altında nabzının hızlandığını görebiliyordum. "Bu ne?"

---

* Mi notası. Müzikte notalar farklı adlandırılabilir. Bazı ülkelerde Do-Re-Mi-Fa-Sol-La-Si notalarının karşılığı C-D-E-F-G-A-B'dir. *–çn*

Gösterdiği şeye baktım. "Sol anahtarı. O satırdaki notaların hangi tonda çalınacağını gösteriyor."

Callen kaşlarını çatınca açıklamak için acele ettim. "Ton ve anahtar... notaların ince ve kalınlığıyla ilgilidir."

Tekrar başını salladı, gözleri anlamlandıramadığım bir şeyle büyüyüp ışıldıyordu. Bu heyecandan *fazlasıydı*. Bu... hayretti. Onu bu kadar heyecanlandıran farklı bir dilde okumak mıydı? Oyun oynarken mırıldanması dikkatimden kaçmamıştı. Oyunlarımıza müzik katardı, kötü bir karakterin peşine düştüğümüzde yavaş, kasvetli ve ürkütücü; konuşan çançiçeklerinin olduğu sihirli bir çayırda koşarken hafif ve neşeli bir melodi uydururdu. Bazı melodilerde ona bakıp gülümseyince, Callen müziği yüksek sesle söylediğinin farkında değilmiş gibi şaşkınlıkla bana bakardı. Başını kaldırdı, göz göze geldiğimizde içimden hoş bir ürperti geçti. "Daha fazla getirir misin?"

"Daha fazla müzik mi?"

"Evet."

"Pekâlâ. Eh, bir klavyem de var. Onu getirebilirim? Taşıma çantası var."

"Olur," dedi Callen heyecanla. Elimi tutup sıktı, dokunuşunun etkisiyle içimden bir ürperti daha geçti. Birden utandım, ama onu bariz bir şekilde mutlu eden bir şey sunabilmeme sevindim. Ona daha fazlasını vermek istiyordum. O berrak gri gözlerini tekrar bana dikmesini ve neşeyle parladıklarını görmek istiyordum.

İki gün sonra, klavyenin taşıma çantasını sıkıca kavrayıp göğsüm heyecanla dolu bir şekilde tarladan geçtim, rayların üzerinden atladım. Callen'a notaları öğretirken gözleri aynı hayretle doldu. Piyanoda hiçbir zaman çok iyi olmamıştım ama temelini öğrenmiştim, uzun zamandır dolabımda kullanılmadan durduğu için neredeyse unuttuğum klavye üzerinde Callen'a bildiklerimi öğrettim.

Bir balığın sudan hoşlanması gibi, Callen da müzikten hoşlandı. Sadece birkaç ay içinde benden daha iyi bir seviyeye ulaş-

masına şaşırmıştım; oysaki bizim bir Schimmel kuyruklu piyanomuz vardı ve her hafta başına geçip aslında sadece yarım saat olmasına rağmen sanki saatlerce alıştırma yapıyormuş gibi hissederdim.

Yine aynı yıl bir gün sinirli bir şekilde geldi, yüzü yaralıydı ve sertçe yere oturup başını duvara yasladı. "Bugün bana yine hikâye okur musun, Jessie?"

Başımla onayladım ve sırt çantamdan ortasında kaldığım kitabı çıkardım. "Elbette." *Üç Silahşörler*'e başladım, birkaç paragraf okuduktan sonra duraksayıp ona baktım. Yüzüne üzgün bir ifade yerleşmişti ve gözleri kapalıydı. Cesaretimi topladım. "Sana vuran baban mı?" diye kısık bir sesle sordum.

Callen gözlerini açtı ama başını bana doğru çevirmedi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bana yanıt verip vermediğini merak ettim ve kalbim daha hızlı atmaya başladı, bana kızıp gitmesinden korktum. "Evet."

Kalbim sıkıştı ve tuttuğum nefesimi verdim.

Callen bana baktı, gözleri yüzümde dolaştı. "Bana vurmasını kaldırabilirim. Sadece... söylediği sözler... Her neyse..."

Ona daha fazlasını sormayı çok isterdim ama nasıl yapacağımdan emin değildim. Boğazımı temizledim. "Benim babam da iyi bir adam değil." Yakınlarda gerçeği duymasından çekindiğim biri varmış gibi fısıldadım. Belki de o kişi bendim. Bunu uzun zamandır biliyordum, aslına bakılırsa kendimi bildim bileli bunun farkındaydım ama yüksek sesle dile getirmek onu kaçınılmaz bir gerçeğe dönüştürdü. Bir daha asla rol yapamayacaktım. Babam zayıf ve bencildi ve bizi yeterince sevmiyordu, hatta belki hiç sevmiyordu.

Callen uzanıp elimi eline aldı ve gözlerim birbirlerine kenetlenen parmaklarımıza kaydı; benimkiler ufak ve solgun, onunkiler esmer, nasırlı ve benimkilerden çok daha büyüktü. Gözlerimi ellerimizden ayırmadım ve yutkunduktan sonra konuşmaya başladım. "En kötüsü de, annem onu sevmekten vazgeçmiyor. Babam onu ne kadar ağlatırsa ağlatsın, annem daha fazlası için

ona yine geri dönüyor. Bir insanın nasıl bu kadar çok gözyaşı dökebildiğini anlamıyorum."

Gözlerimi onunkilere diktiğimde, Callen bana bakıyordu. O da benimle bir sırrını paylaşmış olmasına rağmen mahcup oldum ve dudağımı ısırıp bakışlarımı kaçırdım. "Bu yüzden mi masalları bu kadar çok seviyorsun, Jessie?" Kısık sesi bir hassasiyet barındırıyordu fakat sorusu bana kendimi daha savunmasız hissettirdi. Hem geri çekilmek hem de ona yaklaşmak istedim, vücudumda dolaşan hisler yeni, sersemletici, heyecan verici ve ürkütücüydü.

"Bir süredir o oyunları oynamıyoruz," diye karşılık verip başımı iki yana salladım. Maceralara çıkmak yerine yüksek sesle kitap okuyor ya da ev ödevlerimi yapıyordum, Callen da konsantre bir şekilde kaşlarını çatarak klavye çalıyor, kalbimi tekleten güzel ufak tefek melodiler yaratıyordu. Sanki güzellik parmaklarının arasından kaymış ya da onu nereye götürmesi gerektiğini bilmiyormuş gibi, genellikle solup hiçliğe dönüşen bir müzikti.

Callen'ın dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. "Bazen oyun oynamayı özlüyorum."

Sırıttım. "Öyle mi?"

"Evet. Bana kendimi bir kahraman gibi hissettirdin."

"Öylesin," dedim nefes nefese. "Benim için bir kahramansın."

Callen başını iki yana salladı. "Hayır, Jessie. Kahraman değilim. Tanrım, ben..."

"Ne? Baban sana neyi yapamayacağını söylüyor?" diye sordum hiddetli ve korumacı bir şekilde, gözlerindeki o endişeli bakışların sebebinin babası olduğunu biliyordum.

Callen güldü ama keyifsizdi. "O sadece gerçeği söylüyor."

"Hayır! Evine gelip babana ağzıma geleni söylemek–"

"Sakın bunu yapma." Kelimeler sert ve buz gibiydi, Callen'a bakarken yanaklarım kızardı ve gözlerim doldu. Callen daha önce benimle hiç böyle sert konuşmamıştı.

"Ben... böyle bir şey yapmam."

Callen aniden öne doğru eğildi, nefesimi tuttum, sonra yumuşak ve sıcak dudaklarını dudaklarımda buldum ve vücudumda ışıltılı bir sıcaklık dolaştı. Emin değilmiş gibi duraksadım, daha önce kimse beni öpmemişti, buna yaklaşmamıştı bile. Dişlerimde kocaman teller vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Callen elimi daha sıkı tuttu ve diğer eliyle başımın arkasını tutup beni kendisine doğru yaklaştırdı, dudaklarını hafifçe dudaklarıma dokundurdu. Yavaşça nefes verdim, Callen tereddütle dilini aralık dudaklarımdan içeri sokunca, içgüdüsel bir şekilde ben de dudaklarımı açtım.

Callen şaşırmış gibi irkildi, gözlerimi açtığımda onunkinin de açık olduğunu fark ettim. Birkaç dakika boyunca kocaman gözlerle yakından birbirimize baktık, kalbimin göğsümde gümbürdediğinin hayal meyal farkındaydım, sonra tekrar gözlerini kapattı. Başını eğip dilini hafifçe ağzımın içine itti, gözlerimi kapadım, dillerimiz buluştu. İçimde bir dizi duygu ateşlendi: heyecan, telaş, neşe ve korku. Callen dudaklarımı hafifçe ısırdı ve bu fiziksel heyecan karşısında şaşkınlıkla içimi çektim, ağzının tadı hoşuma gitti ve bu mesafeden tarçın, tuz ve bir tür sabun kokuyordu. Bir oğlan gibi. *Prensim gibi.*

Callen geri çekilince yarı uykulu gibi sersemlediğimi, bir başka dünyada süzüldüğümü hissettim. Gözlerimi kırpıştırarak o âna döndüm ve utangaç bir şekilde ona gülümsedim. Callen da çarpık gülümsemesiyle karşılık verdi. "Kimse bana senin gibi hissettirmiyor, Prenses Jessie. Kimse hissettirmeyecek."

Bu beni son öpüşüydü.

Callen o günden sonra tren raylarına hiç gelmedi. Her salı, perşembe ve cumartesi çaresizce oraya gidip Callen'ın yine orada olmasını umdum. Onu nerede aramaya başlamam gerektiğini bilmiyordum. Kuzey Kaliforniya'da yaşadığımız şehir Santa Lucinda çok büyüktü ve soyadını bile bilmiyordum.

Ona dair hatırladığım tek şey yük vagonumuzun köşesinde bulduğum bir parça kâğıda yazdığı notalardı.

Haftalarca onu beklerken, neden ortadan kaybolduğuna dair

bir sebep bulmaya çalıştım. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Benimle öpüşmekten nefret mi etmişti? Utanmış mıydı? Babası ona korkunç bir şey mi yapmıştı? Çaresizce bu soruların yanıtını bulmaya çalışıyordum.

En sonunda, koca bir sene boyunca geri dönmesini umduktan sonra, yaz sonuna doğru bir salı gecesi yük vagonumuzun kapısında tek başıma oturup ortadan kaybolan kahramanıma –kırgın prensime– sessizce veda ettim, yanağımdaki gözyaşını sildim ve bir daha oraya geri dönmedim.

BİR

Sadece bir hayatımız var ve onu inandığımız şekilde yaşıyoruz. Fakat kişinin kendinden ödün vermesi ve inançsız yaşaması ölümden daha kötü bir kaderdir.

—Jeanne d'Arc

1

On Sene Sonra

CALLEN

Dikkediğim tekila boğazımı yakınca suratımı ekşittim. Tekila tercih ettiğim bir içecek değildi ama temsilcim herkese birer içki ısmarlamıştı ve onu reddedemezdim. Aslında, edebilirdim. Ne istersem yapabilirdim. Ama neden bir içkiyi geri çevireyim ki?

Limon dilimini dudaklarıma götürüp dişlerimi geçirdim, meyvenin ekşi tadı tekilanın bıraktığı yakıcı tadı yumuşattı. Oda hafifçe bulanıklaştıktan sonra tekrar netlik kazandı. Zaten çok fazla içmiştim ama içimde hoş bir sıcaklık ve rahatlatıcı bir uyuşukluk vardı, arkama yaslanıp bu tanıdık hissin tadını çıkardım. *Son zamanlarda fazla tanıdık,* dedi zayıf bir ses, ben onu susturmadan önce.

Masadaki sohbet sadece arka plan gürültüsüydü, bara göz gezdirirken gözlerim yakın bir masanın başında elinde tepsiyle duran kumral garsona takıldı. Yaşlı bir adamın önüne bir kadeh şarap koyarken bana baktı ve benim de ona baktığımı görünce hemen gözlerini kaçırdı. Kalbim tekledi, içimde elektrik akımını andıran bir his dolaşınca verdiğim tepkiye şaşırıp kaşlarımı çattım. Kız dimdik durdu, masadaki çifti gülümseten bir şey söyledi, sonra bana bakmadan dönüp uzaklaştı. Bara gidişini izledim, çözemediğim bir sebepten ötürü büyülenmiştim. Güzeldi ama tam olarak tipim değildi. Uzun boylu ve zayıf sarışınlardan hoşlanırdım... öyle değil mi? Kendi düşüncem kafamı karıştırdı.

Birdenbire *nelerden* hoşlandığımı hatırlayamadım. *Müsait olanlar* dışında herhangi bir tercihim olduğunu hatırlayamıyordum.

Baş ağrısının yaklaştığını hissedip şakaklarımı ovuşturdum, hâlâ gözlerimi kızdan alamıyordum. Kesinlikle cılız *değildi*. Sarışın da değildi. Ne kısa ne de uzun boyluydu, ortalamaydı, saçını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı, görebildiğim kadarıyla makyajsızdı, hiçbir özelliği olmayan bir üniforma giymişti ve ben...Tanrım, ona bakmadan duramıyordum.

"Nereye daldın?" En yeni uzun boylu ve zayıf sarışın Charlène, elini bacağımın iç kısmında gezdirirken kulağıma eğilip mırıldandı. Yoğun bir Fransız aksanı vardı ama parfümü kadar boğucu değildi.

Umursamaz bir gülümsemeyle ona baktım. "Buradayım, bebeğim."

"Ama aklın başka bir yerde." Elini bacağımda iyice yukarı çıkarıp kasığıma gelmeden önce durunca kıpırdandım. Aklım Charlène'de olmayabilirdi ama bedenim ona dikkat ediyordu.

Bara doğru eğilip barmenle konuşan kızdan bakışlarımı ayırıp Charlène'e odaklandım. Baktığım kızın sade, temiz güzelliği ve Charlène'in sofistike güzelliği arasındaki fark beni çarptı, Charlène yerine kokteyl garsonuna bakmak istediğimi fark edince şaşırdım. Bu isteğime karşı koydum, Charlène'in bacak bacak üstüne atmasıyla siyah gece elbisesinin yırtmacından pürüzsüz, bronz bacakları ortaya çıktı ve bakışlarım aşağı kaydı.

Gözlerimi bacaklarından ayırıp gülümsedim ve ona dönüp sohbetimize odaklandım. Biraz olsun çaba göstermezsem, daha sonra onu becermeme izin vermeyecekti.

"Şunu gördün mü?" diye sordu Charlène, bana telefonunu uzatarak. Açtığı dedikodu sitesinin logosunu görür görmez tanıdım, önceki gece tanıştığımız ödül töreninden bir fotoğrafımızı paylaşmışlardı. "Bak senin hakkında ne demişler," dedi kısık sesle gülerek, fotoğrafın altındaki başlığa işaret ediyordu.

Telefonu kendime yaklaştırdım ve alaycı bir gülümsemeyle geri verdim. "Hakkımda daha kötüleri de söylendi."

"Bunun hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Beni tanımıyorsun bile. Neyden hoşlandığımı nereden bilebilirsin? Birdenbire klostrofobik hissedip etrafıma göz gezdirdim. *Aptal. Budala. Moron.* "Elbette," diye mırıldandım.

Charlène içini çekip saçını düzeltti. "Tuhafsın, Callen Hayes. Müzik Dünyasının En Seksi Erkeği diye anılmak her erkeğin hoşuna gider."

Bize servis yapan garson yine bir tepsiyle gelip her birimizin önüne kehribar rengi birer içki daha koydu, sözümüzün kesilmesine şükrettim. "Tanrım, daha fazla içki mi?" diye sordu temsilcim Larry, kendi içkisini alıp kokladıktan sonra takdir eder gibi gülümsemeyi de ihmal etmedi ama. Burun deliğinin kenarında son tuvalet ziyaretinden kalan beyaz bir toz lekesi vardı, çaktırmadan ona bunu söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Buradakilerin umurunda değildi.

"Yeni bir klasik bestecinin Poirier Ödülü'nü kazanması nadirdir," dedi Larry'nin karısı Annette, alaya benzer gergin bir tebessümle bana bakıyordu. Charlène'e buz gibi bir bakış attıktan sonra kadehini kaldırdı. "Yaptığı her şeyde *très bon** olan Callen'ın şerefine." Bana attığı imalı bakışın ardından kadehini kaldırıp içkisini dikledi, yutkunurken uzun ve zarif boynu kıpırdadı. Larry'ye baktım ama yanındaki adamın söylediği bir şeye gülüyordu.

Tek kaşımı kaldırıp başımla Annette'i onayladıktan sonra kendi içkimi dikledim ve kravatımı gevşetip saatlerdir ilk kez derin bir nefes aldım. Akşam yemeği sıkıcıydı, ödül töreni tatsızdı ve burada yalakalık eden bu yüzeysel insanlarla birlikte oturmak son derece yorucuydu. Sorun şuydu ki: *Ben de* onlardan biriydim. *Onlardan farksızdım.* Kahretsin, tek istediğim hepsinden kurtulup tek başıma otel odama dönmekti. Ama bu düşünce cezbedici olduğu kadar içimi korkuyla da dolduruyordu. Yazmakla görevlendirildiğim yeni bestelere başlamak zorundaydım ve şimdiye kadar tek bir nota bile yazamamıştım.

---

* (Fr.) Çok iyi. –*çn*

Korkularımı elimden geldiğince kenara iterken, alkol bu çabamda bana yardımcı oldu. Daha sonra seksin yardımcı olacağı gibi. En azından *onun* sözlerini aklımdan çıkarmama yetecek kadar. *Lütfen, Tanrım.* Ama Tanrı daha önce bana yanıt vermemişti ve şimdi de yanıt vereceğini sanmıyordum. Hayır, iblisleri susturmak için elimden geleni yapmak zorundaydım. Her zaman yaptığım gibi.

Müzik, çalmaya devam ettiği sürece.

Üç sene önce yazdığım bir besteyi küçük bir bağımsız Fransız film stüdyosuna satmıştım, filmlerinden birinin tanıtım müziği olarak kullanmışlardı. Parça öylesine popüler olmuştu ki, Hollywood'daki daha büyük bir film stüdyosu yapımcılığını üstlendikleri bir filme birkaç şarkı yazmam için beni işe almıştı; film gişede rekor kırdı. O başarının hemen ardından daha fazla beğeni toplayan bir albüm çıkarmıştım, ikinci albümüm ilki kadar ilgi çekmese de kendimi birdenbire insanların restoranlarda ve sokakta fotoğrafını çektiği ve yüksek profilli kanallardan röportaj teklifleri alan bir ünlü olarak bulmuştum. Her şey çok hızlı gelişmişti ve mahremiyetimin ihlal edilmesine her zaman pek iyi tepki göstermemiştim.

Görünen o ki, "asi besteci" diye çıkan haberler beni aranan bir isim yapmıştı. Evinde tek başına oturan, saçını çekiştiren ve telaşla bir kâğıda notlar karaladıktan sonra müthiş cinsel iştahını tatmin edecek üç süper modelle yatağa giren karamsar bir yaratıcı olduğumu sanıyorlardı. Aslına bakılırsa, gerçekten pek uzak değildi. Gerçi son zamanlarda müzik yazma kısmına pek vakit ayıramasam da müthiş seks kısmında bir değişiklik yoktu.

Seks ve alkol, notaların biçim ve şekil kazanmalarına imkân tanıyan, zihin uyuşturucu bir boşluk sunuyordu *bir zamanlar.* Kendimi eve kapatıp günlerce –hatta bazen haftalarca– beste yapabiliyordum ama şimdi birkaç saatlik yaratıcılık bulabilirsem kendimi şanslı sayıyordum. Ne yazık ki bu kötü bir haberdi, çünkü bir filmin müziklerini bestelemek için sözleşme imzalamıştım ve seneye yayınlanması planlanan bir film için Hollywood'un en

büyük stüdyosuna dahiyane bir şey sunmam bekleniyordu. Harika bir şey yaratmalıydım, eleştirmenlere yeteneğimin elimden kayıp gittiğini ve ilk başarımın sadece bir tesadüf olduğunu söylemeleri için bir fırsat vermemeliydim. Tabii bu benim kendime yaptığım bir baskıydı ama ne olursa olsun ağırdı.

"Ee, Callen, artık uluslararası sansasyona yol açtığına göre, sırada ne var?" diye sordu, bir dakika öncesine kadar Larry'yle konuşan adam.

Ona ters bir bakış attım. *Uluslararası sansasyon mu?* Tanrı aşkına. Kim böyle konuşurdu ki? Evet, kahrolası bir ödül kazanmıştım ve bununla gurur duyuyordum. Ama neden etrafımdaki herkes sürekli bir makale için benimle röportaj yapıyor gibi konuşuyordu?

"Grégoire *Le Célébrité*'de çalışıyor," dedi Larry başıyla adama işaret ederek, adam telefonunu çıkarmış onu eli hâlâ bacağımda olan Charlène'e doğrultuyordu. Muhabire dudaklarını bükerek gülümseyen Charlène'e baktım, Fransız gazetesi için fotoğrafımızı çektiğinin farkındaydı.

Ayağa kalkarken Charlène'i yanlışlıkla ittim, sinirlendiğini belirten tiz bir ses çıkardı. "Sırada hela var."

"Bizde ona tuvalet derler," dedi Annette.

Ona aldırmadan gruba sızan muhabire baktım. Çok çaba harcamasını gerektiren bir şey değildi. Genellikle etrafımda takılan insanların kim olduğuna dair bir fikrim yoktu. "Gelip işerken penisimin bir fotoğrafını çekmek ister misin?"

Muhabir bunu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. Boğazımın derinliklerinden tiksintiyle dolu bir ses çıkardım, bir an yalpaladım ve loş koridordan barın arka tarafına doğru yürüdüm.

Tanrım. Sarhoşum. Çok sarhoşum.

Cebimde telefonumun titrediğini hissettim ama bir ipliğe takıldığı için bir süre çıkaramadım. Nihayet çıkarmayı başardıktan sonra gözlerimi kısarak Nick'in fotoğrafına baktım, telesekreter devreye girdi ve gülümseyen yüzü kayboldu. Muhtemelen teb-

rik etmek için aramıştı. Koridorda durdum, ekran sesli bir mesajım olduğunu gösterene dek telefonuma baktım. Oynat tuşuna basınca, Nick'in tanıdık sesi kulaklarıma ulaştı.

Selam, dostum, az önce internette ödülü kazandığını gördüm. Çok iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum, dostum. <duraksama> Kendine iyi bak, olur mu, Cal? Ve müsait olunca beni ara.

Onu daha sonra arayacağıma söz verip telefonu cebime attım, etrafımı saran yüzeysel insanlardan kaçmak için loş bir koridorda sendelediğimi görseydi, hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordum. O insanlara, en yakın arkadaşım ve güvenebildiğim tek kişi olan Nick'e ayırdığımdan daha büyük bir yer ayırmıştım hayatımda.

Sen böyle biri değilsin, Cal, derdi. Ama öyleydim. Öyleydim.

Bir kapıyı denedim ama rafları temizlik malzemeleri ve kâğıt ürünleriyle dolu bir hizmet odası olduğunu gördüm. Kapatıp bir başka kapı ya da kahrolası tuvaletin nerede olduğuna işaret eden resimli bir tabela aradım ama hiçbir şey göremedim. Köşeyi dönünce, koridorun sonunda bir kapı gördüm ve içeri girdim. Kendimi, mevsim sebebiyle ya da gece olduğu için kapatılmış, boş bir üstü açık avluda buldum. Geri dönmeye yeltendim ama sahte kahkahalar ve anlamsız sohbetlerden uzak durup biraz *nefes almak* için kendime zaman tanımaya karar verdim.

Kendine iyi bak, olur mu, Cal?

Neden son zamanlarda bu imkânsız bir şeymiş gibi geliyordu? Çatı avlusunun etrafını saran göğüs hizasmdaki duvara dirseklerimi koydum ve serin havayı burun deliklerimden içeri çekerken, başımı öne eğip ellerimi saçımın arasında gezdirdim. Kendimi daha iyi hissettim, daha az sarhoş, daha az... kızgın ve sinirli. Artık nasıl hissettiğimi kim bilebilirdi? Bunu gerçekten düşünmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Tek bildiğim mutlu olmadığımdı.

Arkamda bir ses duydum ve başımı çevirince kumral garso-

nun kapının girişinde durduğunu ve kapıyı yavaşça arkasından kapattığını gördüm. Gözleri büyümüştü ve dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı, sanki burada birini bulmayı beklemiyormuş gibiydi. Kapı kalçasına çarpıp onu öne doğru itince nefesi kesildi.

Bir an için avluda birbirimize baktık. Sağa sola yalpalamamak için elimden geleni yaptım.

"Ben... ah... üzgünüm. Sanırım yanlış yola saptım." Kolumu kaldırıp avluya işaret ederek amacımın buraya gelmek olmadığını belirttim. Kızın İngilizce bilmesini umdum. Fransızcam pek iyi değildi. Aslına bakılırsa, berbattı.

Kız konuşmak için ağzını açtı ama fikri değişmiş gibiydi. Bir süre daha bana baktıktan sonra kısık bir sesle, "Buraya seni kurtarmaya geldim," dedi.

Kaşlarımı çatarak duvara yaslanırken, tutmaya çalıştığım ama elimden kaçıp giden bir şey belirdi zihnimde. Kız dudağını ısırıp kıpırdayınca şaka yaptığını fark ettim. Belli ki utangaçtı, ben de onu rahatsız etmiştim. Gülümseyip kıkırdadıktan sonra tek kaşımı kaldırdım. "Minnettarım ama sanırım kurtarılacak noktayı aştım, tatlım."

Nefes verdi ve bu tuhaf ânın geride kalmasına sevinmek yerine hayal kırıklığına uğramış göründü. "Tabelayı görmedin mi?" Başıyla kapıya işaret etti.

Evet, tabelayı görmüştüm. "Fransızca bilmiyorum."

Kızın dudakları yukarı kıvrıldı. "Hem İngilizce hem de Fransızca yazıyor."

"Fark etmedim sanırım." Hafifçe kaşlarını çattı, açıklanamaz bir çekimle, yavaşça ona doğru ilerledim.

Kıpırdamadı, irkilmedi, şaşırmış bile görünmüyordu ve karşısında durunca, bana bakabilmek için başını kaldırdı. Hayal kırıklığı kaybolmuştu, artık yumuşak ve kısmen nefes nefese görünüyordu. Beklentiyle doluydu.

"Amerikalısın," dedim, konuştuğunda en ufak bir aksanı olmadığını yeni fark ediyordum. Başıyla onaylamakla yetindi.

Gözlerim yüzünde dolaştı, yakın mesafeden sevimli olmak-

tan fazlasıydı. Teni pürüzsüz ve krem gibiydi, burnunun üzerindeki hafif çilleri görüyordum. O çillerin her birini öpmek, dilimle onlara dokunmak ve tadının masumiyet gibi olup olmadığını bilmek istedim. Neredeyse kendime gülecektim. *Masumiyet*. Masumiyet ne zaman çekici gelmişti ki bana?

Kızın upuzun koyu kirpiklerinin çerçevelediği ela gözleri kocaman oldu. Üstdudağı altdudağından daha dolgundu, aşağı dönük olduğu için de dudak büküyor gibi duruyordu. Tanrım, onu oturduğum yerden izlerken ağzının ne kadar yumuşak ve baştan çıkarıcı olduğunu görememiştim. Birdenbire o pembe, aralık dudaklarını ağzımda ve tenimde hissetmeyi her şeyden çok istedim.

Beni her an durdurmasını bekleyerek ona doğru eğildim ama bunu yapmadı. Dudaklarım onunkilerle buluşunca, penisimi uyandıran bir inilti çıkardı. Dilimi dudaklarının arasına itip tadına bakarak, onu keşfe çıkarak sertleştim. Dili mahcup ve temkinli bir şekilde benimkiyle buluştu, beceriksiz olduğu belliydi ama öpücüğü uzun zamandır, belki de ilk kez, hiç kimsenin yapmadığı şekilde kanımı kaynattı. Tanrı aşkına, tadı çok tatlı, taze ve saftı.

Penisim şişip fermuarıma baskı yapınca inleyip ona doğru hareket ettim, onu kendime çekip parmaklarımı saçının arasına soktum. Atkuyruğunun gevşediğini hissederken saçları ellerime döküldü ve şampuanının belli belirsiz kokusu burnuma hücum etti, hafif ve temiz bir kokuydu.

Hafif ve temiz.

Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki arzuyla titredim. *Neydi bu?* Neredeyse onu kucağıma alıp terk edilmiş masalara taşıyacak ve birinin üzerine yatırıp bacaklarımm arasındaki berbat sızıyı dindirecektim. Yorgun ve bulanık zihnimde bir yerde, bu kızın içimde nasıl erişeceğimi bilemediğim derin, karanlık ve acılı yerleri dindirmesi bile mümkün görünüyordu.

Sadece bu geceliğine *–kahrolası bir geceliğine–* bu kızın gözlerindeki o tatlılıkta, etrafına saçtığı saf masumiyette kendimi kaybetmek istedim.

Hayatımda tatlılığa yer yoktu. Masumiyete de yer olmadığı kesindi.

Ama bunu çok istiyordum. Yıldızların aydınlattığı avluda, serin bir Paris akşamında, kendi kendime bile olsa bunu ne kadar istediğimi itiraf ettim. Uykulu bir sevgili gibi beni çağırıyordu. Bir iki dakikadan fazla kalacağına söz veren bir ilham perisi gibi. Bunu hak etmiyordum ama umurumda değildi.

Öpücüğü sonlandırıp ağzımı yanaklarında, dudaklarımı narin bir şekilde tenine dağılan o meleksi öpücüklerin üzerinde gezdirdim. "Benimle eve gel," diye fısıldadım, sesimdeki ihtiyacı gizleyemeden.

"Sarhoşsun," diye fısıldadı o da. "Tüm gece içmeni izledim."

"Evet." İnkâr etmedim. "Performansımı etkilemez. Asla."

Kız kollarımın arasında kaskatı kesilince kaba sözlerimin kulağa nasıl geldiğini, az önce ona kendisini ne kadar sıradan hissettirdiğimi anladım. Peki değil miydi? Dürüst olmak gerekirse, ona hissettirmek istediğim tam olarak bu değil miydi? Sıradan? Diğerlerinden daha farklı olacakmış gibi davranabilir miydim? Bir geceliğine birlikte olduğum ve bir daha hiç görmediğim sayısız kadından ne farkı olacaktı? Onun gibi bir kıza sunabileceğim hiçbir şey yoktu, öyleyse neden bir dakika öncesine kadar içimde açan şey birden solmuştu? Ne olduğunu bilmiyordum ama *bir şey* olmuştu. Bir şey *hissetmiştim*...

"Farklısın," dedi üzüntüyle. Uzun zamandır kimse bana üzülmemişti. *Farklı* olduğumu söylerken, neyi kastetmişti? Ah, kim olduğumu biliyordu. Beni tanımıştı. Belki Callen Hayes'in basının yansıttığından daha farklı biri olduğunu sanıyordu. Belki de yanlış anlaşıldığımı düşünüyordu. Kızın hüzünlü gözlerine bakarken, çılgınca bir an için bunun doğru olduğuna inanmak istedim. Ama doğru olmadığını biliyordum. Bir şey söylemek, hatamı telafi etmeye çalışmak ve belki de özür dilemek için ağzımı açtığım anda, arkamızdaki kapı ardına kadar açıldı. Kızı bıraktım ve aynı anda kapıya doğru dönünce ikimiz de sendeledik.

Tek kaşı kalkık, parlak kırmızı dudaklarında alaycı bir ifadeyle Charlène, kollarını küçük, yuvarlak göğüslerinin altında kavuşturmuş, kapının girişinde duruyordu. "Garsonu okşamayı bitirdiysen, artık gidebilir miyiz? Seninle eve gelmemi istemiştin, değil mi?"

Kızın omuzları çökerken, içten içe ezilip büzüldüm. *Yüce Tanrım.* Az önce ona aynı kelimeleri söylemiştim. Kız bana baktı –güzel dudakları şişmiş ve saçı omuzlarına dökülmüştü– yüzünde derin bir hayal kırıklığı gördüm. Uzun zamandır ilk kez kendimi başkasının gözlerinden gördüm ve gördüğüm şeyden nefret ettim. Kız omuzlarım geri çekip benden uzaklaştı ve Charlène'in yanından geçip kapıdan çıktı. Öylece gitmişti işte.

2

JESSICA

"Nasıl geçti?" diye sordu ev arkadaşım Francesca, ben kapıdan içeri girerken.

Çantamı yere atıp direkt oturma odasının yan tarafındaki buzdolabına gittim ve bir şişe sudan büyük bir yudum aldım. "Resmi olarak işsiz olmak iyi bir şeyse, iyi geçti." Frankie'ye hüzünlü bir şekilde gülümsedikten sonra sudan bir yudum daha aldım. Ev boğucuydu ve sırtımdan aşağı bir damla terin süzüldüğünü hissettim.

"Üzerimi değiştirip geri döneceğim." Küçük odama gidip eteğimi ve bluzumu çıkarmaya başladım, ikisini de özenle dolabıma astım. Çok fazla iş giysim yoktu ve artık yeni bir işe başvurmam gerektiği için sahip olduğum giysilere özen göstermek zorundaydım.

Pamuklu bir şort ve bol bir askılı bluz giyip serinlememe yardımcı olması için saçımı atkuyruğu yaptıktan sonra oturma odasına gittim.

Bir *pat* sesi irkilmeme sebep oldu, Frankie'nin bir şişe şampanya açtığını ve onu iki kadehe doldurduğunu görünce irkildim.

"*Santé, mon amie**," dedi, şampanya kadehlerinden birini bana verip kendisininkini havaya kaldırdı. Sırıtıp ucuz şampanyadan bir yudum aldım. "Bu harika bir kariyer yolunda ilk adım."

---

* (Fr.) Sağlığına, dostum. –*çn*

"*Merci*." Kanepeye pat diye oturup kadehimi sehpaya koydum ve bacaklarımı altıma aldım. Frankie kanepenin diğer ucuna oturdu, şampanyadan bir yudum daha alıp suratını ekşitti.

"Paramın yettiği en iyisi bu," dedi.

"Bir iş bulur bulmaz şampanyalar benden. Umarım eninde sonunda doğru düzgün bir şey alabilecek durumda olurum."

Gülümsedi. "Olacaksın. Bu adımı attığın için seninle gurur duyuyorum."

"Tabii, tabii. Ama soluğu düşkünler evinde alırsam, suçlu sensin."

"Pekâlâ. Gerçi artık iyi düşkünler evi olduğunu sanmıyorum. Soluğu soğuk ve yalnız sokaklarda alacaksın, benim küçük kabağım."

"Harika." Bana taktığı isme, tanıdık şakamıza gülümsedim. Bir yerlerde *ma choupette*** sözünü duymuş ve bana ne anlama geldiğini sormuştu, ona olduğu gibi tercüme etmiştim. Şimdi de Frankie'nin en sevdiği takma isimdi. İsmi İtalyanca olmasına rağmen, Frankie *hiçbir* Romen dili akıcı bir şekilde konuşamıyordu ve ilk tanıştığımızda sadece birkaç kelime Fransızca biliyordu. Paris'e ilk geldiğimde, bir internet kafede kahve ve kruvasan sipariş etmeye çalıştığını duyup ona yardım etmeye karar verince tanışmıştık. Sonrasında sohbet etmeye başlamış ve çok iyi anlaşmıştık. İkimiz de bir ev arkadaşı arıyorduk, sanki kader bizi bir araya getirmişti. Neyse ki Fransa'da yaşamak ve çalışmak Fransızcasını ilerletmişti. Frankie, Clémence Maillard adında yeni bir tasarımcının moda evinde çalışıyordu ama maaşı benimkinden çok daha iyiydi.

Aslına bakılırsa, diye kendime hatırlattım, herkesin maaşı benimkinden çok daha iyiydi. Artık bir maaşım *yoktu*.

"Vincenzo işi bırakmanı nasıl karşıladı?

İçimi çektim. "İyi. Yerime birini bulmakta zorlanmayacak."

---

* (Fr.) Teşekkürler. –*çn*

** Fransızca "chou" kabak anlamına gelir. Choupette sevimli anlamına gelen bir sözcüktür. –*çn*

Şampanyamdan bir yudum aldım. Vincenzo muhtemelen çoktan birini bulmuştur. Lounge La Vue, Paris'teki en popüler, en gösterişli otel barlarından biriydi ve bahşişler genellikle harikaydı. Ama yarı zamanlı kokteyl garsonu olarak yeterince vakit harcamıştım.

Bir sene önce, Fransızca ana dal ve Fransız ortaçağ tarihi üzerine yan dal yaptığım Cornell Üniversitesi'nden mezun olup Paris'e taşınmış ve iş başvuruları yapmaya başlamıştım. Aldığım tek teklif günde üç öğüne bile yetmeyecek kadar para veren küçük bir gazete olunca Lounge La Vue'de garsonluk yapmaya başlamış ve beynimi müzelerde kısa (ücretsiz) stajlarla doyurmuştum. Son stajımı yeni tamamlamıştım ve Lounge La Vue'yü bırakmak beni doğru düzgün para kazandıran, alanımda bir iş bulmak için zorlayacaktı. Frankie haklıydı: Gözümü karartmanın zamanı gelmişti.

Okurken, eski Fransızca çeviriler yapmaya yeteneğim –yatkınlığım– olduğunu keşfetmiştim. O yetenekten yararlanabileceğim bir iş bulabilirsem, hayallerim gerçek olacaktı.

Babamdan yardım isteyebilirdim ve bu kariyerime daha hızlı başlamamı sağlayabilirdi fakat ondan hiçbir şey istememeye kararlıydım. Kendi kasabamdaki Fransız okulunun en iyi eğitimi verdiğine karar vermişti, yabancı dil çalışmaları ve Fransızca'ya dair sevgimi ilk o zaman keşfetmiştim. Bunun için babama minnettardım ama başka bir şey yoktu. Annem ben yirmi yaşındayken kanserden vefat etmişti ve teşhisi aldığımızda dördüncü evrede olduğu düşünülürse, bir anda gitmiş gibiydi. Dört sene sonra, hâlâ yasını tutuyordum ama kendisi için kabul ettiği hayata da acıyordum. Sadece kırk sekiz sene yaşamıştı ve bu sürenin yarısından fazlasını ona önemsiz biriymiş gibi davranan bir adamla geçirmişti. Kendim için daha fazlasını istiyordum. Böyle bir hayatı asla kabul etmezdim. Babam hemen tekrar evlenmişti, benden sadece bir yaş büyük bir kızla. Onu da çoktan aldatmaya başladığından emindim. Sormayacaktım. *Umurumda da değildi.* Zaten hiçbir zaman yakın olmamıştık ve şimdi de nadiren konuşuyorduk.

Neyse ki Frankie vardı. Paris'te –çoğunlukla Lounge La Vue'de tanıştığım kızlardan oluşan– küçük bir arkadaş çevrem vardı ama Frankie hiç sahip olmadığım bir kız kardeş gibiydi daha çok. Fransa'da kendi seçtiğim kişilerden oluşan bir aile yaratmıştım.

Başımı kanepeye yasladım. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim ve şampanya şimdiden uykulu ve yorgun hissetmeme sebep olmuştu.

"Bara bir daha gelmedi, değil mi?" diye sordu Frankie, beni süzerek. Kimden bahsettiğini anlamamış gibi yapacaktım, ama beni acımasız ve bilerek umursamaz davrandığımı bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Hayır." İki ay önce Callen Hayes Lounge La Vue'ye gelip aklımı başımdan alacak şekilde beni öpüp başka bir kadınla gittikten sonra, Frankie'yle paylaştığım küçük apartman dairesine dönmüştüm. Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum... Oraya o kadınla birlikte gelmişti. Kadının kalabalık masada Callen'ın yanında oturduğunu görmüştüm ama Callen tüm gece gözlerini *bana* dikmişti ve ummuştum ki...

En azından beni tanımasını ummuştum. Ama tanımamıştı. Kim olduğuma dair bir fikri yoktu, gece boyunca onunla bakışan bir garson olduğumu düşünmüş olmalıydı. Aslına bakılırsa, bu kısmen doğruydu ama daha ziyade gözlerime inanamamıştım. Onca yılın ardından, Callen'ım hayatıma geri dönmüştü. Gerçi hiçbir zaman *benim* Callen'ım olmamıştı. Ve... hiçbir zaman olmayacaktı.

Ama o anda, uzun zaman önce terk edilmiş bir tren rayı uzantısındaki yük vagonunda birlikte oturduğu küçük kız olarak beni hatırlama ihtimali üzerine düşününce, içimde hafifçe fokurdayan heyecana engel olamamıştım. Bir zamanlar birlikte maceralara çıktığı, oyun oynadığı ve aşırı aktif hayal gücüne teslim olduğu küçük kızdım.

Avluda beni öptüğünde, tadında sıcaklık ve umut yoktu, hatırladığım gibi değildi. Tadı alkol ve günah gibiydi. O tanıdığım

oğlan değildi –aralarında en ufak bir benzerlik yoktu– ve bu biraz kalbimi kırmıştı. Eve dönünce Frankie'nin omzunda ağlarken, ona tüm hikâyeyi en başından anlatmıştım. Hayatımda beni ikinci kez öpüp gitmişti. *Ve bir daha dönmemişti.*

Frankie elbette Callen Hayes'in kim olduğunu biliyordu. On beş ila elli yaş arasındaki her kadının onu tanıdığını tahmin ediyordum. Onu *Entertainment Tonight*'da ilk gördüğümde, neredeyse yere düşecektim. Önce televizyondaki muhteşem adam karşısında büyülenmiştim ve tam olarak çözemediğim bir şekilde tanıdık geliyordu, adını söylediklerindeyse kim olduğunu anında anlamıştım. Çıkardığım şaşkınlıkla dolu sesi bastırmak için elimi ağzıma götürürken kanepeye yığılmış, ürkek kadın sunucuyu zahmetsizce cezbetmesini sersemlemiş bir şekilde izlemiştim.

O gülümseme. Bir zamanlar yakışıklı bir oğlandı ama şimdi... baş döndürücüydü.

Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri'nin kopyasının arasından eski, yırtık kâğıt parçasını çıkarıp parmağımı solgun notaların üzerinde gezdirirken, onları bir zamanlar televizyondaki ünlü adamın yazmış olması beni hayrete düşürdü. Tüm bestelerini internetten indirmiştim ve birinin yıllar önce yük vagonundakilerden biri olduğunu, o melodiyi nihayet nasıl bitireceğini çözdüğü anlamıştım. Kulaklıklarımı takıp iPod'umda onu tekrar tekrar dinlerken, gözlerimi kapatıp zamanda yolculuk etmiştim. Çocuksu, nasırlı elini elimde hissettiğime yemin edebilirdim. Aptalcaydı. Saçmaydı. Yine de, çok doğruydu.

O zamandan beri Callen'ın kariyerini takip ediyordum, yıldızının yükselmesini, ününün artmasını izlemiştim ve onunla... gurur duyuyordum. Neden veda etmeden kaybolduğuna dair aklımda birçok soru vardı ama onu öven bir makaleye her rastladığımda, göğsümün gururla dolduğunu inkâr edemezdim. Çapkınlıklarıyla ilgili haberler de gazeteleri süslüyordu tabii. Kötü şöhretini basın büyüleyici, kadınlar da çekici buluyordu. Ne kadarının gerçek ne kadarının uydurma olduğunu merak ediyordum ama onu Lounge La Vue'de görmek bu sorumu yanıtladı.

Callen aynen gazetelerin yazdığı gibiydi, ya da oldukça yakındı. İçki içiyor, partilere katılıyor ve... sırf yapabildiği için avlularda aptal kızlarla öpüşüyordu. Çünkü elinde macun gibi eriyorlardı – daha doğrusu *erimiştim*.

Neden kalbim kırılsın ki? Bana bir borcu yoktu. Onu uzun zaman önce, ikimiz de çocukken sadece kısa bir süreliğine tanımıştım. Büyüyünce kendini beğenmiş, kadınlara düşkün bir zampara olup çıkmıştı – son derece başarılı, müthiş yetenekli, kendini beğenmiş, kadın düşkünü bir zampara. Aferin ona. *Neyse ki, o gece Fransız sarışınla çekip gitti.* Kız arkadaşından ayrılıp üç dakika içinde bir yabancıyı öpme becerisi bana şu anki Callen Hayes hakkında bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Yüzümde ne tür bir ifade varsa, Frankie bana anlayışla baktı. Şampanyanın son yudumunu dikleyip kadehi havaya kaldırarak biraz daha istedim. Frankie şişeyi alıp kadehimi tazeledi. "Onunla iletişime geçmeyi düşündün mü?"

"Tanrım, hayır. Bunu neden yapayım?"

Frankie omuzlarını silkti. "Ona kim olduğunu bile söylemedin. Belki de– "

"Ne? Bana o çok meşhur olduğu tek gecelik ilişkilerinden birini hediye etmesi için mi söyleyecektim?"

Frankie sırıttı. "Bu o kadar kötü mü olur?"

Gözlerimi devirip ona tiksintiyle dolu bir bakış attım. Benim aksime, Frankie asla erkek arkadaşsız kalmazdı ya da hoşlandığı biri mutlaka olurdu. Bir erkekten diğerine geçer, sürekli âşık olup birinden ayrılırdı. Fakat aşkın Callen Hayes'in bana o gece teklif ettiği şeyle hiç ilgisi yoktu, tabii bana herhangi bir şey teklif ettiyse. "Kalabalığın içinden biri olmak mı? Teşekkürler, kalsın. Ayrıca... ona kim olduğumu söylemek istemedim. Hatırlamasını istedim." Beni nerede görse tanımasını... her ne kadar kısa olsa da eski günlerin anılarına değer verdiğini düşünmek istiyordum. Geri dönmemek, veda etmemek için geçerli bir sebebi olduğunu ve yıllardır pişmanlıkla yaşadığını düşünmek istiyordum. İnledim. Çocukça, aptalca, romantik saçmalıklardı.

Frankie tek kaşını kaldırdı. "On üç yaşındaki fotoğraflarını gördüm, Jess, alınma ama iyi ki seni görür görmez tanımamış."

Az önce aldığım şampanya yudumunu püskürterek kahkaha attım. Başparmağımla dudağımı sildim. "Tanrım, teşekkürler."

Frankie göz kırpıp benimle birlikte güldü. "Şaka yapıyorum. Büyük ölçüde."

Ona dilimi çıkarıp güldüm. Bir iç çekişle sonlandı. "Hayır, artık birbirimiz için bir şey ifade etmiyoruz, belki de hiç etmedik. Ya da bir zamanlar benim için bir şeyler ifade etti ama o aynı şekilde hissetmedi. Her halükârda, ona kim olduğumu söyleyebilirdim ama bunu neden yapayım ki? Artık farklı insanlarız, iki yabancıyız ve bir daha yollarımız kesişmeyecek."

Frankie öne doğru eğilip dizime hafifçe vurdu. "Pekâlâ. Yabancılardan bahsetmişken, bu gece dansa gidip birkaç yakışıklı bulmaya ne dersin?"

İki kadeh şampanyanın ardından uykulu ve biraz sarhoş hissediyordum, o yüzden homurdanıp başımı iki yana salladım. "Olmaz. Akşam yemeği hazırlayacağım ve sonra yatağa gireceğim. Özgeçmişlerimi göndermeye başlamalıyım, aksi takdirde kirayı ödeyemeyeceğim."

"Pekâlâ. Hiç eğlenceli değilsin. Amelie'yi arayacağım." Frankie kalkınca, uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtım ve şampanyamdan son yudumu aldım. Çoktan tadı kaçmıştı ve başım ağrımaya başlamıştı.

Bir tür sohbet programı vardı, karamsarlığı hem çekici hem de sinir bozucu olan Callen'ın yüzü aniden ekranda belirince, hoşnutsuzca homurdanıp uzaktan kumandayı kaptım ve kapatma tuşuna sertçe bastım. "Tanrım, *gerçekten mi?*" Ayağa kalkıp ellerimi ovuşturdum, Callen Hayes'e hayatımda ikinci kez veda etmeye kararlıydım. Ne yazık ki, ikisini de yüzüne karşı söyleyememiştim.

3

CALLEN

Yavaşça gözlerimi açtım ve inlemeye başladım; başım ağrıyordu, kaslarım o kadar sızlıyordu ki hareket edebileceğimden emin değildim. Esnerken sırtımda sıcak bir şey hissettim. *Ah, hayır. Kahretsin.* Önceki gece yaptığım hatalarla yüzleşmek; işte can sıkıcı olan kısım buydu. "Günaydın," diye mırıldandı tamdık bir ses. Donup kaldım. *Aman Tanrım, sandığımdan daha kötüydü.*

Öteki tarafa dönüp temkinli bir şekilde tek gözümü açtım. "Sana bunun bir daha olmayacağını söylediğimi sanıyordum."

Annette başının altındaki yastığı şişirip tekrar yattı ve kaşlarını çatıp kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Ciddi olmadığını biliyordum."

Doğruldum ama kafatasıma keskin bir bıçak saplanınca tekrar yastığa yığıldım. "Dün gece ne kadar içtim?"

"Oturma odasındaki boş şişelere bakılırsa, çok fazla."

"Neden burada olduğunu açıklıyor. Kim olduğunu anlayamayacak kadar sarhoşmuşum."

Annette sinirle hırlayıp omzuma vurdu. Bu hareket başımı daha çok ağrıttı ama hakaret yatağımdan çıkması açısından işe yaradı. Annette bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı ve yavaşça dönüp ellerini beline koydu. Gözlerim tembelce çıplak bedeninden aşağı indi ve bir an için –*ilk* raundu hatırlamasam da– onunla ikinci raunda çıkmayı düşündüm ama tecrübelerime

göre, Annette sert ve gürültülü sevişmekten hoşlanıyordu ve başım çıplak bir güreşe girişemeyecek kadar çok ağrıyordu. Göğsüme şöyle bir baktım; dün gece tırnaklarını ve dişlerini kullanmıştı. İçime tiksinti ve depresyona benzer bir şey çöktü. "Larry nerede olduğunu sanıyor?"

"Ona seni görmeye geleceğimi söylemişimdir belki."

"Sanmıyorum. Ben başka bir temsilci bulabilirim ama sen yalanlarına inanmakta hevesli, onun kadar zengin bir koca bulmakta zorlanabilirsin."

Annette dudaklarını birbirine bastırdı. "Larry bu kadar aptalsa, neden onu yanında tutuyorsun?"

"O sadece söz konusu sen olduğunda aptal." Esnedim.

"Sence onun da arada sırada görüştüğü kadınlar yok mu?"

Duymazdan geldim. Larry ve Annette'in evliliğinin detaylarına kafa yoramazdım, Larry'nin görüştüğü kadınlar da zerre umurumda değildi. Tek bildiğim karısını becerdiğimi bilmek Larry'nin hiç hoşuna gitmezdi. Hem de birçok kez. Bunun sürekli bir şey olmasını istediğimden değil – Annette birçoğundan daha ısrarcıydı ve beni en savunmasız ânımda yakalamayı biliyordu.

Bana doğru dönerek ellerini kocaman, diri göğüslerinde gezdirdi; uçlarıyla oynuyor, baygın gözleriyle beni süzüyordu. "Mmm," diye mırıldandı.

Gösterisi hiç tahrik edici değildi. Pencerenin kenarındaki masada istiflenmiş müzik defterlerini görebiliyordum ve şu anda ilgimi çeken tek şey onlardı. *Lütfen, lütfen, o kâğıtta güzel bir şey olsun.* "Evine git, Annette. Seninle işim bitti ve yapmam gereken işlerim var."

Annette ellerini göğüslerinden indirip sinirle ofladı ve bir yastık alıp bana fırlattı. Eğilip yastıktan kurtuldum, başımı kaldırıp baktığımda odada hışımla dolaşarak giysilerini topluyordu. "Dün gece benimle işin bitmemişti!" Hiddetle giyinmeye başlamıştı, sinirden giysilerini parça parça etmemesine şaşırdım. "Aşağılık bir herifsin ve sefil bir sarhoşsun."

"Yağcılık bu kez işe yaramayacak," dedim rahat rahat. Ben neşeyle sırıtırken Annette bana dik dik bakıyordu, sonra abartılı bir şekilde dönüp hızla yatak odasından çıktı.

Kalkıp odanın girişinde durdum ve kanepeden çantasını alıp kapıya doğru ilerlemesini izledim. "Anılar için teşekkürler," diye seslendim alaycılıkla.

Etrafına öfke saçan Annette kaskatı bir şekilde bana doğru döndü, girişe yakın bir masadan boş bir viski şişesi alıp bana fırlattı. Başımı eğmemle tepemden geçip yatağın arkasındaki duvarda paramparça olan şişeden son anda kaçmayı başarmıştım, o sırada dış kapı sertçe kapandı. Kahkaha attım. Fazla dramatik değil miydi?

Fakat masamdan aldığım kâğıtlara göz atarak yatak odama dönerken kahkaham çok çabuk söndü. *Hiçbir şey yoktu.* Tek bir nota bile yazmamıştım. Odaya fırlattığım kâğıtlar üzerime yağdı. "Kahretsin!" diye bağırdım sandalyeye yığılırken, dirseklerimi masaya koyup başımı kavradım. "Kahretsin," dedim daha kısık bir sesle, çaresizliğe gömülüyordum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

İşe yaramaz bir aptalsın. Benim olduğunu söylemek utanç verici.

Haklıydı.

İşe yaramaz bir aptal. Benim olduğunu söylemek utanç verici.

Tanrım, kim utanmazdı ki?

Bir süre öylece oturdum ve kendi sefaletimde, kendi utancımda debelenmeme izin verdikten sonra kalkıp banyoya gittim. Duşa girerken ağzıma birkaç Tylenol atıp çiğnedim, hapların acı ve pütürlü yapısı canımı sıktı. Vücudumdan seks ve alkolün kokusunu arındırdım. Ne yazık ki, ruhumu arındırmak için elimden bir şey gelmezdi.

Müziğin Armağanı Yardım Balosu ben oraya vardığımda son sürat devam ediyordu, caz grubunun sakin melodileri sahnenin önünden tüm salona yayılıyordu. Çiftler dans ediyor, kadınların

gece elbiseleri ayaklarında hareket ederken kırmızılar, maviler ve morlar bir nehir gibi dönüp duruyordu. Avizeler tepelerinde ışıldıyor, egzotik çiçeklerin kokusu havada süzülüyordu.

Bir süre kapının girişinde durup dalgın dalgın etrafıma bakarken, ipek gibi bir kumral atkuyruğu dikkatimi çekti. Kalbim duracak gibi oldu, sonra kadın bana doğru dönünce hafifçe iç çektim. Neden Paris'te öpüştüğüm kız en tuhaf anlarda aklıma gelip duruyordu? Bu çok garipti. Birlikte olduğum kadınları bile nadiren düşünürdüm, oysaki o kızla sadece *öpüşmüştüm*. Yüzü doğru düzgün gözümün önüne gelmiyordu. Belki de o kadardı. Belki daha fazlasını isteyip sahip olamamanın, onu tecrübe edememenin pişmanlığıydı. İçimi çektim. Bu yeterli bir açıklamaydı.

Ya da mesele Paris'ti belki de. Işıklar Şehri'ni örten romantik bir gizemdi. Görünen o ki, ben bile bundan payımı almıştım.

Şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan kız yanımdan geçerken iki tane alıp önce birini, sonra diğerini hızla içtim. *Kahretsin, burada olmak istemiyorum.* Fakat bu, çocuklukta görülen kanser türlerinin araştırılması için düzenlenen bir yardım gecesiydi, o yüzden kendimi buraya gelmeye zorlamıştım – hayatın sadece benden ve aptal sorunlarımdan ibaret olmadığına dair güzel bir hatırlatmaydı. Boş kadehleri arkamdaki bir masaya koyup tekrar salona göz gezdirdim. Kalabalıkta Larry ve Annette'i gördüm, biri gösterişli, çirkin bir takım elbise giymiş olan iki adamla birlikte duruyorlardı, onlara doğru ilerledim.

"Callen," diye selamladı beni Larry, kenara çekilip aralarına katılmam için bana yer açtı. "Gelebilmene çok sevindim."

"Şık partilerden ne kadar hoşlandığımı bilirsin, Larry," dedim alaycı bir şekilde, yanımızdan geçen bir garsonun ikram ettiği şampanya kadehlerinden bir tane daha aldım.

Larry kıkırdadı. "Zor bir hayat. Anders Hanson'ı tanıyorsun, değil mi?" diye sordu, yanında duran adama işaret ederek. Anders'ın üzerinde vücuduna oturan kırık beyaz bir takım elbise vardı; kollarını sıyırmış, takımını açık mavi bir gömlek ve çiçek desenli rengârenk bir papyonla tamamlamıştı. "Bu da

onun asistanı Ralph." Ralph'e bakıp başımla selamladıktan sonra Anders'e döndüm. İsmini hatırlamıştım. En popüler klasik müzik dergilerinden birinde müzik eleştirmeniydi. Şahsen tanışmamıştım ama şanını duymuştum. Acımasız dürüstlüğü ve "cüretkâr" moda anlayışıyla tanınırdı.

Anders, hem küstah hem de sıkılmış bir hava taşıyan çene hareketiyle beni selamladıktan sonra sanki daha ilginç birini arıyormuş gibi omzumun üzerinden uzaklara baktı. *Gösteriş budalası.*

Tek kaşını kaldırıp bana sahte bir gülümsemeyle bakan Annette'e döndüm. Bu sabahki tavrımdan dolayı bana hâlâ bozuktu belli ki. Bu onu benden uzak tutmayacaktı tabii. Sarhoş olup kahrolası kapımı açmayı bırakmalıydım.

Kadehimi kaldırırken ona boş gözlerle bakınca, Annette bir an kaşlarını çattı ve sonra tekrar sahte bir gülümseme takındı. Her şey bir oyundu. Hepsi. "Bu gece buraya sana eşlik eden biri olmadan gelmene şaşırdım, Callen."

"Ah, beni bilirsin, Annette. Gece sona ermeden bunu telafi edeceğimden eminim."

Gözleri kısıldı ama sonra bakışlarını kaçırıp ilgilenmiyormuş gibi davrandı.

"*Her neyse,* söylediğim gibi," –diye kıkırdadı Anders– "Brenton Conrad'ın bestesi o kadar kötüydü ki, besteyi yazdığı kâğıdın kıçımı silecek kadar bile değeri yoktu." *Kendi* şakasına içtenlikle güldü. "Bu ilk albümüydü, ben de tüm insanlığın iyiliği için sonuncusu olması gerektiğini söyledim. Eleştirimin başlığı" – kendi kelimeleri kayda değermiş gibi ellerini havaya kaldırdı– "'Cehennemden: Felaket, Mide Bulandırıcı ve Bariz Bir Şekilde Umutsuz'du."

Brenton Conrad ümit vaat ettiğini düşündüğüm yeni bir besteciydi. İlk bestesinin vasat olduğu doğruydu ama yine de içimi soğuk bir öfke dalgası sardı; bu adamın birini sözleriyle yok etme düşüncesini eğlenceli bulmasından tiksindim. Öne doğru eğilip kafam karışmış gibi yaptım. "Bariz bir şekilde umutsuz mu? Özür dilerim ama bu bir müzik eleştirisi mi, yoksa kıya-

fetinin bir tarifi mi?" Onu tepeden tırnağa süzdüm, gözlerim paçalarına doğru daralan pantolonundan aşağı inip çıplak ayak bileklerinde durdu. Çorap giymemişti.

Gözleri şaşkınlıkla karışık bir öfkeyle parladıktan sonra ifadesini kocaman bir gülümsemeyle değiştirmeyi başardı. "Bana bu kadar eğlenceli olduğundan bahsetmemiştin, Larry."

Larry konuşmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Ah, şaka yapmıyordum, Anders. Kıyafetin gerçekten mide bulandırıcı."

"Yüce Tanrım, Callen," diye homurdandı Larry.

"Ee, Callen," diye araya girdi Anders'ın asistanı, ses tonu endişeliydi, konuyu değiştirmeye çalıştığı ve alçak patronuyla aramda ne olacağını sandıysa, ondan kaçınmaya çalıştığı belliydi, "*Hart'ı Keşfetmek*'in film müziklerini bestelediğini duydum," dedi.

Midem kasıldı ama gözlerimi Anders'ın öfkeli yüzünden asistanının gergin yüzüne çevirip gülümsedim. "Doğru."

Adam omuzlarını dikleştirip heyecanlı bir ses çıkardı. "Marlon McDermott'a *bayılıyorum.*" Filmin yıldızıydı. "Müzik nasıl gidiyor?"

İçkimden bir yudum aldım. "Harika. Şimdiden yarısını bitirdim." Yalan ağzımdan rahatça çıktı. Doğru olmasını istedim. Bu konuda yalan söylemek, bir şeylere başlamak için ihtiyacım olan ekstra baskıyı üzerimde kurardı belki. Yeterince yokmuş gibi.

"Bu çok iyi, Callen. Neden bana söylemedin?" diye sordu Larry.

Ona gergin bir şekilde gülümseyip şampanyamı dikledim ve daha fazlası için etrafıma baktım. En son konuştuğumuzda, Larry'den stüdyodan biraz daha süre istemesini rica etmiş ve ona yazar tıkanıklığı yaşadığımı itiraf etmiştim. Az bile söyledim. "Kötü şans getirmek istemedim." Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh daha aldım.

Anders güldü. "Siz sanatçılar ve gülünç batıl inançlarınız."

Gülünç.

Gülünç.

Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorsun. Gülünçsün.

Tenim alev alıyor gibiydi. Oda aniden boğucu gelmeye başladı. Papyonumu çekiştirdim, hava almaya, bu insanlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "İnsanların, değersiz fikirlerini önemseyeceğini düşünmen kadar gülünç değil." Anders tepki gösteremeden arkamı dönüp bara doğru yürüdüm.

Yirmi dakika ve iki içkiden sonra kendimi daha iyi ve uyuşmuş hissederken, Larry yanıma gelip bara yaslandı. "Karamsar sanatçı kişiliği bir yere kadar çekicidir. Alkolü bırakmalısın. Seni bir pisliğe dönüştürüyor."

"İçki içmeye başlamadan önce de bir pisliktim, Larry. Ayrıca, müzik eleştirmenlerinden nefret ederim," diye mırıldandım. "Özellikle de onun gibilerden."

"Herkes müzik eleştirmenlerinden nefret eder, Callen. Sevimsizler ama gerekliler. Daha önce bir pislik gibi davranmış olabilirsin ama şu andan itibaren ömrünün sonuna kadar yazdığın tüm eserleri sertçe eleştirmek için ellerinden geleni yapacak insanlara hakaret etmeyecek kadar aklın başındaydı. O adamdan hoşlanmayabilirsin ama insanlar onu dinliyorlar. Böyle gidersen, ikimize de para kaybettireceksin. Neler oluyor?"

Gözlerimi kapatıp içimi çektim. Larry haklıydı. Adam pisliğin tekiydi ama ona hakaret ederek kimseye iyilik etmemiştim. Sadece bir düşman kazanmıştım. Çiçekli papyonu olan çorapsız bir düşman, ama yine de bir düşmandı. İçkimi bara koyup Larry'ye döndüm. "Açıkçası, *Hart'ı Keşfetmek* için dediğim kadar beste yapmadım."

Larry kaşlarını çattı. "Ne kadar yazdın?"

"Pek bir şey yazmadım. En azından umduğum kadar yazamadım." *Hiç.*

Larry dudaklarını birbirlerine bastırdıktan sonra içini çekip içkisinden büyük bir yudum aldı. "Dinle, Callen, neden bir tatile çıkmıyorsun? Tropikal bir yere git, bir sahilde otur ve aklını başına topla. Rahatladığında ve stresini attığında, yazar tıkanıklığın ortadan kalkar."

Ona inanmak istedim. Gerçekten. Ama umutlanmaktan korkuyordum. Yine de... "Tropikal bir yer mi?" diye mırıldandım.

"Elbette. Ya da daha iyisi, Fransa'ya geri dön. Poirier Ödül töreni için orada sadece üç gün kaldık, hiçbir şey göremediğimizden yakınıyordun. Riviyera'ya git. Güzel ve çok lükstür. Tüm sosyete orada tatil yapar. Kendine birkaç hafta ayırdıktan sonra biz de bir hafta sonu sana katılırız. Annette'le oraya daha önce gitmiştik, hiç de sıkılmamıştık."

"Daha önce tek başıma tatil yapmadım."

Larry içini çekti. "O hâlde yanına bir arkadaşını al, bir kadın olmadığı ve dikkatini dağıtmadığı sürece kim olursa olsun."

Bir arkadaş. Gerçek bir arkadaş olarak gördüğüm tek kişi Nick'ti ve iki aydır onunla iletişim kurmamıştım. Belki onu tüm masrafları karşılayacağım bir Fransa tatiline götürürsem beni affederdi.

Ne zamandır tatile çıkmamıştım? Birçok insan *hayatını* sürekli kutlamalar yaparak, gece geç saatlere kadar süren bir dizi partiye katılarak, gündüz geç vakitlere kadar uyuyarak ve gün içinde canım ne istiyorsa onu yaparak geçirdiğimi düşünüyor olmalıydılar. Sorun şu ki, tüm bunlar çekiciliğini yitirmişti. Bir zamanlar eğlenceli olan şeyler artık bana boşluk ve depresyondan başka bir şey getirmiyordu. Rol yapmaktan nefret ediyordum. Her şeyden bıkmıştım. Tanrım. Larry ve bir-daha-elimi-sürmeyi-istemediğim karısının bana katılmalarını kesinlikle istemiyordum.

Fransa.

Yıldızların aydınlattığı bir avlu.

Masum gözler ve meleksi öpücükler.

Belki Paris'e de birkaç günlüğüne uğrayabilirdim.

Kötü bir fikir değildi. Başımla onayladım. "Sanırım tavsiyene uyacağım, Larry."

"Geç bile kaldın."

4

JESSICA

Ofis penceresiz, küçük ve boğucuydu; yerden tavana kadar uzanan, kitaplarla tıka basa dolu kitaplıklar üç duvarı kaplıyordu. Boş olan her yerde tozlu görünen ciltli kitaplar vardı, buna yere istiflenmiş birkaç yığın da dahildi. Masanın önündeki çürük sandalyeye oturdum, dizlerimi birleştirip ellerimi kucağımda kenetleyerek çok sayıda yığının üzerine devrilmemek için mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştım.

Kapı gıcırdayarak açılınca arkama baktım ve ayağa kalkarken gülümsedim. Yaşlı adam oturmamı işaret etti, yerdeki birkaç yığının üzerinden atlayıp geniş ahşap oymalı masaya doğru ilerledi. "Bayan Creswell" –elini uzattı ve tokalaştık– "tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Doktor Moreau. Bu kadar kısa sürede gelebilmenize sevindim."

"Elbette, Dr. Moreau. Bana bu fırsatı verdiğiniz için minnettarım. Size ne kadar teşekkür etsem az." Kalbim gümbürdüyordu, yavaşlamasını, çok fazla heyecanlanmamayı diledim. Bu işi almam çok düşük bir ihtimaldi. İş ilanında, Louvre'un Romen dilleri müdürü Dr. Christophe Moreau'nun Orta Çağ'a ait olduğu düşünülen yeni bulunmuş dokümanların tercümesi için bir asistan aradığı belirtiliyordu. Duyduğum kadarıyla, başvuranların sayısı çok fazlaydı.

Dr. Moreau birkaç kâğıdı kenara itip bir klasöre göz gezdirdi

ve özgeçmişim olduğunu düşündüğüm bir kâğıdı ayırdı. Gözlüğünü aşağı indirip kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Çalıştığınız yerlerin listesi oldukça etkileyici ama gördüğüm kadarıyla şimdiye kadar sadece ücretsiz staj yapmışsınız. Neden?"

"Dr. Moreau, açıkçası, üniversiteden mezun olduktan sonra yaptığım stajların bana sunulan ücretli pozisyonlardan daha fazla katkısı olduğunu düşündüm."

"Maaş hariç."

Hafifçe güldüm. "Evet, o hariç." Duraksadım. "Yaşamak için her zaman yeterli para kazanmanın yolları vardır. Beni zorlayan ve bir fark yaratmak için gücümden faydalanan bir iş yapmak istiyorum."

Dr. Moreau arkasına yaslanıp nihayet tüm dikkatini bana verdi. "Ulvi hırslar, özellikle de bir dil mezunu için." Beni süzdü. "Bana Jeanne d'Arc hakkında ne bildiğini söyle."

Jeanne d'Arc mı? "Ben... Aslına bakılırsa, onun hakkında çok şey biliyorum. Okulda Fransız dili eğitiminin yanı sıra, Orta Çağ Fransız tarihine odaklandım." Dr. Moreau beni izlemeyi sürdürünce, daha dik oturup devam ettim. "Jeanne d'Arc bir şehit ve azizdi, Yüz Yıl Savaşları esnasında ilahi rehberlik altında hareket ederek Fransız Ordusu'na İngilizleri yenmesi için önderlik eden bir askeri liderdi."

"Peki buna inanıyor musun?"

"İlahi rehberlik altında hareket ettiğine mi?"

"*Oui**. Tanrı'nın onunla konuşup ona bir görev verdiğine inanıyor musun?"

Bir süre dudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. *Jeanne d'Arc'ın* buna inandığını düşünüyorum."

Dr. Moreau'nun dudağı seğirdi. "Ah, güzel bir yanıt. Her şey bilinebilirmiş gibi yapan entelektüeller en kötü âlimlerdir. Onlar öğrenmeyi bırakan insanlardır." Alt çekmeceyi açıp şeffaf plastik bir dosya çıkardı. "Altı hafta önce, Loire Vadisi'ndeki bir

---

* (Fr.) Evet. –*çn*

Ninova

mağarada günlüğe benzer bazı yazılar bulundu. Onların Jeanne d'Arc'a yakın biri tarafından yazılmış olabileceğine inanıyoruz, yazılar büyük ölçüde o kişinin kendi yolculuğundan bahsetse de askeri savaşları detaylandırıyor, azizin düşüncelerine yer verip ikilinin arasında geçen konuşmalara değiniyor. Ne yazık ki günlüğün tüm girdileri günümüze kadar ulaşmamış ama çoğu korunmuş." Şeffaf dosyayı bana uzatınca, içinde çok eski bir parşömen olduğunu gördüm. "Bu yazılardan biri, Bayan Creswell."

Onu ışığa tutup inceledim ve eski Fransızca'yı okudum. Okurken kaşlarımı çattım, bir süre sonra dosyayı kucağıma koyup Dr. Moreau'ya baktım. "Dr. Moreau, üzgünüm ama bu on beşinci yüzyıldan olamaz."

Tek kaşını kaldırdı. "*Non? Pourquoi?*"*

"Eh..." Dokümandaki yazılardan birine işaret ettim. "Çünkü bu terim –*barok*– Jeanne d'Arc'ın ölümünden yüz sene sonra Fransa'da kullanılmaya başlandı. On altıncı yüzyılda başlayan bir artistik stildi. Bunlar Jeanne d'Arc'ı bizzat tanıyanların çoktan öldüğü bir dönemde yazılmış olmalılar."

Dr. Moreau gülümsedi. "Çok haklısın." Tekrar çekmecesine uzandı ve başka bir dosya çıkarıp bana verdi. "Bu gerçek belgelerden birinin kopyası."

Gözlerimi kırpıştırarak Dr. Moreau'ya baktıktan sonra bana uzattığı dokümanı inceleyip metni yavaşça okudum.

"Bana bunu yazan kişi hakkında ne söyleyebilirsiniz, Bayan Creswell?"

Yanıt vermeden önce bir süre onu inceledim. "Yazar bir kadın. Dil feminen."

"*Oui.* Katılıyorum."

"Ve üst sınıftan. Halktan birinin okuma yazma bilmesi duyulmamış şey değildi ama nadirdi. Özellikle de bu seviyede. Çok güzel." Acele etmeden bir paragraf okudum ve okurken, kalemin ucundaki tüyün kızın hareket eden eliyle birlikte hafif-

---

* (Fr.) Öyle mi? Neden? –*çn*

çe kımıldadığını hayal ettim. "Evet, kesinlikle üst sınıfa mensup biri tarafından yazılmış. Burada generallerden birini bir kuğuyla kıyaslayarak şaka yapıyor ve en son akşam yemeği masasında öyle bir kuş gördüğünü, adamın da aynı şekilde içinin oyulduğunu görmeyi istediğini yazıyor." Dr. Moreau'ya baktım, tek kaşıyla birlikte dudakları yukarı kıvrılmıştı. Kısa bir nefes verdim. "Orta Çağ'da sadece zenginler kuğu gibi leziz bir yemek yiyebilirlerdi." Duraksayıp birkaç satır daha okudum. "Ve burada bahsettiği başlık, boncuklu bir taç olan *fronteau*, soylu doğmuş bir genç kızın takabileceği bir aksesuar."

Yüzünde bir gülümsemeyle beni izleyen doktora baktım. "Yeni asistanımı bulduğuma inanıyorum, Bayan Creswell. Tabii, siz de isterseniz."

Kalbim tekledi, yüzümde belirmek isteyen sırıtışı bastırıp ona kontrollü ve profesyonel olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Kabul ediyorum, Dr. Moreau."

Eve giden basamakları kendimi çığlık atmamak için zor tutarak hızla çıktım, kalem etekle ne kadar hızlı olunabilirse. Kapıyı kırarcasına açtım, kanepede oturmuş mısır gevreği yiyen Frankie irkilip sütü askılı bluzuna döktü. "Yüce Tanrım, senin neyin var?"

Kapıyı kapatıp ona sırıttım. "Bir işim var."

Frankie mısır gevreği kâsesini sehpaya koyup yerinden fırladı. "Aman Tanrım! Ne işi?"

Portföyümü kapının yanındaki masaya attıktan sonra ona heyecanla çabucak sarılıp kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdum. Frankie de yerine oturdu, meraklı gözlerle bana bakıyordu. "Kısa bir süre önce Loire Vadisi'nde Jeanne d'Arc'la bağlantılı olduğu düşünülen bazı yazılar bulunmuş."

"Vay canına! Bir tercümana mı ihtiyaçları var?"

"Evet. Yazıların birkaçını çoktan okumuşlar ama çok eskiler, büyük ihtimalle on beşinci yüzyıldan kalma yazılar, kelimeler ve terimlerden bazılarını anlamak çok zor. Bu benim uzmanlık

alanım. Yazının özgünlüğüne sadık kalmak için her kelimenin özenle okunaklı bir düzyazıya çevrilmesi ve bir bilgisayar sunucusuna kaydedilmesi gerekiyor. Tarihleri doğrulayıp yazıların gerçekten Jeanne d'Arc'la bağlantılı olup olmadığına karar verecek bir ekip oluşturmuşlar."

"Aman Tanrım. Bu kulağa çok önemli geliyor."

"Muhteşem... geliyor. Bu yazıları incelemeleri için koca bir grup oluşturmuşlar: Parşömen uzmanları, parçaları radyokarbonla tarihleyecek başka bir şey bulup bulamayacaklarını görmek için hâlâ kazı yapan arkeologlar var. Farklı bir uzmanlığı olan başka bir tercümanla birlikte Fransa'nın önde gelen dil tarihçilerinden birinin altında çalışacağım."

"Vay canına. Bu büyük bir haber. Neden beni işten aramadın?"

"Çok hızlı gelişti. Hiç fırsatım olmadı. Gerçi geçici bir iş ve çok kazandırmayacak ama Dr. Moreau takımı etkilersem, daha sonra da karşıma fırsatlar çıkabileceğini söyledi."

Frankie çığlık atıp ağzını kapattı. "Bu çok heyecan verici. Ama geçici derken, ne kadar geçici?"

"Bir aylığına bana bu görevi verdiler." Sandalyeye yaslanıp bacaklarımı önüme uzattım. "Bu benim hayalimdeki iş, Frankie. Sırf o yazıları yakından okuyabilmek bile benim için çok önemli. O kadar heyecanlı ve gerginim ki, çığlık atabilirim."

"Çığlık atarak odana git ve üzerine şık bir şey giy. Bu gece kutlamak için seni dışarı çıkarıyorum."

Sırıttım. "Hesabı paylaşacağız. Artık bunu karşılayabilirim. Kısmen." Gülümsemem kayboldu. "Bir şey daha var."

"Eyvah. Ne?"

"İş Loire Vadisi'nde."

Frankie'nin gözleri kocaman oldu. "Loire Vadisi'nde mi? *Quoi? Tu plaisantes?*"*

Bu da ne demek daha doğru olurdu. Dikleşip öne doğru eğildim. "Biliyorum. Ama yazıları buldukları yer orası, ekibin oraya git-

---

* (Fr.) Ne? Şaka mı yapıyorsun? –*çn*

mesini ve keşfedildikleri yeri görmesini istiyorlar. Yazılar şimdilik Loire Vadisi'ndeki bir müzede tutuluyor ve ekibimizi çalışma alanı da sunan yakınlardaki güzel bir şatoya yerleştiriyorlar."

"Bir şato mu? Vay canına. Turnayı gözünden vurdun."

"Proje açısından, evet. Maddi anlamda, hayır. Yine de bu konuda iyi bir iş çıkarır ve bazı bağlantılar kurarsam, kariyerimi başlatabilirim, Frankie." Heyecandan içim ürperdi ve onu hızla bir özgüvensizlik izledi. Paris, bu daire, Frankie; hepsi benim konfor alanım, güvenli limanımdı ve kısa bir süreliğine de olsa onlardan ayrılmak zorunda kalacaktım.

"Bu gece kaliteli şampanya sipariş edeceğiz ve sırtı açık Clémence Maillard giyeceksin."

"Ah, yapamam, Frankie." Bu elbise kısa kollu ve dar etekli, dökümlü, ipeksi bir kumaştandı ve askıdayken bir elbiseye benzemiyordu bile. Ama bir kadın bedeni elbisenin içine girdiğinde sihirli bir şey oluyor ve gördüğüm en müthiş giysilerden birine dönüşüyordu. Son derece pahalıydı ama Frankie patronundan muhteşem giysi örnekleri alacak kadar şanslıydı, o elbise de onlardan biriydi.

"Neden olmasın? O elbise sana çok yakışıyor ve bu özel bir gece."

"Ama en sevdiğin elbise."

"Ve sen de en sevdiğim yeni iş bulan arkadaşımsın."

Ona gülümserken, arkadaşlığı için kalbim minnettarlıkla dolup taştı. "Hayatımda senin gibi biri olduğu için çok şanslıyım."

Frankie sırıttı. "Biliyorum. Şimdi kıçını kaldır ve hazırlanmaya başla. Kutlamamız gereken büyük bir şey var."

Güldüm. "Pekâlâ, tamam. Ama bir saate ihtiyacım var. Dr. Moreau yazarın tarzına ve sesine aşina olmam için bana yazılardan birinin kopyasını verdi. Ona göz gezdirip yazarı biraz tanımak için sabırsızlanıyorum." Frankie'ye sırıttım.

"Pekâlâ, pekâlâ. Git ve yeni arkadaşınla tanış, sonra–"

"Biliyorum. *Sonra* sırada sırt dekolteli Clémence var!"

Lordumuzun yılı 1429'un Nisan ayının onuncu günü...

Ben artık ben değilim. Savaşa hazırlanan Orléanslı Kız'a yardım ederken, gördüklerini ve işittiklerini rapor edecek on yedi yaşında sıradan bir oğlan kılığına girdim ve artık Philippe'im. Anglo-Burgonyalıları Loire Vadisi'nde geri çekilmeye zorlarken, beyaz bir zırh giydiğini ve beyaz bir ata bindiğini duydum. Sanki savaşa ben gidiyormuşum gibi büyük bir tantanayla uğurlandım ve şu anda oraya doğru yol alıyorum. Belki de buna bu gözle bakmalıyım, çünkü bu tercih bana ait değildi ve nedenini bilmesem de kendi geleceğimde bir savaş seziyorum. Ne de olsa, aziz dedikleri kıza hizmet ederken ve güvenli bir yerde onun dönüşünü beklerken yerim sadece kampta olacak. Babamın ve Yedinci Charles'ın güvende olacağıma dair verdikleri sözlere rağmen, yüreğime hem heyecan hem de huzursuzluk hâkim. Yolculuğuma başlarken, at arabamın penceresinden içeri giren rüzgârda kalemimin tüyü titriyor. Aynı şekilde, kaderin bir fırtına gibi etrafımı sardığını hissediyorum ve kaderin rüzgârlarının iyi mi yoksa acımasız mı olduğuna dair bir fikrim yok.

İKİ

Tüm savaşlar önce zihinlerde kazanılır ya da kaybedilir.

- Jeanne d'Arc

Ninova

5

CALLEN

Fransız kırsalı hızla yanımdan geçip gidiyor, suratsızca onu izliyordum. "Darağacına gidiyor gibisin," dedi Nick, limuzinin karşı koltuğundan. "Tatilin bir idam cezası olmaması gerekiyor, bilirsin. Bademi ister misin?" Atıştırmalıklarla dolu bir tepsi uzattı.

Güneş gözlüğümü başımın üzerine itip gözlerimi kısarak ona baktım. "Hayır." Minibarı açıp içindeki alkollü içeceklere bakmamak için kendimi zor tuttum. Bu gezide alkolden uzak duracaktım. En azından, daha az içecektim. Saat beşten önce içmeyecektim. Ya da öğleden önce. Saatime baktım. On bire çeyrek vardı. *Kahretsin.*

Nick aklımdan neler geçtiğini tahmin etmiş olmalıydı ki, "Dün gece yeterince içtin," dedi. Bir badem paketi açıp ağzına bir avuç dolusu attı. "Biraz çalışmalısın, Cal, aksi takdirde sözleşmeyi ihlal etmiş olacaksın. Sana bunu hatırlatmamı söyledin."

"Yolculuğumuzun ilk beş dakikasında bana nutuk atacağını düşünmemiştim," diye çıkıştım, umduğumdan daha düşmanca bir tonla. Belki de bana nutuk atması için onu yanımda getirmiştim. Beynimin bir köşesinde, mümkün olduğunca yardım almamın hâlâ makul olduğunu biliyordum.

Nick omuzlarını silkti, keyifsizliğimden etkilenmediği aşikârdı. "Hayatındaki tek sorumluluk sahibi kişi olarak işimi ciddiye alıyorum." Göz kırptı, bakışlarımı kaçırdım. Sırf bu yüzden ondan kaçındığımın farkındaydım. Bana ne söyleyeceğini biliyordum

ve duymak istememiştim. *Hâlâ istemiyordum.* Hatalarının en ince ayrıntısına kadar irdelenmesini kim isterdi ki, özellikle de onları değiştirmek için ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlarsa?

Bir dakikanın ardından içimi çektim. Mesele sadece stüdyoya borçlandığım besteler yüzünden dünyanın yükünü omuzlarımda hissetmem değildi, akşamdan kalma ve bıkkındım. Önceki gün Paris'e uçmuştuk ve aklımdan çıkaramadığım kokteyl garsonuyla tanıştığım bara gitmiştik. Kahretsin, onunla *tanışmamıştım,* kızın adını bile bilmiyordum. Ama öpüşmüştüm. Hiç mantıklı gelmeyen çılgınca bir sebepten ötürü aklımda belirip duruyordu. Bu yüzden onu bulmak için bara gidip müdüre kızı tarif ettim, bana artık orada çalışmadığını söyledi. Kızın ismini sordum ama müdür –eski çalışan bile olsa– kişisel bilgi paylaşmaya izni olmadığını ama benim bilgilerimi alıp ona iletebileceğini söyledi. İstemedim. Sadece bir günlüğüne Paris'teydim, ne zaman döneceğimi bilmiyordum ve kızın o gece üzerimdeki etkisinin çok fazla alkol tüketmiş olmamla ilgili olması olasıydı.

En azından hayal kırıklığından kurtulmak için kendime böyle söylüyordum. Tekrar içimi çekip elimi saçımın arasında gezdirdim. "Açıkçası son albümüm pek iyi değildi, Nick ve bu albümde eski tılsımımı tekrar yakalamalıyım." *Buna mecburdum.*

Nick söylediklerimi düşünüyormuş gibi duraksadı. "Son albümün kötü değildi, Cal. Nereye varmak istediğini anladım. Sadece... henüz oraya varamadın. Sanki kendini tutuyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Kendimi tutmuyordum, en azından bunu bilerek yapmadım." Dudaklarımı birbirlerine bastırdım. "Bilemiyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Belki de o albümdeki sorunun ne olduğunu düşünmeyi bırakıp mevcut projene odaklanmana izin vermelisin. Yanlış yöne bakıyorsun, Cal."

Başımla onaylayıp boş gözlerle renkli camın ardına baktım. "Evet. Olabilir." Nick'e bakarken, güvenebileceğim biriyle bu konuda konuşabildiğim için kendimi daha iyi hissettim. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim, Nick."

"Memnuniyetle. Biraz hava değişikliğine ihtiyacım vardı. Ama benim de işlerim var, o yüzden çoğunlukla tek başına olacaksın."

Başımla onaylayıp tekrar bakışlarımı kaçırdım. Haklı olmasını umuyordum. Bana olan inancı hem bir baskı hem de bir lütuf gibi geliyordu.

Nick'le, ikimiz de on yedi yaşında serseriler olarak ıslahevine gönderildiğimizde tanışmıştık. Okuldan atılmak amacıyla kavgalara karışıyordum ve Nick de bir iki geceliğine de olsa koruyucu ailesinden uzak durabilmek ve oraya gönderilmek için bir şey çalmıştı. Cılızdı, tuhaf saç kesimi ve gözlükleriyle inek bir öğrenciye benziyordu ve en kötüsü de korktuğunda ifadesinden bunu herkes anlayabiliyordu. Kolay lokmaydı. Sert çocuklar ona odaklandıklarında onları korkutup kaçırırdım. Zorbalardan hiçbir zaman hoşlanmamışımdır.

Dışarıdan ne kadar farklı görünsek de aslında çok benzediğimizi keşfettik –ikimiz de sürekli kızgın tava ya da ateşte olmayı seçiyorduk– ve aramızda bir bağ oluştu. İkimiz de nihayet on sekiz yaşına girip ıslahevinde düzenli olarak kalmamızı gerektirmeyen kararlar vermekte özgür olunca bulabildiğimiz işe girdik, uyuyabileceğimiz kanepeler bulduk ve hem yemeğimizi hem de kıt umudumuzu paylaştık.

Müzik benim tutkumdu; elime geçen her fırsatta alıştırma yapıyor, eserlerimi kaydettiğim defterler ve CD'lerle dolu sırt çantalarımı gittiğim her yere götürüyor ve onları doğru kişiye ulaştırabilecek insanlara dağıtıyordum. Davetsiz gittiğim bir kokteyl partisinde müzik endüstrisinde önemli bir adamın karısıyla tanıştım ve –büyük, kadife kaplı yatağında ona özel ilgi gösterdikten sonra– kadın CD'mi kocasının masasına koydu. Evet, ilk çıkışım iyilik karşılığında seks yapmaya razı olmamın bir sonucuydu ve bununla gurur duymuyordum. Ama beni bulunduğum yere getirdiği için üzerine çok fazla kafa yormuyordum. Bir öğle vakti gelişigüzel seks yapmak, hayalinizi gerçekleştirmek ve geçiminizi sağlamak için pizza teslim etmek arasındaki farksa, elinizden geleni yapmaktan çekinmezsiniz.

O ilk çıkışın ardından, reklamlarda kullanılan birkaç fon müziği ve son derece popüler olan bir zil melodisi sattım. Birkaç bilgisayar oyununun müziklerini yazdım ve sonra birkaç tane iki dakikalık fragman müziği besteledim. Bir şans (meşru) ikinci bir şansa dönüştü ve kendi yolumda ilerlemeye başladım. Bilgisayarlar konusunda hep yetenekli olan Nick'in de şans yüzüne güldü, kendi web sitesi tasarım şirketini kurup serbest meslek sahibi olarak oldukça başarılı oldu. Bu yüzden kimseye haber vermeden son anda benimle tatile çıkabildi. Dizüstü bilgisayarı yanında olduğu sürece, işini Los Angeles'tan olduğu kadar Loire Vadisi'nden de rahatlıkla yapabilirdi.

"Bana dün gece görmeye gittiğin kızdan bahset." İşaretparmağıyla gözlüğünü burnuna itti.

"Bir anlık çılgınlıktı," diye mırıldandım.

Kaşını kaldırdı. "Yakın zamanda yaşadığın tüm *mantıklı* ilişkilerine kıyasla mı?"

"İlişki yaşamıyorum, Nick. Tek gecelik ilişkilerim oluyor."

Nick içini çekti. "Günün birinde bunun da tadı kalmayacak."

Alaycı bir ses çıkardım, Nick gözlerini yukarı çevirip günahlarım için meleklerden özür diler gibi başını iki yana salladı. Hafifçe gülüp tekrar pencereden dışarı baktım. "Buraya son gelişimde onunla öpüştüm, hepsi bu. Bilmiyorum... belki de istediğimi yeterince elde edemediğim içindir."

Nick'in bana dikkatle baktığını hissedebiliyordum. "Sen ve yeterince elde edememek? Bu farklı. İnternette onu araştırmayı düşündün mü?" Duraksadı. "İstersen, neler bulabileceğime bakabilirim."

"Kızın adını bile bilmiyorum." Ona bakarken, elimi saçımın arasında gezdirdim. "Önemi yok. Hoş bir kızdı ama bu berbat dünyada hoş kızlardan çok var." *O hâlde, neden onu unutamıyordum?*

"Hmm," dedi Nick, bilmek istemediğim bir sebepten ötürü ikna olmamış görünüyordu. Ama üstelemedi, limuzin şirketinin temin ettiği seyahat broşürünü aldı, sohbeti farklı bir konuya

çekmek istediği belliydi. Broşürün ön kapağında kocaman bir şato resmi vardı, yakınlardaki ilgi çekici yerler hakkında yazılar olduğunu düşündüm. "Burada mı kalacağız?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Rezervasyonu asistanım yaptı." Asistanıma sözde jet sosyetenin de gittiği ama yine de bir tarzı olan bir yerde rezervasyon yaptırmasını söylemiştim. "Muhteşem bir yer olduğunu söyledi."

"Liza mı?"

"Hayır. Yeni asistanımın adı Myrtle."

"Liza'ye ne oldu?"

"Sence Liza'ya ne olmuş olabilir?"

Nick boğazından hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıp başını iki yana salladı. "Onunla da mı yattın? Tanrım, Cal. Böyle gidersen sana nasıl asistan dayanacak?"

"Myrtle yetmiş yaşında ve on dört torunu var."

"Hâlâ endişeli olmak beni mutsuz ediyor."

Güldüm. "Pes. O kadar kötü değilim."

"Yakın sayılırsın," diye homurdandı Nick.

"Myrtle'ın çok ilginç mavi saçları var. Aslına bakarsan, perdelerin halıyla uyumlu olup olmadığını merak ediyorum."

Nick inledi. "Ah, çok kötüsün. Henüz bana hamle yapmamana şaşırdım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Fransa'nın romantizmini hafife alma, *mon ami**. Bana uzun süre karşı koyamayacaksın."

"Ah, sana karşı koyabilirim – bu konuda endişelenme."

Güldüm. "Peki senden ne haber? En son ne zaman bir randevuya çıktın?"

"Birkaç aydır Los Angeles'ta bir kızla görüşüyordum. Çok çalıştığımı söyledi."

"Haklıymış."

Nick dizini sektirdi. "Biliyorum. Sadece... şu anda benim için maddi açıdan güvenli bir ortam oluşturmak bir ilişkiden daha önemli."

---

* (Fr.) Dostum. –*çn*

Nick broşüre bakarken onu bir saniye daha izledim. Neyi kastettiğini biliyordum. Uzun yıllar boyunca yaşadığımız şekilde yaşamak istemiyordu; başımızı sokacak bir yer bulup bulamayacağımızı bilmeden, güvencesiz ve sadece günü kurtararak, içimizde yanan *daha fazlasına* sahip olma arzusuyla. Elbette, artık yeterince param vardı ve ihtiyacı olursa, onun güvencesi olabilirdim ama kendi hayatını kazanmak istemesini anlayabiliyordum. "Biliyorum, Nick."

Bana bakıp hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. "Anladığını biliyorum."

Rahat bir sessizliğe daldık, pencereden dışarıda bizimle hızla aynı yöne giden trene baktım. Bir kumralın bulanık profili gözüme çarpınca kalbim tuhaf bir şekilde tekledi ama hızla gözden kayboldu. İçimi çekip gözlerimi kapattım. Çok yorgun olduğum ve zihnimin bana oyunlar oynadığı aşikârdı.

Portelerin arasma notalardan oluşmuş bir canavar karalayıp ona baktım, sonra kalemimi, ardından da kötü çizimim dışında boş olan kâğıdı buruşturup odanın öteki tarafına fırlattım. "Lanet olsun!"

Kalktım, iki elimin parmaklarını saçlarımın arasında gezdirip bir süre alnımı tuttum. Kafatasımı kavrayıp bir şeyi yerine oturtmasını umarak başımı iki yana salladım. Özellikle de gevşemiş ve beynimde serbestçe süzülüyormuş gibi görünen, kaybettiğim ve bulamadığım yaratıcılığı. Başımı daha şiddetli bir şekilde iki yana salladım ve yumruklarımı kulaklarıma o kadar sertçe bastırdım ki, dudaklarımın arasından acı dolu bir ses çıktı. *Kahretsin!*

Odamın etkileyici balkonu bir nehre bakıyordu, bir an demir parmaklıklarda durup geceye baktım, suyun üzerinde dans eden yıldız ışıklarını izledim. Kulağımın acısı da, yazmak için oturduğumda var olan son umut kırıntısı da soluyordu.

Şimdi ne yapacağım? Nick ve ben o öğlen broşürdeki şatoya yerleşmiştik ve biraz kestirmiştim. Uyandığımda baş ağrım ha-

fiflemişti ve içim temkinli bir heyecanla doluydu. Duş alırken, bir melodi –içimdeki esintide süzülen bir şeyin yankısı– zihnime sızmıştı. Tökezleyip çaresizce onu yakalamaya, kâğıda geçirmeye çalışmıştım ama gitmişti. Unutulmuş bir rüyanın kalıntıları kadar belirsizdi.

İşe yaramaz. Vakit kaybından başka bir şey değilsin.

İşe yaramaz.

İşe yaramaz.

İşe yaramaz.

İşe yaramaz.

Nehre arkamı döndüm ve içeri girdim, ayakkabılarımı giyip cüzdanımı aldım. Nick'in koridorun ilerisindeki odasının kapısını hafifçe tıklattım ama yanıt vermedi, ışıkları kapalı gibi görünüyordu.

Asansördeki yaşlı çift bana kibarca gülümsedi. Kadın tuşların olduğu panele işaret edip Fransızca "Kaçıncı kat?" diye sorduğunu umduğum bir şey söyledi.

"Ah, *le* bar."

"Ah, *oui*," dedi kadın ve en alttaki tuşa bastı.

Asansörden iner inmez müziğin, kahkahanın ve tokuşan kadehlerin aşina olduğum sesini duydum. Sesi takip edince kendimi tüm duvarı kaplayan süslü bir maun barın olduğu şık bir salonda buldum. Barın arkasındaki duvarı kaplayan ayna, cam raflardaki rengârenk şişeleri ve tavanda sallanan avizelerin ışıltısını yansıtıyordu. Muhteşemdi, geldiğimizden beri ilk kez acele etmeden etrafıma baktım. Bu tür şatoların inşa edildiği dönemlerde malikânenin lordu –yoksa şatonun kralı mıydı?– olmak böyle bir his olmalıydı... Sahi, hangi yılda inşa edilmişti? Hiçbir fikrim yoktu. Tarih, çağlar ve unvanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve eğitimsizliğimi fark etmek her zaman olduğu gibi beni yine huzursuz etti. Param ve şöhretim vardı, o hâlde neden sürekli bir sahtekâr gibi hissediyordum? Neden insanlar gerçek bir yeteneğim olmadığını anladıklarında, tadını çıkardığım başarının elimden alınacağını sanıyordum? Sürekli hilekâr

olduğumu açığa vurmak için fırsat kollayan evrenden bir adım ötedeymiş gibi hissediyordum. Bu beni hasta ediyor ve yalnız hissettiriyordu. Korku, tüm ağırlığıyla içime oturan bir taşa benziyordu.

"Burbon, sek. Duble olsun."

"*Oui, monsieur.*"*

İçki önüme koyuldu ve hesaba imzamı karaladım, bir yudum alıp yakıcı hissinin tadını çıkartarak salona doğru döndüm. Oturma alanının yakınında ayakta duran bir grup kadın bana bakıp fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı. Onlara kadehimi kaldırınca, birkaç tiz ses duydum. Dudaklarımı doğru düzgün kıpırdatmadan, "Beş, dört, üç," diye homurdandım. İçkimden bir yudum aldım. "İki ve..." Kadınlardan biri yanıma yaklaşmaya başladı.

Yuvarlak kalçaları ve ufak göğüsleri vardı, yürürken baştan çıkarıcı bir şekilde sağa sola sallanıyordu, dar kırmızı elbisesinin bacaklarından yukarı kaymaması için eteğini çekiştirip duruyordu. İnce kumaşın altında vücudunun her kıvrımını, çıkıntısını ve katını görebildiğim için bu oldukça komikti. Gelip karşımda durdu ve mahcup bir şekilde gülümseyip kızıl sarı saçını parmağına doladı. "Kız arkadaşlarım ve ben bahse girdik. Callen Hayes olduğuna inanmıyorlar ama bence sen osun."

"Haklıysan ne kazacaksın?"

Kadın kıkırdadı. "Onlarla mı? Sadece böbürlenmiş olacağım. Ama bunu daha cazip bir hâle getirmeni umuyorum."

Kıkırdadım. "Cazip hâle getirmek uzmanlık alanımdır. Jakuziye ne dersin?"

Duzenleme
Ny.ozlem

---

* (Fr.) Elbette, efendim. –*çn*

6

JESSICA

İhtişamlı ve zarif Bellefeuille Şatosu, Rönesans mimarisinin bir başyapıtıydı; etrafını geniş, resmi bahçeler çevreliyor ve Loire Nehri'nin yanında yer alıyordu. Odamın tam ortasında durup yavaşça etrafımda dönerek eski taş duvarlara, açık yeşil ipek perdelere ve onlarla uyumlu yatak örtülerine, orijinallerinin yenilenmiş hâli gibi görünen basit ama güzel Fransız mobilyalara baktım. Alt kattaki en ufak odalardan birindeydim ama yine de büyüleyiciydi. Üst kattaki odaların ihtişamını hayal bile edemiyordum.

Bir önceki gün trenle gelip şatoya kaydımı yaptırmış, bahçelerde uzun bir yürüyüşe çıkmıştım. Cumartesiydi, ekibin – Fransa'da yaşamayan– diğer üyelerinin pazartesi gelmeleri bekleniyordu. İşe koyulmadan önce bulunduğumuz köyün farklı yerlerini görme fırsatına sahip olduğum için mutluydum. Her zaman, tur rehberi telaşı olmadan gizli yerlerde dolaşmaya bayılırdım. Gördüklerimi *hissetmeme* imkân tanıyordu. Şatonun restoranında tek başıma yemek yedikten sonra erken yatmayı umarak odama döndüm ama uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Tüm gün damarlarımda gergin bir enerji dolaşmıştı, tren Loire Vadisi'ne doğru hızlanırken heyecan kıpırtısı giderek artmıştı. Burası beni çağırıyordu, sanki burada olmam gerekiyormuş gibiydi. *Tıpkı Philippe kılığına giren kızın tarif ettiği duygular gibiydi.* Yazılarından sadece birini okumuştum ama nedense şimdiden

Ninova

kendimi ona yakın –aramızda belli belirsiz bir bağ vardı– hissediyordum ve hikâyesinin nereye gittiği öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yazı masasından bir broşür alıp açtım ve şatonun profesyonel fotoğraflarına bakıp kısa tarihini okudum. Şatoyu inşa ettiren kral onu çocuklarına değil, iki metresine bırakmış. Bu büyük bir skandala sebep olmuş, çocuklarının şatoyu alma çabalarına rağmen, birbirleriyle dost olmayan ve şatonun farklı kanatlarında ikamet eden metresler ölene kadar burada yaşamışlar. Boğazımdan ister istemez sinirli bir ses çıktı, broşürü masaya attım. Erkekler ve sayısız kadınları! Tek bir kadına sadık kalmak isteyen bir erkek yok muydu?

Bavulumu valiz standma kaldırıp fermuarını açtım, Frankie'nin yanıma almam için ısrar ettiği elbiseleri ve diğer eşyaları çıkardım. Onları gelir gelmez asmam gerekirdi ama devasa şatoyu keşfe çıkmaya o kadar kararlıydım ki, kırışabileceklerini unutmuştum. Ama kumaşları sihirli periler örmüş olmalıydı, çünkü onları bavuldan çıkardığımda görünürde tek bir kırışıklık bile yoktu. Elbiseleri dolaba yerleştirip ayakkabıları da alttaki rafa koydum. Onları da Frankie ödünç vermişti, temkinli gözlerle şöyle bir baktım. Aynı numarayı giymemiz şanstı ama bu ince bantlı, sivri topuklu ve sivri burunlu ayakkabılarla yürüyebileceğimden emin değildim. O şeyleri giymek için bir sebebim olmamasını umuyordum. Frankie onu eğlendirmem ve her türlü şeye hazırlıklı olmam konusunda ısrar etmişti. En azından, moda açısından.

Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı bavulumdan çıkarıp hijyen malzemelerimi küçük banyoya götürdüm ve saçımı dağınık topuz yaptım. Duş çok iyi gelmişti, yolun kirini üzerimden atıyordum, duş jelimin kokusu da banyoya doluyordu.

Odama döndüğümde, tereddütlerime sebep olan o kıpırtıyla pijamalarımı süzdüm. Yorgun değildim. Erken kalktığım ve koca bir gün seyahat edip dolaştığım düşünüldüğünde, bu çok şaşırtıcıydı. Havluyu sıkıca etrafıma dolayarak öylece durdum ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Belki barda bir içki

içmek huzursuzluğumu giderebilirdi. Paris'teki çalışma saatlerimin çoğunu bir barda geçirdiğim için normalde ilgimi çekebilecek bir yer değildi. *Ama hey, yirmi dört yaşındayım.* Diğer yirmi dört yaşındakiler böyle yapmıyorlar mıydı? En azından bir içki içer, insanları seyrederek eğlenebilirdim.

Dolaba astığım giysilere göz gezdirdim, kumaşın içinden açık gümüşi ışıltılı ipliklerin geçtiği gümüş elbiseyi seçtim. Asimetrik V yakası ve kısa evaze eteğiyle ağırbaşlı görünüyordu ama üzerime geçirince, belimi incecik ve göğüslerimi dolgun gösteren bir şekilde vücudumu sarıyordu. "Ah, Clémence, seni şeytani deha," diye mırıldandım, sağa sola dönerek boy aynasına baktıktan sonra gümüş rengi ayakkabıları giydim. Göründükleri kadar rahatsız değillerdi, bocalayarak banyoya girip biraz makyaj yaptım, saçımı fırçalayıp yüzümün etrafında birkaç tutam kalacak şekilde topuz yaptım. Aynada yansımama baktım, kendim için süslenmiş olmama rağmen bu etkiden hoşlanmıştım.

Bardan süzülen "La Vie en Rose" adlı parçanın melodisi beni kendine çekiyordu, damarlarımdaki uğultu aniden artıyor, adrenalin taş zeminde tökezlememe sebep oluyordu. Ödünç aldığım topuklu ayakkabıların dengesizliğine rağmen birden içimden koşmak geldi, sanki bir şeye geç kalmıştım ve zaman çok değerliydi. "Kendine gel, Jessica," diye fısıldadım. Sakinleşmeli ve bu kocaman yerde olmanın heyecanını bastırmalıydım, aksi takdirde buraya yapmaya geldiğim işe asla konsantre olamayacaktım.

Derin bir nefesle bara girerken bir süre kapının girişinde durdum, ünlü Fransız baladının sözleri ve müziği beni sakinleştiriyordu. Kraliyet mavisi, açık mavi ve altın tonlarında dekore edilmiş salon muhteşemdi, arka duvarı etkileyici bir bar kaplıyordu. Gruplar hâlindeki insanların gülüp sohbet etmelerini, avizelerin kristallerinin ışığı değiştirip parlatmalarını izlerken bir an tereddüt ettim. Dudağımı ısırıp salonda biraz daha ilerledim, elektrik hissi kaslarımı rahatlatan sıcak bir uğultuya dönüşüyor, mobilya

gruplarından birindeki rahat görünen koltuğa gömülmek istememe sebep oluyordu. *Kal,* diye fısıldıyordu.

Bara doğru yaklaşınca barmen bana döndü. "Madame?*"

"*Un verre de vin blanc, s'il vous plaît.***" Barmen bana şarap mönüsünü verdi, Loire Vadisi'ndeki bir bağdan gelen sauvignon blanc seçtim. Barmen şarabımı doldururken bara göz gezdirdim. Koyu saçlı bir adamın etrafında toplanmış bir grup kadın vardı; adam gülüyor, hepsinin son derece komik bulduğu bir şey söylüyor, kadınlar da kıkır kıkır gülüp aynı anda saçlarını savuruyorlardı. Açıklanamaz bir sinire kapılıp bara döndüm, barmen şarap kadehimi ve hesabı bana doğru itti. "*Merci,*" diye mırıldanıp gülümseyerek kadehimi aldıktan sonra uzaklaşmaya başladım.

"*Excusez-moi****, Jessica Creswell. Ah, Madame Creswell?"

İsmimi anlamam biraz zaman aldı, şaşkınlıkla arkama dönünce barmenin çantamı uzattığını gördüm. Barda bırakmıştım. Hafifçe nefesimi verdim ve utançla gülümseyerek çantama uzandım. "*Que je suis bête.*" *Ne aptalım.*

Bardan uzaklaştım, bir balkona açılan kapıya doğru yürüdüm ve dışarıya göz gezdirdim. Balkon o gün daha önce dolaştığım bahçeye bakıyordu, şarabımı alıp çıkmayı düşündüm ama tırabzanda samimi bir şekilde baş başa vermiş çifti fark edince vazgeçtim. Mahremiyetin tadını çıkardıkları aşikârdı. Ensemde tuhaf bir sıcaklık hissedince gerildim, içim ürperdi ve yavaşça döndüm.

Callen Hayes'le göz göze gelince, şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

Elim titriyordu, tuttuğum şarap kadehini düşürmemek için tam zamanında diğer elimle onu destekledim. *Yüce Tanrım.* Tüm kanım çekilmişti sanki.

Bu *nasıl* olabilirdi? Koskoca dünyada bu nasıl tekrar başıma gelebilirdi? Olamazdı. *Mümkün değildi.* Callen, az önce hayalet

---

* (Fr.) Hanımefendi? *–çn*

** (Fr.) Bir kadeh beyaz şarap, lütfen. *–çn*

*** (Fr.) Affedersiniz. *–çn*

görmüş gibi bir şaşkınlıkla bana yaklaşıyordu ve tek yapabildiğim aynı şaşkınlıkla ona bakmaktı. Donakalmıştım.

Bakışları olduğum yere çakılmama sebep oldu, gerçeklikten kopmuş bir hâlde öylece duruyordum, o sırada Callen iki kadının arasından geçip bana yaklaşıyordu. Bir yanım kaçmak istedi, güçlü olan diğer yanım bir an önce bir araya gelebilmemiz için ona doğru ilerlemek istedi. Bu... Bu imkânsızdı. Ama değildi. *Nasıl olduysa,* tuhaf bir kaçınılmazlık hissediyordum, sanki bir yanım bunun olmasını bekliyordu. Bunu kendime bile açıklayamadım.

Derin bir nefes alıp yaklaşmasını izledim. Muhteşem görünüyordu. Onu o terk edilmiş yük vagonunda yaralı ve tek başına otururken gördüğüm ilk anı hatırladım. Sadece küçük bir çocuktu ama o zaman bile çok güzeldi, büyülenmiştim. Tıpkı Lounge La Vue'de olduğu gibi. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Neden *buradaydı*?

"Jessica Creswell? *Jessie?*" diye sordu hafif boğuk bir sesle.

Kalbim dakikada bir milyon atıyordu, derin bir nefes verdim, şarap kadehimi o kadar sıkı tutuyordum ki parçalanmamasına şaşırdım. Callen Hayes *her nedense...* buradaydı ve anlaşılan barmenin ismimi söylediğini duymuştu. Yutkundum, gözlerimi barda gezdirdim ama ne arıyordum? Dikkatimi dağıtacak bir şey mi? Bir çıkış yolu mu? "Merhaba, Callen."

Callen yavaşça başını iki yana salladı. "Jessie Creswell mi? Sen... Tanrım. Paris'tesin... Sen *Jessie'sin* ve buradasın. Nasıl olur?"

"Evet... ben..." *Ne sormuştu? Neden burada olduğumu mu?* "Ah... şey, ben – iş için buradayım. Burada çalışıyorum." Başımı iki yana salladım. "Şato* için değil ama şatoda çalışıyorum... ve burada kalıyorum, geçici bir süreliğine."

Callen gözlerine inanamıyormuş gibi beni süzdü. Parçaları birleştirmekte zorlanıyormuş gibi hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu. Onu anlayabiliyordum. "Peki sen – *sen* burada ne arıyorsun?"

---

* Fransızca château kelimesinden gelmektedir. Türkçeye "şato" olarak çevrilir. Genel anlamıyla, tarihi kale, büyük taş yapılar ya da soylulara ait konaklar anlamında kullanılır.

Elini saçının arasında gezdirdi ve tam olarak hatırlayamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah, birkaç haftalığına tatildeyim. Tanrım... bu inanılmaz. Jessie Creswell. Seninle ikinci kez karşılaşıyorum." Duraksayıp beni tekrar süzdü. Vücudumdan aşağı inen bakışlarındaki sıcaklığı hissederken, şarabımdan bir yudum aldım ve kalbimin yavaşlamasını bekledim. "O gece, Paris'teki barda, kim olduğumu biliyordun. Bana söylemeye çalıştın."

Şarabın sıcaklığı boğazımdan aşağı kayarken kendimi daha iyi hissettim, kadehi tutan ellerim daha sabitti. "Evet." Başımla onayladım. "Ama sorun değil. Beni hatırlamanı beklemiyordum." *Sadece umut ettim...*

"Elbette seni hatırlıyorum. Az önce... ismini duyar duymaz sen olduğunu anladım. Sadece..." Sesi son derece tok ve pürüzsüzdü, gözlerinde nasıl okumam gerektiğini bilmediğim bir ifade vardı. "Santa Lucinda'yı uzun zamandır hiç düşünmedim ve... çok değişmişsin. Hep hoştun ama şu anda çok güzelsin." Sözleri üzerine içimi mutluluk kapladı, bir an için bakışlarımı yere çevirdim. Tekrar gözlerine baktığımda, Callen hâlâ bana bakıyordu. "Büyümüşsün." Sesi şoktaymış gibi tınlıyordu, sanki zihninde küçük bir kız olarak kalmışım ve beni o çocukla bağdaştırmakta zorlanıyormuş gibi. Anlayabiliyordum. Belki Callen Hayes'in büyümüş versiyonunu düşünüp kabul edecek kadar vaktim olmasaydı, ben de onun gibi hissederdim.

Tebessümle karşılık verdim. "Sanırım ikimiz de öyleyiz. Büyümüş olmamızı kastediyorum."

"Evet, sanırım." Aramızda bir şey oldu, havada midemin kasılmasına sebep olan bir değişim vardı. Lunaparktaki hız treninin doruğuna ulaşıp düşüşü beklerken gelen his gibiydi. *Korku. Ve sevinç.*

Callen kaşlarını çattı. "O gece için sana bir özür borçluyum. Çok özür dilerim–"

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok. Gerçekten. Sorun değil. Sadece... Paris işte." Omzumu silkip gülümsedim.

"Paris," diye mırıldandı. "Paris'e dair bir şey var..."

"*La Ville des Amoureux*," dedim, sözlerimi iyice düşünmeden. *Âşıklar Şehri*. Fakat biz sevgili değildik ve hiçbir zaman olmamıştık. Aslına bakılırsa, o gece yanında başka bir kadın vardı. *Sayısız* kadınlarından biriydi. Yüzüm ısınıyordu, kızardığımı fark etmemesini umdum.

Birbirimize baktık, o an birdenbire ağırlaşıp tuhaflaştı – sanki söylememiz gereken bir şey vardı ama ikimiz de ne olduğunu bilmiyorduk. Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Ben, ah, başarıların için çok sevindim." Gülümsedim. "Kariyerini... biraz takip ettim." *Çok*.

"Teşekkürler. Ben... Biliyor musun, senin sayende müziği keşfettim."

"Gerçekten mi?" Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ben olmasam da müziği keşfedeceğinden emindim. Müziğin tutkun olduğu belli. O senin yeteneğin."

Callen dolgun altdudağını ısırınca midemle birlikte daha aşağıdaki ve derindeki kaslarım da kenetlendi. Pek düşünmek istemediğim yerlerdi. "Olabilir. Bilmiyorum. Bana verdiğin o klavyeyi hâlâ saklıyorum."

Şaşkınlıkla güldüm. "Gerçekten mi?"

Gülümsedi, bir an için meşhur besteci, klasik müziğin çapkını Callen Hayes gibi değil, yüreğimdeki prens ve kahraman Callen gibi göründü. O gülümseme sanki benden başka kimseye ait değilmiş gibi bir sahiplenme hissettim. *Aptal Jessica. Çok aptalsın.* Bakışlarımı kaçırdım. Callen için bu tür duygular beslemek istemiyordum. İşe yaramaz ve biraz acı vericiydiler. Yine de bu an bir rüya gibi geliyor, gerçek olduğunu bildiğim şeyi kucaklamak için kendimi pek ikna edemiyordum.

"Burada ne tür bir iş yapıyorsun? Birkaç ay önce o barda çalışıyordun."

Başımla onaylayıp şarabımdan bir yudum aldım. "O sadece faturalarımı ödemek içindi. Ben bir tercümanım. Loire Vadisi'ndeki işim de bu. Bazı dokümanları tercüme etmek için bir ekiple birlikte çalışacağım."

Callen onaylayıp başını eğdi. "Fransızca. Evet, hatırlıyorum." Duraksadı. "Hep çok zekiydin, Jessie." İfadesindeki hassas ve kısmen üzgün bir şey kafamı karıştırdı. Sonra gülümsedi ve gözlerindeki gölgeler eriyip gitti. "Yapacağını söylediğin şeyi yaptın – Paris'e taşındın. Ama planladığın kadar çok çikolata yemiyor olmalısın." Tek kaşını kaldırarak vücuduma göz gezdirdi, takdir eder gibi bir hâli vardı.

Güldüm, konuştuğumuz şeylerden en azından bazılarını hatırladığını fark edince içimi bir heyecan sardı; beni ya da bir zamanlar onunla paylaştığım kalbimin parçalarını unutmamıştı. "Henüz bol bol çikolata yiyecek kadar param yok. Şimdilik o hayalin beklemesi gerekiyor."

Callen güldü. "Hepimizin birkaç hayali olmalı."

Gülümsedim ve bir şey söylemek için ağzımı açtığım anda, üzerinde oldukça dar bir kırmızı elbise olan kadın bize doğru yaklaştı, kendisini Callen'ın üzerine atıp bana havalı bir gülümsemeyle baktı. "Jakuzi randevumuza gitmeye hazır mısın?" diye sordu. "Bu elbiseyi üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Gerildim, az öncesine kadar yüreğimi dolduran mutluluk soğuk bir hayal kırıklığına dönüştü. Callen Hayes tanıdığım oğlan değildi ve bunu burada, kaderin bizi bir kez daha bir araya getirdiği Loire Vadisi'ndeki bu muhteşem salonda bile asla aklımdan çıkarmamalıydım. Gülümserken, hissettiğim kadar kaskatı görünmemesini umdum. "Ben de yatmaya gitmeliyim. Seni tekrar görmek güzeldi."

Tam dönüyordum ki Callen kolumu tutup kırmızı elbiseli kadından kurtuldu. "Bekle, Jessie. Şimdi gitme." Kızgın bir şekilde suratını asan kadına döndü. "Özür dilerim. Jakuziyi iptal etmem gerekecek. Belki daha sonra görüşürüz."

Kadın oflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söz verdin," diye sızlandı, "ve bana borçlusun."

Iyy. Bu her ne anlama geliyorsa, bilmek istemiyordum. Kolumu nazikçe Callen'dan çektim. "Gerçekten, planlarını iptal etmene hiç gerek yok. Yatmalıyım. Sabah bir müze turuna katılacağım ve erken başlıyor."

Callen'ın çenesi seğirmeye başladı ama gülümseyip başıyla onayladı. "Buradayken akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Kırmızı elbiseli kadm bana dik dik bakıp sabırsızca ayağını yere vurdu. Jakuzide Callen'ın üzerine serildiğini hayal ettim. Beynimin yarattığı resimden hiç hoşlanmadım ama ondan neden uzak durmam gerektiğine dair iyi bir hatırlatmaydı. Kadın düşkünü bir herif –babam– çoktan kalbimi kırmıştı ve listeye bir tane daha eklemeyi reddediyordum. Callen ve ben daha önce arkadaştık, belki yine arkadaş olabilirdik. Bundan daha fazlası olmasına gerek yoktu. Ama ne anlamı vardı? Duygularımın incinmesi ve bir zamanlar onun için bir şeyler ifade etsem de artık etmediğimden emin olmak için mi? Callen'ın kadınlara ne gözle baktığına iki kez tanık olmuştum: geçici ve harcanabilir. Dönüştüğü kişiyi daha yakından tanımak incinmeye davetiye çıkartmak olurdu. "Sanmıyorum ama yine de teşekkürler. Umarım tatilinin tadını çıkarırsın. İyi geceler." Bunun üzerine bir kez bile arkama bakmaya cesaret edemeden uzaklaştım, bu kez giden *ben* olduğum için küçük bir memnuniyet duyuyordum.

7

CALLEN

Jessie Creswell. *Benim* Jessie Creswell'im. Vay canına. Hâlâ anlamaya çalışıyordum. Paris'te çatıda öpüştüğüm, aklımdan çıkmayan kız Jessie Creswell miydi? Ona karşı hissettiğim tuhaf çekimin sebebi *bu* muydu? Nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir aşinalık mıydı? Zihnimin ona dönüp durmasının sebebi bu muydu? Jessie'nin kalbimde her zaman özel bir yeri olmuştu ve belki de onu fark eden, uzun zaman önce kapanan parçamdı.

Ama... *daha fazlası* gibi geliyordu. Sadece neden ve nasıl böyle geliyordu emin olamıyordum. Saçı daha uzun ve koyuydu, çilleri zar zor fark edilebiliyordu ve diş teli takmıyordu ama artık kim olduğunu bildiğim için çocukluğunun kalıntılarını görebiliyordum. O aşinalık dışında, artık kesinlikle çocuksu değildi.

Vücudu ince ama olması gereken yerlerde yuvarlaktı ve dolgun göğüslerine dik dik bakmamak için kendimi zor tutmuştum. Jessie Creswell. Vay canına.

Onunla birlikte geçirdiğim iki sene sahip olduğum tek gerçek çocukluktu, *oyun* oynamaya ve her şeyin mümkün olduğu hayal aleminde kendimi kaybetmeme iznim olan tek zamandı. Jessie hayatımdaki tek *iyi* şeydi. Ama o günler de acıyla ve hatırlamak istemediğim, sürekli uzak tutmaya çalıştığım anılarla doluydu.

Kahretsin, dün gece onunla karşılaştığımdan beri aklımdan çıkmıyordu.

Asansörün *ding* sesini duyunca ayağa kalktım, bir saattir bir köşesinde oyalandığım lobiye kim girecek diye bakarken kalbim hızlanıyordu.

Asansörden yaşlı bir çift inince hayal kırıklığına kapıldım ama arkalarında Jessie'yi görünce yeniden neşelendim, elindeki bir broşüre bakıyordu. Kot pantolon ve bol beyaz bir bluz giymişti, ayaklarında bir çift sandalet vardı ve omzuna büyük bir çanta asmıştı. Uzun kahverengi saçını Paris'te onu öptüğüm gece olduğu gibi atkuyruğu yapmıştı ve tepesinde güneş gözlüğü vardı.

"*Bonjour**."

Jessie başını kaldırıp baktı, şaşkın ifadesini görünce güldüm, ifadesi sinire benzeyen bir şeye dönüşüyordu. "Callen. Erkenci biri olduğunu düşünmezdim."

Boğazımı temizledim ve danışmaya doğru yürürken, onunla birlikte ilerledim. "Evet, her zaman erken kalkarım. Günün en güzel kısmı. Şeyi asla kaçırmam..." Öğleden önce ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

"Gün doğumunu mu?" dedi Jessie, neşeli bir tonla.

"Evet."

Bana yan gözle baktı, şüpheci olduğu aşikârdı ve gülümsememe engel olamadım. Çok güzeldi. O kocaman ela gözleri, tatlı olduğunu bildiğim dolgun dudakları ve sadece yakınındayken görebildiğim hafif çilleri. *Çok yakınındayken.* Ona doğru eğilince geri çekildi. "Ne yapıyorsun?"

"Ah... hiçbir şey."

Jessie bana şüpheci bir bakış attıktan sonra resepsiyona yaklaşıp onu selamlayan adamla hızla Fransızca konuştu. Tek kelimesini bile anlamadım. Gülümseyip arkasına döndü ve adamı başımla selamlayıp Jessie'ye yetiştim.

"Bu sabah nereye gideceksin?" diye sordu.

"Müze turuna."

---

* (Fr.) Merhaba. *–çn*

Jessie durup tek kaşını kaldırarak bana doğru döndü. "Hangisine?"

Elimle kapıya doğru işaret ettim. "Şu taraftaki... müzeye."

Jessie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hı-hım. Herhalde aynı müzeye gidiyoruz?"

Omuzlarımı siktim, bu hoşuma gitti. *Jessie* hoşuma gitti. Hevesli olduğumu fark ettim. *En son ne zaman heveslenmiştim?* "Kendinden ne kadar da eminsin. Bölgede yüzlerce müze turu olmalı."

Dudakları seğirdi. "Orta Çağ'daki bir manastırla ilgili sergiler ve el sanatları mı?"

Şok olmuş gibi yaptım. "Ne tesadüf. Kader gerçekten de bizi birbirimizle karşı karşıya getiriyor, değil mi? Çağların... *makasları* beni gerçekten büyülüyor."

"Manastırlar."

"Ben de öyle söyledim."

"Tabii." Jessie içini çekerken ifadesi ciddileşti. Biraz rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. "Dinle Callen... seni görmek ve onca şeyi başardığını bilmek harikaydı. Ama ikimiz de çok değiştik ve... birlikte vakit geçirmemiz için bir sebep olduğunu sanmıyorum. Bu gerçekten de iyi olmaz."

Kaşlarımı çatıp hafifçe geri çekildim, aşina olmadığım reddedilme bir tokat gibi çarptı. "Neden olmasın? Bir zamanlar arkadaştık. Birlikte vakit geçirmekten keyif alırdık. Neden yine keyif almayalım?"

Jessie'nin dudakları inceldi ve düşüncelerini topluyormuş gibi bir an için arkama baktı. Yeniden benimle göz göze geldiğinde, ifadesi sertti. "*Arkadaş* eksikliği çekiyor gibi görünmüyorsun. Ve bu tür şeylerle ilgilenmiyorum. Çocukken paylaştığımız dostluk benim için hoş bir anı ve o şekilde kalmasını istiyorum."

"Ama... yeni anılar yaratabiliriz. *Daha iyi* anılar." En çekici gülümsememi takındım ama hoşnutsuzlukla kaşlarını çatmasına sebep oldu. Gülümsemem kayboldu ve tuhaf bir şekilde azarlanmış hissettim.

Jessie teselli eder gibi elini koluma koydu. "Teşekkürler ama kalsın." Sonra dönüp yirmi dört saat içinde ikinci kez benden uzaklaştı.

Teşekkürler ama kalsın mı?

Peşinden otelin kapısından çıktım ve ona yetişmek için hızla yürüdüm. Dışarıda hava serin ve tazeydi, gökyüzü şimdiden parlak, bulutsuz bir maviydi. "Teşekkürler ama *kalsın* mı?"

Jessie aniden dönünce onunla çarpıştım. Vücudu hem sert hem de yumuşaktı, ona sokulmak istedim ama geri çekilip derin bir nefes aldı. "Bak, özgür dünyadaki kadınların yarısı seninle vakit geçirmeye bayılır. Bir kızın eksikliğini hissetmezsin bile."

Tekrar arkasına dönüp kaldırımın kenarına kadar yürüdü, çantasından cep telefonunu çıkarıp ona baktıktan sonra tekrar içine attı.

Gidip yanında durdum. "Yüzde kırkı."

Jessie kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Özgür dünyadaki kadınların yarısı biraz abartı. Yüzde kırk, en fazla yüzde kırk beşi. Hiçbirini hafife almam." Büyük silahımı çıkardım; kadınların deli olduğunu bildiğim çarpık gülümsememi takındım.

Anlaşılan, bu kadın deli olmuyordu. Bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi başını eğdi. "Komiksin," diye homurdandı kelimeyi uzatarak, gerçi hiç eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Birkaç adım atıp ayağıyla yere vurdu ve beklediği taşıtın gelmesi için sabırsızlanıyormuş gibi yoldaki kıvrıma doğru baktı.

Bu işe yaramıyordu. Onu cezbetmiyordum. Hem de hiç. İlk iki karşılaşmamızdan sonra belki de şaşırmamam gerekirdi. "Pekâlâ... karşılaştığımız her iki seferde araya giren kadınlar yüzünden kızgınsın– "

Jessie başını bana doğru çevirip hızla iki yana salladı. "Hayır." Derin bir nefes alırken göğsü yükselip alçaldı. "Hayır. Kızgın değilim. Kızmak için bir sebebim yok. Sadece... bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bunun bir parçası *olamam*."

Kaldırımın kenarına bir otobüs yanaşınca Jessie ona doğru

ilerledi. Bir an duraksayıp kendi kendime uzaklaşmam gerektiğini söyledim. Ama ayaklarım kendi bildiklerini okudular ve Jessie'yi takip edip otobüse bindiler. Çoktan oturmuştu ve beni görünce gözleri kocaman oldu. Güneş gözlüğünü indirip pencereden dışarı baktı. Karşısındaki yere oturup güneş gözlüğümü taktım.

Yaşlı bir kadın Jessie'nin yanına oturdu ve Fransızca sohbet etmeye başladılar. Pencereden dışarı bakıp ne yapıyorum diye düşündüm. *Hayatım boyunca* hiçbir kadının peşine düşmemiştim. Özellikle de *müzeye* giderken. Bu ya yeni bir dipti ya da yeni bir zirve; hangisi olduğundan emin değildim.

Dışarıdaki manzarayı izlerken, yıllardır bu kadar erken kalkmadığımı fark ettim. Sabah gökyüzünün nasıl göründüğünü bile unutmuştum. Ama bu sabah damarlarımda uzun zamandır hissetmediğim bir heyecanı hissederek uyanmıştım ve bunun Jessie'yle ilgili olduğunu biliyordum. Onu görmek, onunla vakit geçirmek, ne düşündüğünü duymak, hayatıyla ilgili detayları ve onu en son gördüğümden beri kaçırdığım her şeyi keşfetmek istiyordum.

Ama Jessie *bunun –benim– bir parçası olmak istemiyordu*. Gidip benimle vakit geçirmek isteyen herhangi bir kadını bulmam gerekirdi ama sadece onunla vakit geçirmek istediğim için bunu yapamadım. *Tanrım*. Belki de mesele bunun zor olmasıydı. Tanrı biliyordu ki uzun zamandır karşıma zor biri çıkmamıştı. Ama Jessie'nin peşine düşmem için bir tür oyun oynamadığını biliyordum, o yüzden ne yaptığımı sanıyordum?

Otobüs hoş kasabada dolaştı ve dönüp kısa, toprak yolda sarsılarak ilerledikten sonra nihayet kare şeklinde taş bir yapının önünde durdu. Hepimiz kalkıp araçtan indik ama geride kalıp hâlâ yaşlı Fransız kadınla hararetle sohbet eden Jessie'yi takip ettim. Müzenin danışma masasından bir broşür alıp bilet satın aldım ve grubun peşinden lobiye ve loş, sakin galeriye girdim. Alan geniş ve ferahtı, ziyaretçilerin aralarında dolaşabilecekleri geniş sıralar oluşturan vitrinler duvarları ve odanın ortasını süs-

lüyorlardı. Dört duvara da çerçeveli büyük tablolar asılmıştı ve her birinin altında altın rengi küçük tabelalar vardı.

Bir tur rehberi grubumuzu karşıladı ve Fransızca dışında bir dil bilen biri olup olmadığını sordu. Sesimi çıkarmadım. Sergilenen eserlerin hiçbiri umurumda olmadığı için hangi dilin konuşulduğunun ne önemi vardı? Adam konuşmaya başlayınca, onu rahatlıkla duymazdan geldim ve vitrinlerden birine yaslanıp esnememi bastırdım. Jessie'nin dudakları seğirdi, gözünün ucuyla beni görmüş gibiydi ama çok geçmeden ciddileşip ellerini önünde kenetledi ve başını eğip rehberi dinledi.

Grupla birlikte hareket edip birkaç esere baktım ama genellikle önümde yürüyen Jessie'yi izliyordum, her vitrinin önünde eğilip açıklamaları okurken, dudakları her kelimeyle birlikte hareket ediyordu. Bunu neden bu kadar çekici bulduğuma dair bir fikrim yoktu. Acele etmeden dikkatini çeken parçalara baktım, ilgisini çeken şeylerden onunla ilgili neler keşfedebileceğimi merak ettim.

Ellerimi ceplerime sokup çıkardım, ortamla alakasız hissetsem de başka bir yerde olmayı istemiyordum.

Önce Jessie'nin bana pek dikkat etmediğini düşündüm ama sonra onu bir vitrinin yansımasından çaktırmadan beni süzerken yakaladım ve kalbim hızlandı. Odanın arka tarafına doğru ilerledik ve Jessie'nin bana tekrar bakıp bakışlarını kaçırdığını gördüm, gülümsememe engel olamadım. Belki de *onu* izlediğimi bildiği için gözü üzerimdeydi ama umurumda değildi. Bu... güzel bir histi. Uzun zamandır ilk kez hayatımın bu kadar aleni olmasına üzüldüm. Keşke benden bu kadar çabuk vazgeçmesi için sebepleri olmasaydı, onu tanımak istediğim gibi o da beni tanımak isteseydi. *On üç sene önce, yaralı yüzümün ardına bakıp içimdeki o yalnız ve üzgün oğlanı gördüğünde olduğu gibi.*

Tur rehberi konuşmasını bitirdi ve odanın arka tarafına yakın bir yerde durup kısık bir sesle soruları yanıtlarken biri yanına gitti. Odadaki mutlak sessizlik cep telefonum tiz bir sesle çalmaya başlayınca kesildi. "Ah, kahretsin." Mırıltıyla söylediğimi

sandığım sözler odanın yüksek duvarlarından yankılandı, tuhaf bir akustikle duvardan duvara atladılar. Birkaç yaşlı kadın şoke olmuş bir hoşnutsuzlukla bana bakıp cık cıkladılar. Kot pantolonumun ceplerini yoklayıp kahrolası şeyi mümkün olduğunca çabuk çıkarmaya çalıştım. Utançla gülümseyerek etrafıma bakarken, Jessie'nin gözlerini kocaman açıp bana baktığını gördüm. Nihayet telefonu cebimden çıkarıp gördüğüm ilk tuşa bastım, ne yazık ki yanıtlama tuşuydu. Myrtle'ın gürültülü sesi galeride yankılanınca, dönüp hızla odanın ön tarafına doğru yürüdüm ve neyse ki boş olan lobiye çıktım.

"Myrtle, seni daha sonra aramak zorundayım."

"Ne? Bağlantı iyi değil." Telefon kulağımda cızırdarken suratımı ekşittim. *Of.* Hoparlöre basıp sesi alçalttım, Myrtle sözlerine devam ederken kapalı kapıya göz atıp kimsenin bizi duymadığından emin oldum. "Mesajlarını okumak için aradım."

"Myrtle, daha sonra–" diye fısıldadım, açık alanın öteki tarafına yürürken.

"Onları okumak için neden vaktin olmadığını anlayabiliyorum. Elli yedi mesaj vardı. Bazıları arsız sürtüklerdendi, onları sildim. Benim zamanımda kendine saygısı olan hiçbir kadın bir erkekle *öyle* konuşmazdı." Tiksintiyle dolu bir ses çıkarınca, bir kez daha araya girmeye çalıştım. "Kadınlardan biri sana adresini verip evine gitmeni ve ona öylesine müstehcen şeyler yapmanı öneriyordu ki, 'Lütfen, fahişe ağzını bununla yıka, sevgiler, Myrtle,' yazan bir notla birlikte ona bir paket Ivory sabun gönderdim. Diğerleri–"

"Myrtle," diye işitilebilir şekilde tısladım, neyse ki kimse yoktu. Cızırtı geçince hoparlörden aldım, Myrtle'ın saçma sapan konuşması kesilince, nihayet beni duyduğunu anladım.

"Evet, canım?"

Myrtle nihayet asistanımm mesajlarıma ulaşmasına imkân tanıyan bilgisayar programını açmayı öğrenmişti. Çok sayıda mesajın olmasının sebebi Myrtle'ın yirmi birinci yüzyıla aşina olmaya çalışması, dolayısıyla da iki aydır birikmeleriydi. Sarhoş-

ken önüme gelene telefon numaramı vermekten vazgeçmeliydim. Genelde bundan pişman oluyordum – şimdi olduğu gibi.

Elimi saçımın arasında gezdirip Jessie'nin turun geri kalanının tadını çıkardığı odanın kapalı kapısına baktım. Bakışlarımı yukarı çevirdim ve kapının üzerindeki yüksek duvarın açık olduğunu ve kubbeli tavanın galeriye doğru devam ettiğini fark ettim. *Kahretsin.*

"Myrtle, şu anda yanımda bir kalem yok. Mesajlara göz atmak için seni daha sonra arayabilir miyim?"

"Ah, elbette, canım. Ben sadece burada her şeyi hallettiğimi söylemek istedim. Önemli bir şey yok. Sen sadece rahatlayıp keyfine bak, dönmeden önce mesajları duymak istediğine karar verirsen, beni ara."

"Teşekkürler, Myrtle."

Görüşmeyi sonlandırıp telefonu kapattıktan sonra salona döndüm. Jessie, küçük bir kıza gülümseyen kocaman bir melek portresinin önünde duruyordu ve bana kısa bir bakış attıktan sonra dikkatini hemen sanat eserine çevirdi.

O tabloya birkaç dakika daha baktı, ben de yanımdaki heykelle ilgileniyormuş gibi yaptım, elimi heykelin başına koydum ve parmak uçlarımda midye kabuğu şeklinde bir kulak hissettim. Taş sertti ve birkaç yerden kırılmıştı. Bir insanın nasıl kayadan figürler oyabildiğini merak ederken kulak aniden kopup küçük bir *ping* sesiyle cam yüzeye düştü. Donup kaldım.

Tabloyu bırakıp bir sonraki parçaya doğru ilerleyen Jessie, kırık kulak parçasını aldığım anda bana doğru baktı, heykele çarpıp tehlikeli bir şekilde sallanmasına sebep olduğumu gördü. Nefesimi tutup heykeli dengeledim ve Jessie eliyle ağzını örterken, telaştan gözleri kocaman oldu. Nefesim dişlerimin arasından hırıltıyla çıkarken heykel durdu ve kulağı cebime atıp kimsenin ne yaptığımı görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

Ön tarafa yakın bir yerde duran güvenlik görevlisi şüpheyle bana baktı, yanıma gelip beni uyarıp uyarmamayı düşünür gibi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

Ne olduğunu anlayamadan, Jessie hemen yanıma gelip beni kolumdan tuttu ve kapıdan dışarı çıkardı. "Aman Tanrım," diye homurdandı. "Bakire Meryem heykelini kırdın. Bakayım şuna."

Mahcup bir şekilde kulağı cebimden çıkardım. Önce kulağa, sonra bana baktı ve boğazından boğulur gibi bir ses çıktı. Tekrar kolumdan tuttu, beni müzenin ana girişine doğru sürükleyip parlak güneş ışığına çıkardı. "Talimatlara uymaz mısın sen? Tabelalarda 'Dokunmayın,' yazıyor. Yüce Tanrım."

"Süper yapıştırıcıyla yapıştırılabileceğinden eminim."

Jessie ağzı hafif açık bir şekilde bana baktı, sonra dudakları aniden seğirdi ve karnını tutup öne doğru eğilerek gülmeye başladı. Her şey birdenbire çok gülünç göründü ve ben de gülmeye başladım. Çocukluğumdan beri belki de ilk kez gerçekten gülüyordum. Belki de Jessie'yle birlikte en son vakit geçirdiğimden beri. "Tutuklanacağız."

"Bunu ben yaptım. Sen yapmadın."

"Hayır ama burada olma sebebin benim. Senin yüzünden sorumlu hissediyorum." Çantasını karıştırıp bir zarf çıkardı ve içindekileri boşalttıktan sonra bana elini uzattı. Sessizce ne istediğini anladım ve cebimdeki küçük kulağı çıkarıp avucuna koydum. Jessie onu zarfa koyup kapattı ve bir kalem çıkarıp üzerine bir şey yazdı. Sonra posta kutusuna gidip onu içine atmasını ve aceleyle yanıma dönmesini izledim. "Gitmeliyiz. Hadi."

Gülmemek için kendimi tuttum. "Gitmek mi? Şatodan kilometrelerce ötedeyiz."

"En azından yürüyüş yapmak için güzel bir gün." Jessie duraksadıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Sanırım birlikte biraz vakit geçirmemiz gerekecek."

8

JESSICA

Güneş sırtımı ısıtıyor, kuşlar etrafımızdaki sık ağaçlarda ötüşüyordu, otele giden toprak yolda ilerlerken Callen'a bakınca içimden tekrar gülmek geldi. Müzede hem sıkılmış hem de rahatsız görünüyordu ve neşeme eşlik eden şefkat dalgasını saklayamadım. Sergiyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen beni oraya kadar takip etmişti. Callen Hayes'in tamamen Fransızca anlatılan kilise kalıntılarından hoşlanıyormuş gibi yaptığını görmenin gururumu okşadığını ve bunu tuhaf bir şekilde çekici bulduğumu inkâr edemezdim. İstemeden de olsa bir zamanlar uzun otların olduğu tarlalarda, ağaçların arasında, terk edilmiş tren raylarında beni takip eden, uydurduğum oyunları oynayan ve çocukluk hayallerime kendini kaptıran o oğlan geldi gözümün önüne. Evet, o artık bir adamdı ve amaçlarının farklı ve muhtemelen onurlu olmadığını biliyordum ama o adamın hâlâ bir parçası olabilecek oğlana duyduğum şefkatle yüzümün kızarmasına engel olamıyordum. Hoş bir çapkından fazlası olmadığını sanıyordum. Onu hareket hâlinde görmüştüm. Ama onda hâlâ kalbimi tekleten bir tatlılık ve sevimli bir tuhaflık vardı. Aptalca olabilirdi ama vardı işte.

"Olanlar için üzgünüm. Müze gezini berbat etmek istemezdim."

İçimi çektim. "Sorun değil. Sergiyi yeterince gördüm." Bir

süre duraksayıp ona baktım ve antrede yaptığı, salona naklen yansıyan telefon konuşmasını hatırladım. "Bu arada Myrtle hoşuma gitti," dedim, dudaklarım seğiriyordu.

Callen'ın gözleri kocaman oldu ve homurtuyla biten şaşkın bir kahkaha attı. "Kahretsin, hepsini duydun mu?"

"Çoğunu."

Callen elini saçının arasında gezdirdi, güneşte koyu bir çikolata rengiyle parlıyordu saç tutamları. "O benim asistanım."

"O kadarını anladım, *canım*." Ona çarpık bir şekilde gülümseyince, Callen biraz mahcup bir şekilde güldü. Çantamı omzuma astım, Callen taşıyabileceğini işaret etti ama başımı iki yana salladım.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, günün huzurlu sessizliğinin tadını çıkararak kasabadaki binaların tepelerini görebildiğim yöne baktım. Aramızda huzursuzluk olmamasına şaşırdım. Onunla bu şekilde yürümek... neredeyse normal ve sıradandı, onunla vakit geçirmeye karşı tüm tereddütlerime rağmen, sanki bir zamanlar sahip olduğumuz dostluğumuza geri dönmüştük. Etrafta kimse yokken, basit... ve güzeldi.

"O eski yük vagonu yedi denizlere açıldığımız bir korsan gemisiymiş gibi yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Sözleri beni şaşırttı ama sadece biraz, çünkü ben de geçmişi düşünüyordum. İçimde bir şey onun düşüncelerinin de benzer bir yol izlediğini bilmekten memnundu. "Kendine Kaptan Carver 'Tek Gözlü' Swales derdin."

Callen tok bir sesle güldü. "Tek Gözlü Kaptan, o palavracı delikanlı. Vay canına, onu hatırladığına inanamıyorum."

Hafifçe gülüp bakışlarımı kaçırdım. "O yıllara dair her şeyi hatırlıyorum." *Sana dair her şeyi hatırlıyorum, Callen. Sen benim prensim, korsanım, kurtarıcım ve arkadaşımdın.*

Birden durup ona döndüm. "Neden kayboldun? Nereye gittin?" Başımı iki yana sallayıp suratımı ekşitmemek için kendimi zor tuttum. Kendime bunu sormayacağımı söylemiştim ama kelimeler kendiliğinden dudaklarımdan döküldü. Yetişkin Callen'ın

benimle ilgilendiği aşikârdı ama sevdiğim o *oğlandı* ve beni terk edip gitmişti. *Sebebini* bilmeliydim. Yine de... içimi korku sardı. Bir yanım yanıtlarını bilmek istemiyordu, çünkü bilmek merak etmekten daha üzücü olabilirdi. "Hayır, söyleme. Önemi yok." Tekrar yürümeye başladım ama Callen nazikçe kolumdan tutup geri çekilmeme engel oldu ve beni kendisine doğru çevirdi. Ona baktım, bir zamanlar çok iyi tanıdığım o gür kirpikli gri gözlerinin içine baktım. Aklıma fırtınaları, gölgeleri ve sabahın erken saatlerini getiren gözlerine. Gözleri aynıydı ama ona dair neredeyse her şey farklıydı.

"Önemi yok mu gerçekten, Jessie?" diye sordu kısık bir sesle, atkuyruğumdan kurtulan bir tutam saçı kulağımın arkasına itti.

Samimi dokunuşu beni ürpertti ve bir an için gözlerimi kapattım. Dudaklarımın arasından hafif bir nefes verdim. "Başına gelmiş olabilecek şeyler hakkında zihnimde senaryolar yazıp durdum. Bir çingene kafilesi tarafından kaçırıldığını... ya da fidye kopartmak isteyen bir grup soyguncu tarafından alıkoyulduğunu düşündüm... ama o zamanlar oyun oynamak için çok büyüktüm ve en sonunda benimle işinin bittiğine ve veda etmeye değer olmadığıma karar vermenle yüzleşmek zorunda kaldım." *Öpüşmemizin senin için bir anlamı yoktu ama benim için anlamı büyüktü.*

"Hayır, Jessie, böyle olmadı," dedi Callen, sesi duygulandığı için boğuk çıktı. Bu pişmanlık mıydı? Tekrar elini saçının arasında gezdirip uzaklara daldı. "Açıkçası, kendi kendime geri dönemeyeceğimi söyledim. O günden sonra... nasıl olduğunu..." Konuşmakta zorlandığı belliydi, az öncesine kadar duymak için can attığım açıklama şimdi beni korkutuyordu. "Seninle vakit geçirmeye devam etmenin ne kadar bencilce olduğunu fark ettim. Güzel, akıllı ve hayallerle doluydun ve ben aptal bir hiçtim, Jessie. Bu bile değildim hatta."

"Hayır," dedim, yumruklarımı sıktım, aniden içimde koruma bir his belirdi. *Seni kurtarmak için oradaydım.* "Benim için bir hiç değildin. Benim için her şeydin."

Callen başını iki yana salladı. Perişan görünüyordu, sözle-

rim onu incitmiş gibiydi. "Bir hafta senden uzak kaldım ve daha sonra oraya dönemedim. Bir sonraki cumartesi dönmeyi planlıyordum ama bir cuma öğleden sonra eve döndüğümde, babamı evin eşyalarını toplarken buldum. İşten atılmıştı ve ayağının altında dolaşıp kararını sorgulamanın benim için iyi olmayacağını biliyordum. Çaktırmadan yük vagonuna döndüm ve sana bir parça müzik bıraktım. Umarım..." Uzaklara bakarken, gözlerinin kenarları bir an için gerildi. "Umarım bunun bir veda ve... teşekkür olduğunu anlamışsındır." Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, senin dışında o kasabada benim için hiçbir şey yoktu, Jessie. Tüm köprüleri yakmıştım. Ertesi sabah babam ve ben tüm eşyalarımızı alıp arabayla Los Angeles'a gittik."

"Ah." Uzun zaman önceki gizemin parçalarının bir araya geldiğini görmek çok tuhaftı. İçimi acıtmasından korkuyordum ama bu beni sadece çok üzmüştü. Her gün, her ay o tren raylarına döndüğümü gözlerimin önüne getirdim ama Callen çoktan altı yüz elli kilometre ötedeki bir şehirde yeni hayatına başlıyordu. Ama geri dönmek *istemişti*. Bunu bilmek içimi hafifletti. Keşke o zaman da bilseydim. "Müziği buldum ama benim için olduğunu fark etmedim. Yanlışlıkla orada bıraktın sandım. Bana bir not bırakamaz mıydın? Ya da bir mektup gibi bir şey yazamaz mıydın?" *Herhangi bir şey.*

"Hayır. Ben..." Yüzünde acıyla utanç karışımı bir ifade belirip kayboldu ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Aramızdaki bağı koparmanın, beni bir daha düşünmemenin daha iyi olacağını düşündüm."

Derin bir nefes verdim. Aramızdaki bağı koparmanın daha iyi olacağını düşünerek yanılmıştı, farklı bir tercih yapmasını isterdim. Ama o, babasından dayak yiyen ve kimbilir daha ne zorlukları kendisine saklayan on dört yaşında bir oğlandı. Artık ona kızmakta zorlandığımı fark ettim. "Uzun süre kendimi suçlu hissettim," diye itiraf ettim. *Üzgün, kırgın ve suçlu.*

"Sen mi? Suçlu mu hissettin? Neden? Sen yanlış bir şey yapmadın ki."

Başımı iki yana salladım, onu televizyonda gördüğümde gözlerime inanamadığımı ama aynı zamanda rahatladığımı hatırlıyordum. "Evinde mutlu olmadığını biliyordum ve başına bir şey gelmiş olmasından endişelendim, hâlâ bir şeyler yapabilecekken seni bulmam gerektiğini düşündüm... seni aramak için birkaç okula gitmem gerekirdi ya da anne babamdan yardım istemem gerekirdi–"

"Jessie," dedi, başını iki yana sallayarak. "Hayır. Sadece bir çocuktun. İkimiz de çocuktuk. Tanrım, seni endişelendirdiğim için üzgünüm. Beni bunun için affeder misin?"

"Seni bunun için çoktan affettim, Callen," dedim kısık bir sesle. "Ve" –nefesimi verdim– "artık neler olduğunu bildiğime göre, taşınmanın müzik kariyerin açısından sana şans getirmesine sevindim. Senin için her şey Los Angeles'ta başladı, değil mi? Sanırım her şey olması gerektiği gibi gitti."

Callen'ın gözleri bir süre yüzümde dolaştı. "Sanırım," diye mırıldandı en sonunda. Ellerini ceplerine koyup tepedeki kasabaya doğru baktı. "Sence orada yemek yiyebileceğimiz bir yer bulabilir miyiz?"

Konuyu değiştirdiğinin farkına varıp gülümsedim ama üzerinde durmadım. Söylenmesi gereken şeyleri söylemiştik. "Eminim vardır. Hadi gel."

Kasabanın merkezine kısa bir mesafe vardı, arnavut kaldırımlı dar sokaklarda sessizce yürüdük. Pencere saksılarından çiçekler sarkıyor, vitrinleri rengârenk brandalar gölgeliyordu ve kızlar ön sepetleri meyveler, ekmekler ve sabah satın aldıkları şeylerle dolu bisikletlerini sürüyordu. Hava iyice ısınmıştı, kasabanın içimi hayali bir mutlulukla dolduran durgun ve eski moda bir hâli vardı. Tüm gün kaldırımlarda dolaşıp vitrinlere bakabilir, küçük, tozlu dükkânları keşfe çıkabilirdim ama Callen'ın bu tür şeyleri ilginç bulacağını düşünmüyordum. Gerçi bir aylığına buradaydım ve tek başıma gezmek için yeterince vaktim olacaktı.

"Yanımıza bir şeyler alıp yakınlarda bir yerde öğle yemeği için piknik yapabiliriz," diye teklif etti Callen.

Tek kaşımı kaldırdım. "Callen Hayes, kulağa son derece... hoş geliyor. Paparaziler piknikte bir fotoğrafını çekerse, itibarına ne olur?"

Callen güldü. "Mahvolurum. Çapkın imajım darmadağın olur." Şapka standı bulunan bir dükkânın önünde durdu, üzerinde Fransa bayrağı olan bir beyzbol şapkası alıp taktı. "Kendimi saklayacağım."

Güldüm ama ne kadar sevimli göründüğünü fark edince midem altüst oldu. Beyzbol şapkalı erkekler neden böyle görünüyorlardı?

Şapkanın ücretini ödedi, cömert para üstünü dükkân sahibine bıraktıktan sonra birkaç dükkân ötedeki pazardan bir sepet çilek, bir parça Brie, dilimlenmiş jambon ve bir şişe soda aldık. Yolun karşısındaki fırın bir tepsi sıcak baget çıkarmıştı, bir somun ekmekle birlikte çatal bıçak ve peçete aldık.

Fırında bizimle ilgilenen kadına yakınlarda oturup yemek yiyebileceğimiz ilginç bir yer olup olmadığını sordum, kasabanın dört yüz metre dışında Loire Nehri'ne bakan kilise kalıntıları olduğunu söyledi. Callen'a kadının söylediklerini söyleyince, gülümseyip onun için fark etmeyeceğini söyledi. *Neden bu kadar çekici olmak zorunda?*

Kasabadan çıkarken köşedeki hatıra dükkânında Callen'ın gözüne bir şey ilişti ve uzun bir kutudan bir nesne çıkardı. *Bir uçurtma mı?* Yanına yaklaştım ve seçtiği uçurtmanın kırmızı ve siyah bir korsan gemisi şeklinde olduğunu gördüm, üst yelkeninde beyaz bir kafatası ve çapraz kemikler vardı. Güldüm. "Vay canına, Tek Gözlü, şuna bak; bu senin gemin. Şimdiye kadar okyanusun zemininde bin parçaya bölünmüş olduğundan emindim."

Callen da güldü, uçurtmayı içeri götürüp bir dakika sonra çıktı. Başımı iki yana sallayıp yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. "Bugün bir uçurtmayı uçuracak kadar rüzgâr var mı emin değilim."

"Göreceğiz." Callen göz kırpınca kalbim tekledi, kaşlarımı çatarak bakışlarımı kaçırdım. Callen Hayes'e ayılıp bayılmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Bunu yapmayacağıma yemin

etmiştim ama işte buradaydım, onunla pikniğe çıkmak için hoş bir Fransız köyünde dolaşıyordum. İçimden homurdandım. Sadece birkaç saat sürecekti. Yarın sabah yeni işime başlayacağım için bu gece erken yatmak zorundaydım. Ondan sonra odaklanmam gereken şeye odaklanmak kolay olacaktı... ve bu Callen değildi.

Kendisini meşgul edecek şeyleri kolayca bulabileceğinden hiç şüphem yoktu. Nelerle meşgul olacağını çok iyi biliyordum ve bu düşüncenin keyfimi kaçırmasından hiç hoşlanmadım. Bunu unutmamak, bugün gözlerinde gördüğüm geçici çocuksu mutluluğa *rağmen* Callen'ın kim olduğunu hatırlamak akıllıca olurdu. Loire Vadisi'nin romantizmine, güzel gülümsemesi ve şefkatli gözleriyle bana her baktığında çılgınca atan kalbime rağmen.

Eşsiz değildim. Bu, Callen'ın çekiciliğinin bir parçasıydı. *Yıllar önce de bana kendimi özel hissettirmişti.* Ama şimdi? Cazibesine aldanan çok sayıda kadından biri olmayı reddediyordum.

"Neden suratın asık?" diye sordu Callen, kasvetli sessizliğimi bölerek.

"Hah? Ah, sadece açım. Hadi gel, fırındaki kadın kilise kalıntılarının bu tarafta olduğunu söyledi."

9

CALLEN

Jessie'nin yüzünde birdenbire beliren kasvet hoşuma gitmedi, o yüzden elini elime alıp sıkıca tuttum. "Önden buyur." Kenetlenmiş ellerimize ve yüzüme bakarken şaşkın görünüyordu ama elini çekmeye çalışmadı. Sırıttım, gerginlik hafiflerken nihayet gülümsediğini gördüm.

Piknik yapacak ve belki bir uçurtma uçuracaktık. Aylar önce o Fransız ödülünü almak için sahneye çıktığımda bile bu kadar heyecanlandığımı sanmıyorum – üstelik o şimdiye kadar aldığım en büyük ödüldü. Tuhaftı. Açıklanamazdı. Ama doğruydu.

Biraz ilerledikten sonra Jessie çiçek tarlasının kenarına giden bir toprak yola saptı. Elimi bırakır bırakmaz, parmaklarıma dolanan parmaklarını ve avucumda bıraktığı sıcaklığı özledim. "Bak, o tarafta," dedi işaret ederek.

Tek görebildiğim nehre bakan bir uçurumun kenarındaki tuhaf kayalık yığınıydı. "Kalıntı deyince, bakabileceğimiz daha fazla şey olacağını sanıyordum."

Jessie omuzlarını silkip yürümeye başladı, ben de onu takip ettim. *Jessie'nin beni götürdüğü her macerada yaptığım gibi.* Oraya vardığımızda, molozların arasından eski bir karo zemin görülüyordu ama bunun dışında, gerçekten de yıkılmış taş yığınından başka bir şey yoktu. "Geriye bir şey kalmamış."

Jessie ilgiyle etrafına bakıyordu ama sebebini anlayamadım.

"Pek bir şey kalmamış. Ama bir zamanlar güzel bir yere benziyormuş."

Onu bu sonuca iten her neyse, tam olarak anlayamadım. "Güzel bir manzarası olduğu kesin." Mavi-yeşil suyun huzurla aktığı nehre baktım, kıyı boyunca dizili ağaçlar açık yeşil ve sarı yansımalar yaratıyordu. Güneş ışığı su yüzeyinde parıldıyordu, sanki bir avuç elmas kırıntısı gelişigüzel bir şekilde suya atılmıştı. Bir anlığına bu ışıltıda, bu güzellikte kayboldum. Gözlerimi nehirden ayırıp Jessie'ye bakınca, bana hoşça gülümsediğini gördüm. "Ne?"

Başını iki yana salladı ama gülümsemesi kaybolmadı. "Yok bir şey." Dönüp taşıdığı yiyecek paketini taşların yakınında bir yere bıraktı, onu takip ettim. Alanı keşfe çıkarken açlığını unutmuştu anlaşılan, küçük taş ve moloz parçalarını alıp inceledikten sonra onları özenle tekrar yere bırakıyordu. Çömelip parmağını kırık bir karonun üzerinde gezdirdi, sonra ona daha dikkatle baktı.

"Bana burada yapacağın işten bahset."

Jessie bana bakıp ayağa kalktı, bir zamanlar bir duvar parçası olan taş yığınına doğru yürüdü. "Bölgedeki bir mağarada Jeanne d'Arc'a yakın biri tarafından yazılmış bazı dokümanlar bulundu."

"Jeanne d'Arc mı?"

"Hıhı," diye mırıldandı, parmağını yığının tepesindeki taşta gezdiriyordu. "Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Nehre baktı, parmağı hâlâ taşın üzerinde geziniyordu. Hep böyle dokunmaya meraklıydı, elleri ve parmak uçlarıyla keşfe çıkardı. Yatakta da kendisini bu şekilde ifade edip etmediğini merak ettim, düşüncesi bile o kadar heyecan vericiydi ki neredeyse inliyordum. Birden küçük bir kız olduğu günleri, okurken elimi bulup başparmağını tırnaklarımda gezdirmesini hatırladım. Bunu yaptığının bile farkında değildi, onu tahrik edici bulmuş ve iç çamaşırıma boşalmıştım. Derin bir nefes alıp sertleşmemeye, Jessie'nin bir çakıl taşını alıp yavaşça baş ve işaretparmakları

arasında onu ovuşturmasını ne kadar çekici bulduğumu belli etmemeye çalıştım. Ne kadar tahrik olduğumu anlarsa, buna olumlu karşılık vermeyeceğini ve anında kaçacağını içgüdüsel bir şekilde biliyordum. En azından, şu anda. Belki de hep.

"Jeanne d'Arc, Fransız bir köylü kızıydı, Yüz Yıl Savaşı esnasında İngilizlere karşı zafer kazanmaları için Fransız ordusuna önderlik ederken, ilahi rehberlik altında hareket ettiğine inanıyordu."

"İlahi rehberlik mi?"

"Tanrı'dan mesajlar aldığını söylemiş."

"Ah. Şanslı kız."

Sesimdeki alaycılığı fark eden Jessie bana bakıp tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sence şanslı değil mi?"

Bir an için sorumu düşünür gibi oldu. "Bana kalırsa taşıması zor bir yük."

"Neden?"

"Çünkü Tanrı bir şey yapmanı isterse, yapsan iyi olur. Ayrıca iyi de yapmalısın. Ne olursa olsun. Jeanne, Tanrı'nın ona Fransa'yı düşmanlarından kurtarma ve Yedinci Charles'ın tahta geçtiğinden emin olma misyonunu verdiğini iddia ediyordu."

"Hiç baskı yok yani."

Jessie kahkaha atınca kalbim tekledi. "Tanrı'nın misyon verirken dalga geçtiğini sanmıyorum. On yedi yaşındaki bir kız olan Jeanne, Tanrı'nın talimatlarına uymak için üzerindeki giysilerle köyünden yola çıkmış. Ve sonuçta, Tanrı'nın ondan yapmasını istediği şey direğe bağlanıp diri diri yakılmasına sebep olmuş."

Ürpermiş gibi yaptım. "Teşekkürler, kalsın. Tanrı ilahi misyonlarını kendisine saklayabilir."

Jessie suratını ekşitti. "Kesinlikle katılıyorum."

"Peki diğerleri ona inanmışlar mı, şeye yani...?"

"İlahi sesler duyduğuna mı?" Jessie gülümsedi. "Birçoğu inanmış. O zamanın popüler kehanetine göre, Fransa'yı bir bakirenin kurtarması öngörülüyormuş. Charles'la ilk kez görüşüp

ondan bir ordu istediğinde, onunla sadece Tanrı'nın bilebileceği şeyleri paylaşmış."

"Askeri eğitimi olmayan on yedi yaşındaki bir köylü kız saraya gidip kralla görüşüyor ve sonra kral ona koca bir ordu mu veriyor? Bu kadar kolay mı?"

"Charles o sıralar kral değildi. Aslına bakılırsa, Çılgın Kral olarak bilinen babası tarafından evlatlıktan reddedilmişti ve hakkı olan tahtı elde etmek için farklı bir yol bulması gerekiyordu. Ama evet. Jeanne ona bir ordu tahsis etmesi için ne söylediyse, anlaşılan oldukça ikna ediciymiş. Mahkemede bu konuda konuşmaya zorlanmamayı çünkü hiçbir şey anlatamayacağını söylemiş. Sadece söylediklerinin doğru olduğuna dair Charles'ın bir işaret aldığını söylemiş. Bu, tarihin en büyük gizemlerinden biri. Her halükârda, Jeanne o zamana kadar yenilgiden başka bir şey görmeyen orduyu kısa bir sürede birçok zafere taşıdı."

"Hah. Bu inanılmaz. Çılgın Kral mı? Tarihin seni neden büyülediğini görebiliyorum. Bu gerçek bir peri masalı gibi."

"Evet, sanırım öyle." Jessie'nin yüzü kızardı ve bakışlarını yere çevirdi. "Ve burada, her şeyin olduğu yerde olmak gerçekten..." Birdenbire yüzünü gökyüzüne çevirip gülümsedikten sonra bana baktı. "Bir şeyler yemek mi istersin, yoksa o uçurtmayı uçurmak mı?"

Konuyu değiştirmesi karşısında hazırlıksız yakalandım ve başımı eğip kaşlarımı çattım. "Acıktığını sanıyordum."

"Bekleyebilirim. İstifade etmemiz gereken bir esinti hissediyorum."

Duraksayıp ben de başımı yukarı çevirdim, rüzgâr saçımı karıştırıyor, tenimden akıp gidiyordu. "Haklısın. Hadi uçuralım."

Hemen uçurtmayı paketinden çıkarıp ipini çözdüm. Oldukça basit görünüyordu ama daha önce hiç uçurtma uçurmamıştım. "Hadi, alana ihtiyacımız var," diye seslendi Jessie, açık araziye doğru hızlı adımlarla ilerledi. Uçurtma gökyüzüne süzülüp nehirden yükselen rüzgâra kapılırken Jessie'yi takip ettim. Uçurtma aniden yükselip beni de beraberinde sürükleyince yarı kah-

kaha yarı ulumaya benzer bir ses çıkardım, ona ayak uydurmak için adımlarımı hızlandırmam gerekiyordu.

Rüzgâr şiddetlenirken Jessie'nin yanından geçip koşmaya başladım, beyzbol şapkam başımdan uçup gitti, uçurtma beni yönlendiriyordu. Arkamda Jessie'nin nefes nefese güldüğünü duyabiliyordum, birdenbire içimi müthiş bir neşe kapladı. Bir sevinç çığlığı attım, yüzüme vuran rüzgâr, bacaklarıma çarpan yüksek otlar uçurtmayla birlikte uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Önüme bakınca arazinin kenarının hızla yaklaştığını gördüm ve dönmeye çalıştım fakat kontrol rüzgârdaydı ve rotasını değiştirmiyordu. "Ah, hay aksi," diye bağırdım, iyice yükselip nehrin üzerine doğru yönelen uçurtmayı bırakmaktan başka seçeneğim yoktu. Kahkaha atarak yere yığıldım ve nefesimin normale dönmesini bekledim.

Jessie'nin gölgesi üzerime vurup güneşi kesti, kesik kesik solurken ona sırıttım. O da gülüyordu ve başını iki yana sallıyordu. "Gemimizi kaybettin, Kaptan."

Sol gözümü kısıp ona sadece sağ gözümle baktım. "Doğru, dostum. Ama buna değerdi."

Jessie elini uzattı, tutup kalktım. Hemen onun önünde doğruldum, o kadar yakındık ki hafifçe verdiği nefesini hissedebiliyordum. Kahkahalarımız dindi ve bir an için birbirimize baktık, sonra Jessie geri çekilip arkamdaki nehre doğru baktı. Yanında duracak şekilde döndüm, şimdi ikimiz de nehre bakıyorduk, sıcak sulara doğru süzülen gemimiz artık ufukta bir benek gibiydi.

Birkaç dakika sonra birbirimize baktık, gülümseyerek piknığimizi bıraktığımız kalıntılara doğru giderken, kontrolü uçurtmaya bıraktığım için Jessie benimle dalga geçiyordu. Pişman değildim ama. Heyecan vericiydi. Mutlu ve hayat dolu hissettim... ve o kadar acıkmıştım ki, her şeyi silip süpürebilirdim. "O tarafa mı?" diye sordum, Jessie yiyecekleri alırken başıyla onayladı. Bir zamanlar kilisenin zemini olan yerin kenarına gidip hâlâ sağlam görünen, üst üste istiflenmiş taşlardan oluşan alçak duvara otur-

dum. Bacaklarımı kenarından aşağı sarkıtıp poşetleri yanıma koydum.

Nehrin mineral ve çamur karışımı kokusunu alabiliyordum ama kötü hissettirmiyordu. Jessie yanıma oturdu, çantasından ince bir üst çıkartıp aramızdaki düz taşın üzerine serdi, yiyecekleri açtı ve geçici sofra örtümüze dizdi.

Birkaç dakika sessizce yedik, yüzüme vuran güneşi, aşağıdaki kıyıya vuran hafif dalgaların ve arada öten kuşların sesinin tadını çıkardım. Uzaktan gelen bir melodi havada hafifçe süzülüp ışıltılı suyun yüzeyinde dans etti, bir yapraktan hızla diğerine geçti ama onu çaresizce yakalamaya çalışmak yerine sakinleşmiştim, ağzıma bir çilek atacağım sırada dudaklarımı birbirine bastırdığımı ve bir melodi mırıldandığımı fark ettim.

Parlak kırmızı meyveyi ısırdım, şekerli tadı dilime yayılırken taze, leziz yiyeceğin keyfini çıkardım. Çilekler son derece olgun, jambonun tadı yoğun ve tuzlu, ekmeğe sürdüğüm peynir kaymak gibiydi. Dünyanın en güzel restoranlarına gitmiştim ama bundan daha iyi bir yemek yememiştim. Jessie yumuşak ekmeği ısırırken hafifçe inleyince kanım kaynamaya başladı. Yan gözle ona baktım, duyabileceğim bir ses çıkardığının farkında değilmiş gibi gözleri kocaman oldu ama sonra hafifçe güldü, mahcup olmuş gibiydi. "Bu harika."

Her şey harika. Yiyecekler, gün, bu an. Sen.

Gülümsedim, uzanıp serçeparmağımla dudağının kenarındaki peyniri sildim. Jessie duraksadı, göz göze geldik ve aramızda bir elektrik dalgası oluştu, sonra gözlerini aşağı çevirip dilinin ucunu az önce dokunduğum yere götürdü. Penisim sertleşip kot pantolonumun fermuarına baskı yaptı, hoş bir sızıydı, biraz acı vericiydi ama istikrarlı bir şekilde zevkle zonkluyordu. Onu istiyordum. Jessie'yi. Beni en çok şaşırtan, istediğim şeyin sadece seks olmamasıydı, düşüncesizce kendimi rahatlatmayı arzulamıyordum. *Onu* istiyordum. Tenini koklamak, bacaklarının arasındaki ona özgü kokuyu bilmek istiyordum. Her yanının tadına bakmak, doyuma ulaşırken çıkardığı sesleri duymak

istiyordum. Ürpermesini ve etrafımda zonklamasını hissetmek, bu sırada da dudaklarında ismimi duymak istiyordum. Hepsini *istiyordum* ve içimdeki duygular, kreşendoya yaklaşan koca bir orkestranın yükselişi gibiydi. "Jessie..."

"Evet?" diye fısıldadı, neredeyse korkuya benzer bir tonla.

"Sen... öpüştüğüm ilk kişiydin. Bunu biliyor muydun?"

Gözlerini kırpıştırdı, dudakları aralandı. "Hayır. Bilmiyordum." Narin kaşlarını çatıp başını eğdi. "Öyle miyim?"

Bariz şaşkınlığına gülümsedim. "Evet. Her zaman şey değildim..." Suratımı ekşittim, Jessie'ye nasıl biri olduğumu hatırlatmadan bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyordum.

"Uluslararası jigolo Callen Hayes?" diye sordu şakacı bir tonla.

Nefesimi verirken hafifçe güldüm, ona bakıp gözlerimi kıstım, gülümsemem solmuştu. "Bir sene boyunca seni öpmeyi düşündükten sonra nihayet cesaretimi topladım. Sen kitap okurken, günlerce o yük vagonunda oturduk. Dudaklarının hareketlerini izlerdim..." İnleyip ona hafifçe gülümsedim.

O da mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Geri dönmeme sebeplerinden birinin benimle öpüşmekten hoşlanmaman olduğunu sanıyordum." Bakışlarını kaçırıp ufka döndü.

"Hayır, Jessie. Hoşuma gitti." Başımı iki yana salladım. "Hem de çok hoşuma gitti."

Güneş tepede kıpırdadı ve Jessie'nin gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda, etrafı koyu alacakaranlık mavisiyle çevrili altın rengi gibi görünüyorlardı. Günbatımı gibi gözlerdi. *Güzeldi.* "Seninle öpüşmekten o kadar keyif aldım ki, bunu tekrar tekrar yapmak istedim. Şimdi de yapmak istiyorum." Sesim damarlarımda zonklayan tutkunun karıştığı boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Jessie bunu duymuş olmalıydı ki gözlerini aşağı çevirdi ve kirpikleri yanaklarına gölge düşürdü. Yüzünde hafif bir pembelik belirdi. *Kızarıklık.* Tanrım, o çok masum ve tatlıydı, muhtemelen tecrübesizdi – ben bir günahkârken, o bir azizeydi. Yine de onu istiyordum. Onu uzun zamandır kimseyi istemediğim kadar istiyordum.

Hayır demedi. Dudaklarım onunkilere dokunduğunda gözleri titreyerek kapandı. Ona yaklaşıp parmak uçlarımı saçlarının arasına gömdüm, başparmaklarım pürüzsüz elmacıkkemiklerine değerken dilimi dudaklarının üzerinde gezdirip ağzına soktum. İçini çekti, dili dans edip keşfe çıkarak benimkine değdiğinde inledim. Öpücüğümüz derinleşirken arzum şiddetleniyordu ama bu ânı bana izin verdiği sürece uzatmak istedim.

Jessie dudaklarımdan ayrılıp yüzünü yere çevirdi ve ellerim onun hareketiyle birlikte aşağı düştü. Başparmağıyla dudağını sildi, hafifçe başını iki yana salladıktan sonra tekrar bana baktı, güzel ve kararsız görünüyordu. "Özür dilerim, ben–"

"Özür dileme. Daha önce söylediklerini duydum. Karşı koyamadım." Açıkçası, Paris'teki öpücüğümüzden beri kimsenin dudaklarını öpmemiştim. Sebebini düşünmemiştim... bunun bilinçli olabileceğini bile düşünmemiştim. Başka şeyler yapmıştım ama dudaklarım ondan beri kimseninkine değmemişti.

Nehre bakarken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. "Callen, ailem hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Şaşkınlıkla gözlerimi ona çevirdim ve uzun zaman önce bana anlattığı şeyleri hatırlamaya çalıştım. "Anne ve babanın kötü bir evliliği vardı."

Öpüşmekten hâlâ şiş ve pembe olan dudakları kıvrılıp üzgün bir şekilde gülümsedi. "En hafif deyimiyle. Babam kronik bir aldatan eşti. Kendisine hâkim olamıyordu ya da bunu yapmak istemiyordu. Belki de her ikisiydi, bilemiyorum. Annem eskiden beni ve erkek kardeşimi, babamı suçüstü yakalamak için oradan oraya sürüklerdi, bazen özellikle bunun için giderdik." Jessie bir anı hatırlarken suratını ekşitti, yüzündeki üzgün ifadeyi görünce göğsümün sıkıştığını hissettim. "Sonuçta, ikisine de çok kırıldım." Başını iki yana sallayıp nehre baktı. "Kendi kendime asla annem gibi olmayacağıma söz verdim. Asla. Beni asla hak ettiğim gibi sevmeyecek birinin ilgisini çekmek için sürekli uğraşan çok sayıda kadından biri olmayacaktım."

Gözlerim profilinin hoş hatlarında –çenesinin kadınsı kıvrı-

mında, hafifçe yukarı dönük burnunda, narin elmacıkkemiklerinde– gezindi ve boğazımda bir yumru hissettim.

Bende babasını, bir çapkını görüyordu, bir kadına sadık olma becerisini ya da arzusunu kendisinde bulamayan bir adam. Bunu inkâr etmek istedim. Ona benim hakkımda yanlış bir fikre sahip olduğunu söylemek istedim. Hatta ona yalan söylemeyi bile düşündüm. Ama bu ikimiz için de adil değildi. Hakkımda kimsenin bilmesini istemediğim şeyler, saklamak için çok uğraştığım sırlar vardı, o yüzden biriyle o kadar yakınlaşmak imkânsızdı. Ayrıca arkadaşlık, belki gelişigüzel bir ilişki dışında hiçbir şeyin olmaması için yüz sebebim vardı. *Olamazdı.*

Derin bir nefes verdim. "İlişki yaşayacak türden bir adam olmadığımın farkındayım, Jessie. Bunu herkesten daha iyi biliyorum." Elimi saçımın arasında gezdirdim, bu sözleri yüksek sesle dile getirdiğim için inanılmaz üzgündüm. Ama doğruydu ve ne kendimi ne de Jessie'yi bu konuda kandırabilirdim. "Sadece... Kısa bir süreliğine Loire Vadisi'ndeyiz. Buradayken, sence birbirimizin tadını çıkarabilir miyiz? Sadece birkaç haftalığına. Söz vermek yok, pişmanlık yok. Sonra hayatlarımıza geri dönebiliriz."

Jessie dudaklarını birbirine bastırdı, uzaklara baktı ve başını iki yana salladı. "Benden geçici bir oyuncak olmamı mı istiyorsun?"

Arkama yaslandım, pişmanlık boğazımı yaktı. "Hayır, Jessie... istediğim bu değil. Asla öyle biri olduğunu düşünmedim. Senden hoşlanıyorum. Buna engel olamam. Ama... sana ne doğru geliyorsa, tek istediğim bu. Buradayken, seninle *vakit geçirmek* bile yeterli."

Jessie dudağını ısırıp bana baktı, ifadesi içimde hissettiğim üzüntü ve olasılık karışımını yansıtıyor gibiydi. En sonunda, üzgün bir şekilde içini çekti. "Bilemiyorum, Callen. İş için buradayım. Buna odaklanmalıyım. Ayrıca... herhangi bir ilişki kurmamızın ikimiz için de iyi olacağını sanmıyorum. Ben olmadan da sana arkadaşlık edecek yeterince insan var gibi görünüyor.

Bu arada dün gece jakuzi nasıldı?" Sözler ağzından çıkar çıkmaz suratını ekşitti. "Hayır, cevap verme. Gördün mü? Birlikte vakit geçirirsek olacak olan şey bu–"

"Dün gece jakuziyi kullanmadım. Erken kalkıp müze ziyaretinde peşine düşmek ve paha biçilmez kalıntıları kırarak kendimi gülünç duruma düşürmek için tek başıma yatmaya gittim."

Jessie bir an için şaşırmış gibiydi, sonra başını iki yana sallayıp güldü. Bir süre sonra içini çekti. "Bilemiyorum."

"Sadece sen ve ben, Jessie. Eski günlerdeki gibi."

"Ama artık çocuk değiliz, Callen. Bazı şeyler o kadar... basit değil."

"Basitleştirebiliriz. Çünkü bunun geçici olması gerekiyor. Dünyanın farklı yerlerinde yaşıyoruz."

"Arkadaşız o hâlde? Teklif ettiğin şey bu mu?"

Omuzlarımı silktim, reddetmek istiyordum ama ona her şeye razı olduğumu söylerken dürüsttüm. *Her şeye.* Bomboş ve hayattan kopmuş hissetmediğim bunun gibi daha fazla an *–daha fazla gün–* istiyordum. Jessie'nin bana seve seve vereceği her şeye razıydım. Ellerimi ve dudaklarımı ondan uzak tutmam konusunda ısrarcı olursa, bunu yapardım. Benden bunu istememesini umuyordum ama isterse de ona saygı duyacaktım. "Söylediğim gibi, ikimiz de rahat olduğumuz sürece her şeye razıyım. Akışına bırakabiliriz. Sen önderlik et. İkimizden biri için keyifli olmadığı anda, iki hafta bitmiş olsun ya da olmasın bunu sonlandırırız."

Jessie son derece kararsız görünüyordu, nefesimi tuttum. "Peki buradayken... başka arkadaşların olacak mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece sen olacaksın."

Jessie uzunca bir süre kararını vermeye çalışarak bana dikkatle bakarken, kıpırdamamaya ve herhangi bir şey söylememeye çalıştım. "Pekâlâ. İşten vaktim kalırsa. Ve sadece burada olduğumuz sürece."

Gülümsedim. "Sadece burada olduğumuz sürece."

10

JESSICA

Duştan akan su yağmur gibi üzerime yağarken, suyun basıncının omuzlarıma masaj yapmasına izin verdim. Callen'la bir önceki gün yaptığımız yürüyüşten dolayı vücudum sızlıyordu. *Callen.* Tanrım, Fransa'dayken onunla vakit geçirmeyi kabul ederek büyük bir hata mı yapmıştım? *İki hafta.* Sadece iki haftaydı ama neden bunun hayal bile edemediğim şekilde hayatımı değiştireceği fikrine kapılıyordum şu anda?

Callen bana kendimi rahat hissettiğim sürece ona verebileceğim her şeye razı olduğunu söylemişti. Callen'la birkaç hafta geçirip de *-hangi* şartlar altında olursa olsun- ona âşık olmayacak kadar güçlü müydüm? Peki ya değilsem, bunu yaptığıma pişman olur muydum? Ona iki hafta ayırmamaya karar verirsem, bundan pişman olur muydum?

Söz konusu erkekler olduğunda bu kadar tecrübesiz olmam acınasıydı. Birkaç kişiyle çıkmıştım ama ciddi ve uzun süreli bir ilişkim olmamıştı. Derslerine odaklanan bir öğrenciydim ve mezuniyetten sonra Fransa'ya taşınacak olmam biriyle yakınlaşmama engel olmuştu. En azından, kendime söylediğim buydu. Sonra Paris'e taşındığımda, hayatımı düzene sokmakla meşgul olmuştum. Ama itiraf etmem gerekirdi ki ilişkiler konusunda birçok kişiye kıyasla daha tereddütlüydüm. Tecrübelerime göre *aşk,* gözyaşı, yalnızlık, derin üzüntü ve çaresizlikle sonuçlanıyor-

du. O yüzden evet, bedenini ve kalbini kimseyle paylaşmamış yirmi dört yaşında bir bakireydim.

İlk başta, Callen'ın teklifi beni rencide etmişti ama tarif ettiği anlaşma ikimiz için de harika olabilirdi. *Söz vermek yok, pişmanlık yok.* Sırf bir ilişkimizin olmayacağı, onunla öpüşmenin tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu, değil mi?

Hem onunla öpüşmek çok keyifliydi. Kısa süre önce dudaklarımda hissettiğim dudaklarını ve tadını hatırlayınca içim ürperdi.

Suyu kapatırken borular gıcırdadı, fayans döşemeli duştan çıkıp yumuşak bir havlu aldım. Saçımı havluya sardıktan sonra lavabonun önünde durup dişlerimi fırçaladım. Sabah dinlenmiş bir şekilde uyanmak için yatmalıydım. Callen zihnimi meşgul ediyordu ama asıl odaklanmam gereken işimdi. Bu çok zor değildi çünkü bir an önce başlamak, o yazıların daha fazlasını elime geçirmek, uzun zaman önce yazılmış kelimelere ve tasvirlere kendimi kaptırmak ve savaşın ortasında bir azize hizmet etmek için yola çıkan bir kızın zihnine girmek için sabırsızlanıyordum.

Bir mesaj sesi duyunca telefonumu almak için banyodan çıktım.

Frankie: Şato nasıl, balkabağım?

Ben: Şato muhteşem. Callen Hayes de, o da burada.

Telefon birkaç dakika sessiz kaldı. Havlumu kenara bıraktım, iç çamaşırımı ve geceliğimi giydim. Telefonum çalmaya başlayınca, ekrana bakmadan arayanın Frankie olduğunu bildiğim için hafifçe kıkırdadım.

"Alo?"

"Hmm... neler oluyor?"

Kahkaha attım. "Biliyorum. Çılgınca. İnanılmaz. Ama evet, Callen burada tatil yapıyor. Dün gece barda onunla karşılaştım."

"*Şaka* mı yapıyorsun? Neden beni aramadın? Bu... bilemiyorum. Bekle, seni takip etmediğinden filan emin misin?"

"Evet. Tanrım, Callen'ın *benim* onun peşine düştüğümü düşünmemesine şaşırdım asıl. Hayır, bu sadece çılgınca bir tesadüf."

"Bu *kader*, Jess."

Gülümseyerek yatağın kenarına oturdum. *Tesadüf. Kader.* Aynı şey değiller miydi? "Bilmiyorum ama... Frankie, önümüzdeki iki haftayı onunla birlikte geçirmemi istiyor."

"Önümüzdeki iki haftayı onunla birlikte geçirmek derken neyi kastediyorsun?"

"Demek istediğim, elbette çalışacağım ama işim olmadığında sanırım birlikte vakit geçirmek istiyor. Ayrıca, öpüştük."

Sessizlik oldu. "Peki iki hafta sonra?"

"Herhalde birbirimize veda edeceğiz. Söz vermek yok. Kısmen kabul ettim ama... belki de beni bu işten vazgeçirmelisin, Frankie."

Kısa bir sessizlikten sonra Frankie konuştu, "Seni bundan vazgeçirmeyeceğim, Jess. Onunla vakit geçirdikten sonra yollarınızı ayırmak seni üzebilir ama bilemiyorum... içimde bir his var..." Tekrar duraksadı ama devam ettiğinde sesi heyecanlı geliyordu. "Kaderin siz ikiniz konusunda kendi planları varmış gibi görünüyor, ben kim oluyorum da kadere karışıyorum?"

Yarı kahkaha yarı iç çekmeye benzer bir şekilde ofladım. "Eve döndüğümde yeterince şarap stoklamış olan arkadaş?"

Frankie güldü. "Bu konuda bana güvenebilirsin, balkabağım."

"Güvenebileceğimi biliyorum, Frankie. Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

Birkaç dakika daha sohbet ettik, Loire Vadisi'nde olan her şeyden onu haberdar edeceğime dair söz verdim ve birbirimize veda ettik.

Frankie'nin Callen konusunda riske girmem için beni teşvik etmesine pek şaşırmadım ama nedense beni desteklediğini bilmek daha iyi hissettirdi. Bana doğru gelen şeyi yapacaktım. Callen'la vakit geçirmeyi kabul etmek bugünkü gibi bir gün daha geçirmekse, gittiğinde üzülmeyi seve seve göze alırdım. Uzun

zamandır hiç bu kadar güzel bir gün geçirmemiştim. O arazide uzandığındaki neşeli yüzü zihnimde belirdi ve dudaklarıma bir gülümseme yerleştiğini hissettim. Kalıcı bir şey istemiyordu. Daha önce vermediğim hiçbir şeyi istemiyordu – *gelişigüzel.* Söz yok, pişmanlık yok. Belki çapkın hayatına geri dönerdi ama bu beni ilgilendirmezdi. Annem gibi değildim ve asla olmayacaktım. *Sana ne doğru geliyorsa.* Şartları ben belirleyecektim. Kontrol bendeydi. *İki hafta.* İki hafta, hepsi buydu. Callen Hayes'le yollarımız bir kez daha ayrılacaktı ve ilkini atlattığım gibi bunu da atlatacaktım, çünkü bu kez veda etme fırsatım olacaktı.

Asansörden indim ve bana verilen talimatları izleyerek arka merdivenden şatonun en alt katına indim. Damarlarımdan heyecan akıyordu, basamakları hızlıca inip loş bir koridora çıkar çıkmaz odalardan birinin kapısının altından ışık süzüldüğünü fark ettim. Kulaklarım kısık bir uğultuyla buluştu, hafifçe kapıyı tıklatıp içeri girdim.

Dr. Moreau başında ayakta durduğu geniş toplantı masasından kapıya doğru dönüp gülümsedi. "Ah, Jessica, içeri gel. Günaydın. Yolculuk nasıldı?"

"*Très bien**." Gülümseyip uzattığı elini hafifçe sıktım. Masanın öteki tarafında iki adam duruyordu, biri yaşlıydı ve diğeri yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu.

"Jessica Creswell size bahsettiğim tercüman. Jessica, bu Dr. Irwin Roskow. Dokümanların tarihini belirlemek ve orijinalliğini doğrulamak için onları test eden biliminsanlarına öncülük ediyor. Kazı alanının yakınına kurulan laboratuvarda olacak çoğunlukla." Yaşlı adam nazikçe gülümseyip elimi sıkmak için masanın öteki tarafından uzandı.

"Ve bu ikinci asistanım Ben Roche, uzmanlık alanı Fransız askeri bilimi olan diğer tercüman. Projeyi zamanında bitirmek için

* (Fr.) Çok iyi. –*çn*

yazıları bölüşmemiz gerekecek. Ben'e savaşın isminden bahseden parçaları verdim ve Jessica, sana daha kişisel görünen günlük kayıtlarını verdim. Ben aşina olmayabileceğin askeri terimler konusunda yardımcı olacak. Ben, Jessica da Orta Çağ'da Fransız hayatıyla ilgili referanslar konusunda yardımcı olacak. İkinizin de birbirinize sorular sorup fikir alışverişi yapabileceğinizi umuyorum." Başımla onaylayıp dağınık saçlı, gözlüklü genç adama gülümsedim. Çekinerek selamıma karşılık verip elimi sıktı.

"Harika," dedi Dr. Moreau. "Pekâlâ, bu dokümanların bulunduğu yeri görmek ister misiniz? Küçük bir gezi yaptıktan sonra gelip başlayabiliriz. *Cela vous convient?*"*

"*Oui,*" dedik Ben'le aynı anda, sonra güldük.

"O tarafta kahve ve karton bardaklar var," dedi Dr. Moreau, karşı duvarın dibindeki büyük gümüş bir otomata ve çeşitli kahve gereçlerinin olduğu tezgâha işaret etti. "İsterseniz bir bardak alın ve yola çıkalım."

Kahve. Ah, Tanrı'ya şükür. Tezgâha gittim ve büyük bir karton bardağa kahve doldurduktan sonra krema ekleyip kapağını kapattım. Adamlar da beni izlediler ve sonra hep birlikte odadan çıktık, Dr. Moreau'nun peşinden basamakları tırmanıp ön kapıdan çıktık, bir araba ve bir şoför bizi bekliyordu.

Yazıların bulunduğu mağaranın yaklaşık yirmi beş kilometre ötede olduğunu biliyordum, arkama yaslanıp sıcak ve yoğun kahveyi yudumlarken dışarıda akıp giden Fransız kırsalını izledim. Callen uyanmış mıdır, yoksa geç saatlere kadar uyuyor mudur diye merak ettim, sonra hâlâ yatakta olduğuna karar verdim. Güneş doğarken uyandığıyla ilgili söyledikleri doğru *değildi.* Callen güneşin doğuşunu gördüyse, bahse girerim sebebi önceki gece yatmamış olmasıdır. Öğle yemeği ve uçurtma günü bir plan yapmadan ayrılmıştık. Bugün biraz çalışmam gerekiyordu, akşam yemeğini de odama söylemiştim ama Callen'a cep telefonu numaramı vermiştim ve beni arayacağını söylemişti.

---

* (Fr.) Size uyar mı? –*çn*

Jess, kes şunu. Şu anda mesaidesin. Callen'ın dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim, özellikle de bugün.

Ana yoldan ayrılıp küçük bir köyün içinden geçtikten sonra önümüzdeki dağı dolaşan toprak yola saptık. SUV'umuz kısa bir süre engebeli yola tırmandı, birkaç aracın park ettiği bir ağaç korusunun yanında durdu.

"Mağaralar yürüme mesafesinde ama patika temizlendi," dedi Dr. Moreau araçtan inerken. Aşağı baktım, ilk günden kazı alanına gideceğimizi bilmiyordum ama neyse ki düz taban giymiştim. O sabah ne giyeceğimi uzun uzun düşünmüş ve en sonunda, tüm gün bodrum kattaki bir toplantı odasında oturup metin tercüme edeceğim için aşırı profesyonel görünmeme gerek olmadığına karar vermiştim. En önemlisi rahat olmaktı, o yüzden haki rengi düzgün bir kapri, beyaz bluz ve lacivert bir ceket giydim. Kıyafetimi çiçek desenli, düz tabanlı bir ayakkabıyla tamamladığım için kendimi tebrik ettim. Topuklu ayakkabılarla toprak patikaya tırmanmak berbat olurdu.

Hava ılık ve açıktı, yabani çiçeklerin hafif kokusu esintiyi yumuşatıyordu. Dar patikada adamları takip ettim, uzaktan bir yerden insan sesleri ve belli belirsiz, tiz bir çekiç sesi geliyordu. Acaba bir zamanlar Jeanne d'Arc da aynı yolda yürümüş müydü? O da yabani çiçeklerin kokusunu almış mıydı? Kokuları daha iyi almak, esintiyi teninde hissetmek için yüzünü gökyüzüne doğru çevirmiş miydi?

Çekiç sesi giderek artıyordu, patikadaki virajı dönüp dağın yamacındaki mağaranın ağzını görebileceğimiz açık bir alana adım attık. Dr. Moreau onu takip etmemizi işaret etti, bir kez daha burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Durgun ve tozlu hava etrafımı sararken, uzun zaman önce göçmüş kahramanların mağaralarını keşfetmek hayallerimin gerçekleşmesi gibiydi. *Gerçeküstüydü.*

Dr. Moreau grubu Fransızca selamlarken patırtı kesildi, içlerinden biri kayayı yontmak için bir alet kullanıyordu. Dr. Moreau dokümanların nerede bulunduğunu görmek ve biraz göz-

lemlemek için burada olduğumuzu belirtti. Grup, başlarıyla bizi selamladıktan sonra işine geri döndü.

Etrafımdaki taş duvarlara, toprak zemine göz gezdirip içeri doğru biraz daha ilerledim, mırıltıların arasından sessizce damlayan suyun sesini, bir keskiden geldiğini fark ettiğim hafif vuruşları duydum. "Eski yazılar dışında herhangi bir şeyin ortaya çıkacağma dair bir belirti yok ama yine de özenle çalışmak gerekiyor, o yüzden tarih belirleyebilmek için taşların ve diğer doğal parçaların bir kısmını topluyorlar."

"Dr. Moreau, yazıların neden bu konumda bulunduğuna dair herhangi bir teori var mı?" diye sordu Ben.

"Henüz yok, ne olduklarını keşfettiğimizde parçalardan sadece birkaçı kabaca tercüme edildi. O parçaları yeniden gözden geçirmenizi istiyorum, çünkü orijinal tercümanların uzmanlıkları yoktu. Bizim gözden kaçırmayacağımız şeyleri fark etmemiş olabilirler. Neden burada bulunduklarını o yazılardan anlayabileceğimizi umuyorum."

Ben başıyla onayladı, üzerinde çalışacağımız hassas dokümanların yüzlerce yıldır nerede gizlendiklerine dair bir fikir edinmek için birkaç dakika mağarada dolaştık. Neden burada bırakılmışlardı? Saklanmışlar mıydı yoksa... kayıp mı olmuşlardı? Başlamak için sabırsızlanıyordum.

Avucumu mağaranın kaba duvarında temkinli bir şekilde gezdirdim. Çalışanların ve ekipmanların olmadığı, sadece sıkışmış toprağın olduğu zemin temizdi. Sesler yok oldu, tıkırtılar ve patırtılar arka plan gürültüsüne karışırken kokuyu içime çektim: toz, toprak ve minerale benzer belli belirsiz bir koku. Burası içeri getirilen ışıklar olmadan karanlık ve serin olurdu. Yazıların çoğunun korunmasını sağlayan şartlar bunlardı.

Çalışanlardan ve biliminsanlarından uzaklaşırken tuhaf bir hisse kapıldım, burada... mutlu bir şey vardı, kalıcı bir sükunete yol açan mühim bir şey olmuştu sanki. Kendi kendime başımı iki yana salladım. Saçmalıyordum. Hayal gücümün aşırı çalışmasına izin veriyordum. Fakat Callen hikâyelere ve gerçek hayattaki

peri masallarına düşkünlüğüm sebebiyle tarihi sevdiğimi söylerken haklıydı ve yüzlerce sene önce bu küçük ve kapalı yerde neler olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Kazı alanında daha fazla kalmadık, çünkü çalışmalara mâni olmaktan başka bir işe yaramazdık. Tekrar SUV'a bindik ve Dr. Roskow'u laboratuvarın olduğu binada bıraktıktan sonra şatoya döndük.

Şatoya döner dönmez Dr. Moreau bizi kullandığımız odanın yanındaki odaya yönlendirdi, duvardaki kocaman bir portreyi indirdi. Portre gıcırdayan menteşelerinde sarsıldı ve arkasında duvara monte edilmiş çelik bir kasa ortaya çıktı. "Harika," dedi Ben, gözlüğünü düzeltirken. "Buranın sahipleri mücevherlerini burada mı saklıyorlarmış?"

Dr. Moreau kıkırdadı. "Sanırım, diğer şeylerin yanı sıra. Bu şatonun zengin bir tarihi var. Tercüme ettiğimiz dokümanları burada saklayabilmemiz için bu yanmaz kasayı bize ödünç verdiler. Ayrıca, burası hoş ve serin ve havadaki nem oranı düşük."

Toplantı odasına döndüğümüzde Dr. Moreau masaya bir kutu eldiven attı ve kapının yanındaki bir dolaptan üç dizüstü bilgisayar aldı. "Biliyorsunuz, dokümanları koruyucu kılıflarından çıkardığınızda bunları takmanız gerekir. Bir kelimeye ya da paragrafa daha yakından bakmak için birkaç kez bunu yapmam gerekti, sizin de yapmanız gerekebilir." Ben karşıma oturdu ve Dr. Moreau ikimize de birer dizüstü bilgisayar ve plastik kılıflı bir belge verdi, bir hafta önce bana ofisinde gösterdiği dosyaya benziyordu.

"Tercümelerinizi kontrol etmek isteyeceğim, o yüzden bitirdikten sonra her plastik kılıfın tepesindeki yapışkanlı kâğıtta yazan numarayla başlık atıp bana e-posta yollayın." İkimiz de başımızla onaylayıp işe koyulduk.

Erkek kılığına girip Fransız ordusuyla seyahat eden genç kadının sözlerine hemen kendimi kaptırdım. Diğer askerler ona Philippe diye hitap ediyorlardı, Dr. Moreau'ya ofisindeki iş görüşmem esnasında söylediğim gibi, ifade biçiminden bu yazıları

yazan kişinin kadın olduğu, o gerçeği açıklamasa bile, aşikârdı. "Jehanne"ın çadırına yerleşmişti ve ilk birkaç yazıda kampı tasvir ediyor, kulak misafiri olduğu askeri stratejiler hakkında bilgiler veriyordu. Hepsi çok ilginçti ama asıl dikkatimi çeken yazarın kişisel gözlemleri ve aristokrat bir aileden geldiği için sıradan bir asker gibi yaşarken karşılaştığı zorluklardı.

"Jeanne d'Arc'tan Jehanne diye söz ediyor," dedim.

"Evet," diye karşılık verdi Dr. Moreau. "O zamandan günümüze gelen birkaç belgedeki imzalarda da 'Jehanne' yazıyor. Jeanne'in Orta Çağ'daki yazılış şekli, ilk ismi olduğuna inanılıyor. Bu yazılar o ismi kullandığını iyice destekliyor."

"İlginç," diye mırıldandım, bu belgeleri Jeanne d'Arc'ı tanıyan birinin yazmış olması çok olasıydı, bu doğrulamayla yeni bir heyecan dalgasına kapıldım.

Kısa bir süre sonra, Dr. Moreau üst kattaki toplantı odalarından birinde bir görüşmeye katılmak için iznimizi istedi, saatler boyunca Ben'in ve benim klavyelerimizde parmaklarımızın çıkardığı tıkırtılar, bir kelimeye ya da cümleye takıldığımızda birbirimize sorduğumuz bir iki soru dışında odada çıt çıkmadı.

"Ben, burada 'veuglaires' diye bir şeyden bahsediliyor. Bir silah mı?"

"Ah, hayır. İngilizce'deki Fowler gibi."

"Pekâlâ, hâlâ bir fikrim yok."

"Dökme demirden bir top."

"Ah, teşekkür ederim."

"Jessica, kırmızı bir bezle ilgili bir söz duydun mu...?"

"Ben, şöyle ifade edeyim, Orta Çağ'da Kotex gibi bir şey yoktu."

"Ah Tanrım..."

Çoğunlukla sessizdik ama odada hoş ve rahat bir atmosfer vardı, gözlerimi kapatıp açmamla kapı hafifçe tıklatılmış, öğle yemeği servis edilmişti. Paketleri toplantı masasına koyup sırtımı esnettim. "Burada mı yemek istersin?"

"Aslına bakarsan biraz güneş ışığı almak istiyorum, yoksa uzun süre karanlıkta kalmaktan mevsimsel depresyona sürükleneceğim."

Güldüm. "Belirtileri o kadar çabuk gösterdiğini sanmıyorum ama iyi fikir. Arka taraftaki merdiven bir avluya açılıyor. Yanlış görmediysem birkaç gün önce bahçeleri ararken yanından geçtim."

"Hadi gidip bakalım."

Güneşli avluyu rahatlıkla bulduk ve taş bankların birine oturup öğle yemeğimizi yerken o âna kadar okuduklarımızdan, "Philippe" adındaki kızla ilgili teorilerimizden bahsettik, gerçi biraz daha okumanın gizemleri çözeceğini biliyorduk. Antik Fransız kültürü hakkında konuşmaya benim kadar ilgi duyan biriyle sohbet etmek harikaydı ve zaman çok hızlı geçiyordu.

Bodrumdaki toplantı odasına dönüp kaldığımız yerden çalışmaya devam ettik ve bir alıntıya gelince, onu Ben'e yüksek sesle okudum:

Lordumuz 1429 yılının Nisan ayının yirmi yedinci gününde

Her şey tozlu, kirli ve berbat kokuyor, erkekler hayvanlardan daha beter kokuyorlar ve bir küvet dolusu sıcak su ve bir kalıp lavantalı sabun burnumda tütüyor. Jehanne beni kamptaki hijyen eksikliği hakkında kendi kendime homurdanırken yakaladı, bu şekilde şikâyet ederken yakalandığım için utancımdan ölmek istesem de, Jehanne gülüp geçti ve bana gölgelerden ayrılmadan onu sessizce takip etmemi söyledi.

Çaktırmadan atların o gün daha önce susuzluklarını giderdiği yakındaki nehre gittik ve Jehanne bana nehrin yatağından aldığım kumla cildimi nasıl ovalayacağımı, suyun kenarında saçımı yıkamak için ezilmiş gül yapraklarını nasıl kullanacağımı gösterdi. Çok basitti ama aşırı keyifliydi.

Jehanne sıradan bir köyde büyümenin nasıl olduğundan bahsetti, yaşadığı evi ve babasının güzel bahçesini anlattı. Tanrı'nın sesini ilk kez orada, on üç yaşındayken duyduğunu söyledi. Ona korkup korkmadığını sordum, ne de olsa birdenbire bulutların arasından bir ses çıkıp benimle konuşsaydı, herhalde korkudan ölürdüm. Jehanne güldü ve çok korktuğunu, eve koşup günlerce dışarı çıkmadığını söyledi.

"Peki korkunu nasıl yendin?" diye sordum.

Sakince gülümsedi, elini suyun üzerinde gezdirirken, "Ne kadar zor olsa da Tanrı'nın bilgeliğini dinlemenin ruhuma keyif verdiğini keşfettim," dedi. Sonra duraksadı ve zihnini toplamasını bekledim. "Bir keresinde akıllı ve dindar bir adam, 'Tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşa,' diye bir tavsiye vermişti. Bu tavsiyeyi bizzat bana vermedi ama o düşünceyi zihnimde tekrarlayıp durdum. Karşımda uzanan yolu takip etmenin bu şekilde yaşamak olduğuna inanıyorum."

Onu izlerken kelimeler zihnimde yankılandı: Tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşa. İtiraf etmeliydim ki, kalbim Jehanne'ın tasvir ettiği böylesine keyifli bir özgürlüğü tatmak için atıyordu. Çünkü bu tür bir şey tecrübe etmemiştim. Sadece tuzaklar ve kurallar biliyordum ve başkalarının benim için belirlediği yolları izliyordum, yeryüzündeki kendi çağrılarımı hiç sorgulamamıştım.

"Hayattan ne istiyorsun?" diye sordu Jehanne.

Soru kafamı karıştırdı, çünkü daha önce kimse bana ne istediğimi sormamıştı. Açıkçası bunu düşünmeye bile cesaret edememiştim. "Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. "Tanrı bana benim için belirlediği misyonu söylemiyor. Bunu sadece babam yapıyor, sert bir otoriteyle," diye ekledim, sesimdeki hoşnutsuzluğu gizleyemeden. "Tanrı benimle hiç konuşmuyor," dedim, elimin serin akarsuda yaptığı hareketleri izlerken.

Ama Jehanne gülümsemekle yetindi. "Tanrı herkesle konuşur, önemli olan onu nasıl dinleyeceğini bilmek." Ne demek istediğini anlayamadığım için bunu daha sonra düşüneceğime yemin ettim.

Sohbetimiz daha hafif konulara geçti ve kamptaki çekilmez barbar adamlar hakkında konuştuk –özellikle de aralarındaki en büyük pislik olan Yüzbaşı Olivier Durand– hiç bu kadar güldüğümü ya da kalbimin şakalaşmaya bu kadar ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Bunu söylemekten neredeyse korkuyordum ama Jehanne'ı sadece hizmet ettiğim bir asker, Tanrı'nın izinden git-

memiz için seçtiği kişi değil, aynı zamanda dostum olabilecek bir kız kardeş gibi görüyordum.

"Öncesinde kesinlikle şımartıldığı bir hayat sürmüş," dedi Ben. "Belki Yedinci Charles çadırda bir başka kız bulundurarak Jehanne'ın namusunu korumak istemiştir. Belki de asıl öncelikleri kızın Jehanne hakkında rapor vermesidir? O kısım tam olarak net değil."

Başımla onayladım. Ben bir süre düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Fransız ordusu Jeanne d'Arc'ın bir kız olduğunu bilmesine rağmen, neden Philippe kılığındaki kıza bir erkek gibi giyinmesi söylendi sence?"

"Muhtemelen her şeyden önce kendi güvenliği için. Jeanne d'Arc'a Charles tarafından bir koruma verildi ama bu kıza bir koruma tahsis edilmedi. Orta Çağ'da bir orduyla birlikte seyahat eden bir kadın hem etrafını saran askerler hem de düşman tarafından tehlike altındadır. Jeanne d'Arc azizlerin ona Tanrı'nın kendisine verdiği misyonu üstlenirken, tecavüze uğrama ihtimalinden korunmak için erkek gibi giyinmesini tembih ettiklerini söyledi."

"Evet, o kısmı okuduğumu hatırlıyorum. Jeanne d'Arc'a farklı rollerde tahsis edilen birkaç erkek vardı. Ona yakın olması için tahsis edilen erkeğin" –Ben ellerini kaldırıp tırnak işareti yaptı– "dikkat çekmeyen, ufak tefek, genç bir oğlan olması çok mantıklı. En azından, münasip olması açısından."

"Evet, kesinlikle. Keşke tüm günlük kayıtları günümüze ulaşabilseydi, böylece bu kadar çok parçayı birleştirmek zorunda kalmazdık. Net olan tek şey bu kızın bu görevi yapması için talimat almış olması ama yerinde kim olsaydı, aklında onunki gibi sorular ve şüpheler olurdu." Gülümsedim. "Hem onun hem de Jeanne'in bir misyonu vardı, fakat bu kızın misyonu onunkiyle aynı sınıfta değildi."

"Umarım işler onun için Jeanne için olduğundan daha olumlu sonuçlanmıştır." Ben suratını ekşitti.

"Ben de öyle olmasını umuyorum." Duraksayıp tercüme ettiğimiz metinlerin kapsamını göz önünde bulundurdum. "Bu yazılar olmasaydı, tarih bu kızın varlığını asla bilmeyecekti. Bu büyüleyici, Ben."

"Gerçekten öyle."

Bir süre daha çalıştık, esnemek için sandalyemde arkama yaslanınca Ben başını kaldırıp baktı. "Saat neredeyse altı oldu ve açlıktan ölüyorum. Dr. Moreau giderken bana kasanın şifresini verdi. Her şeyi kaldırıp bugünlük çalışmamızı bitirmeye ne dersin?"

Ben de acıkmıştım ve neyse ki uygun bir durma noktasındaydım. "Pekâlâ, kulağa güzel geliyor." Ben'e üzerinde çalıştığım plastikle kaplı yazıyı verdim, eşyalarını topladıktan sonra hemen geri döneceğini söyledi. Ben yazıları kasaya kaldırırken kahve bardaklarımızı kahve tezgâhına götürüp sandalyeleri yerlerine iterek toplantı odasını toparladım.

Ben'le merdivenden çıkıp arka hole girdik ve lobide ilerledik. Durduk, açıklık getirmemiz gereken bazı şeyler hakkında sohbet edip bir silahı tarakla karıştırmama güldük. Ben elimi tutup onunla saçımı tarıyormuş gibi yaptı, sonra silah ateşlenmiş gibi yaparak titretti. Güldüm ve Ben elimi bıraktı, gözleri arkamdaki birine takılmış gibiydi. Arkamı dönünce, Callen'ı dalgın bir ifadeyle bize doğru yürürken gördüm.

"Selam," dedim, kalbim tekliyordu.

"Ah, selam." Callen elini saçının arasmda gezdirip Ben'e baktı.

"Ah, affedersin, hmm, Ben, bu Callen Hayes, eski bir arkadaşım. Callen, bu Ben Roche, iş arkadaşım."

İkisi de birbirlerini selamladılar ve tuhaf bir sessizlik çöktü. Önce Ben söz aldı. "Tanıştığımıza sevindim. Jessica, yarın görüşürüz."

"Pekâlâ, yarm görüşürüz." Ben dönüp asansöre doğru ilerlerken Callen ellerini ceplerine soktu, kararsız görünüyordu.

"Bu saatlerde paydos edeceğini ve akşam yemeği yemek isteyebileceğini düşünüyordum," dedi, duruşu ve ifadesinde-

ki sıradışı kırılganlığı görünce kalbim pırpır etti. Gerçi, bunun gerçekten sıradışı olduğunu nereden biliyordum? Tuhaftı. Son zamanlarda izlediğim röportajları ve okuduğum magazin haberlerinden onu bir bakıma tanıdığımı hissediyordum. Fakat bunun doğru olmadığını biliyordum, doğru olsaydı, o hâlde tüm dünya onu tanıyor demekti.

"Akşam yemeği kulağa harika geliyor."

Callen gülümsedi. "Harika. Arkadaşım Nick'in bize katılmasında sakınca var mı? Onu bu tatile çıkarken yanımda sürükledim, çalışmak için odaya kapattı kendini. Arada sırada yemek yediğinden emin olmalıyım. Rezervasyon yaptım."

Bilinçli olarak elimi saçımda gezdirdim. Tazelenmek istiyordum ama öte yandan çok acıkmıştım ve bir kadeh şarap alıp oturmak kulağa muhteşem geliyordu. En güzel gülümsememi takınıp çok yorgun görünmemeyi umdum. "Bana uyar. Arkadaşınla tanışmayı çok isterim." Yemek salonuna doğru yürüdük. "Pekâlâ, bugün neler yaptın?"

"Aslına bakarsan, pek bir şey yapmadım. Kasabaya gidip biraz dolaştım ve birkaç dükkâna göz attım."

Yan gözle Callen'a baktım, kaşlarını çatmıştı. "Bensiz o kadar eğlenceli değil demek?"

Callen kıkırdadı. "Hayır. Alakası bile yok."

Çoktan misafirlerle dolmuş olan restorana girdiğimizde, zengin Fransız mutfağının lezzetli kokularıyla, insanların konuşmalarının ve kahkahalarının bastırdığı klasik müziğin hafif sesi havada süzülüyordu. Pencere kenarında oturan bir adam bize el salladı. "İşte Nick," dedi Callen, koluma girip beni ona doğru götürürken.

Masaya vardığımızda Nick ayağa kalkıp gülümseyerek elini uzattı. "Jessica, tanıştığımıza sevindim. Ben Nick, Callen'ın ayakta durabilen tek arkadaşıyım." Açık kahverengi saçları vardı, gözlüğünün arkasındaki açık yeşil gözleri parlıyor gibiydi. Neredeyse Callen kadar uzun boyluydu ama onun kadar yapılı değildi, cılız denebilirdi. Sevimliydi, gülümsemesi sıcak ve içtendi.

Sırıtıp tek kaşını kaldıran Callen'a baktım. "Doğru. İnkâr edemem," dedi ve bana oturmamı işaret edip yanımdaki sandalyeye yerleşti.

"Seninle tanışmak çok güzel, Nick."

"Callen iş amacıyla burada olduğunu söyledi, çocukken kısa süre arkadaşlık yaptığınızı ve yetişkinken de..." Nick kaşlarını kaldırdı.

Nick'in istediği tanımı vermeden gözlerimi kısıp bekledim. *Bir barda öpüşen iki kişi mi? Çatıdaki bir bahçede oynaşan yabancılar mı?* Hayır, onun versiyonunu duymak istiyordum. Anlaşılan Callen ona *bir şeyler* söylemişti.

"...kokteyl garsonu ve müşteri," diye bitirdi en sonunda.

Kahkaha attım, Nick de güldü. Ondan hoşlanmıştım. "İyi kurtardın. Yeterince doğru." Sırıtarak Callen'a bakarken, Frankie'nin söylediklerini düşündüm. "Evet, kader bizi sık sık bir araya getiriyor gibi görünüyor."

"Olması gereken şey daima bir yolunu bulur," dedi Nick.

"Çok derin. Bu alıntı bir halk şarkısından mı?" diye alay etti Callen, mönüyü aldı.

Nick güldü. "Muhtemelen." Callen'ın mönüsünü süzdü ve kendi mönüsünü aldı, önümdeki sudan bir yudum aldım.

"Günün spesiyali güzel görünüyor," dedi Nick. "Burgonya soslu biftek yemek isterseniz."

"Kulağa harika geliyor," dedi Callen, mönüsünü bırakırken. Bir dakika sonra, garson masamıza gelip şarap siparişimizi aldı.

"Ee, Jessica, burada ne tür bir işle meşgulsün?"

Keşfedilen yazılar ve Jeanne d'Arc'la olan bağlantıları hakkında birkaç şey açıkladıktan sonra onları inceleyen ekipteki rolümden bahsettim.

"Vay canına, böylesine önemli belgelerin tercümesini yapacak kadar akıcı bir şekilde Fransızca bilmen çok etkileyici, bu işi yapabildiğine göre tercüme konusunda uzman olmalısın."

İltifatını gülümseyerek kabul ettim. "Uzman olup olmadığımı bilmiyorum ama yabancı diller konusunda iyiyim. Küçükken

bir Fransız okuluna gittim, o yüzden uzun zamandır Fransızca görüyorum."

"Jessie çocukluğumuzda Fransızca kitaplarını benim için tercüme ederdi." Callen gülümsedi. O günleri, hikâyelerden büyülenmiş gibi beni dikkatle dinlemesini düşündüm. Neşesini izlemeye ve o yük vagonunda –kendi gizli dünyamızda– onunla yalnız kalmaya bayılırdım. Anı göğsümün şefkatle titremesine sebep oldu.

Garson şaraplarımızı getirdiğinde içinde bulunduğumuz âna döndüm, sonra yemek siparişimizi aldı; ben balık, Nick tavuklu bir yemek, Callen da biftek spesiyalini sipariş etti. "Affedersiniz," dedi Nick, hafif bir *ping* sesiyle mesaj gelince telefonuna baktı. Nick yanıtını yazarken şarabımdan minnettarlıkla bir yudum aldım ve içimi çekerek kadehi masaya koydum. Şu an güzeldi, üzerine çok fazla düşünmeme gerek yoktu. Callen burada olmasaydı ne yapardım? Muhtemelen odamda tek başıma yemek yerdim, bu sorun olmazdı ama böylesi daha iyiydi. İnsanlar sık sık tatilde kaçamak yapar ve sonra normal hayatlarına dönerlerdi. Callen'la bir kaçamak yapmayacaktım elbette, öpüşebilirdik ama bundan daha ileri gitmeyecekti... muhtemelen... ciddiydim...

"İyi misin?" diye sordu Callen kısık bir sesle, omzuyla hafifçe omzuma vurdu. Gözlerimin daldığını, vücudumda gergin bir heyecanın ve zihnimde birçok düşüncenin dolaştığını fark ettim. Bacak bacak üstüne attım, şaşırtıcı bir zevk patlaması Callen'la fiziksel bir ilişki yaşamayı *düşünmenin* bile üzerimdeki etkisini fark etmemi sağladı.

Şarabımdan büyük bir yudum alıp âna dönebilmek için kendime biraz zaman tanıdıktan sonra gülümsedim. "Evet. Sadece bugünü düşünüyordum. Yoğundu."

"İyi anlamda mı?"

"Evet. Yapılacak çok şey var ve hepimiz proje sona ermeden işi bitirmeye çalışıyoruz."

Callen başıyla onayladı. "Alt katta yanında duran adam, o da mı tercüman?" Şarabından bir yudum aldı, çok ilgilenmiyormuş

gibi görünüyordu ama çenesi bir kez seğirince düşünmeden edemedim; beni kıskanıyor muydu? Herhalde hayal görüyordum. Kesinlikle, öyle olmalıydı. Callen Hayes'in yeryüzündeki herhangi bir adamı kıskanması için bir sebep olabilir miydi?

"Ben mi? Evet. Baştercüman Dr. Moreau'nun gözetiminde çalışan diğer asistan. Orta Çağ'daki Fransız silahları uzmanlık alanı."

"Kulağa akıllı biri gibi geliyor." Sesi kesikti, Nick gözlerini telefonundan ayırıp onu masaya bıraktı.

"Evet... öyle. Ben çok akıllı. Onunla çalıştığım için şanslı hissediyorum. Tüm ekip çok etkileyici."

"Sen de dahil," dedi Callen bana gülümseyerek.

Hafifçe güldüm. "Umarım onlara ayak uydurabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Yemeklerimiz servis edildi, Nick'in şirketinden ve Callen'la nasıl tanıştığından bahsettik. Callen'ın sorunlu bir ergen olduğunu duyunca pek şaşırmadım. Onu tanıdığım yıllarda bile içindeki karanlığı görebiliyordum. *Umutsuzluğu*. Hem Nick'in hem de Callen'ın hikâyelerinin o kısmını önemsiz göstermeleri çok ilginçti. Callen'ın hayatındaki boşlukların bir kısmını doldurmak beni büyüledi ve her şeyi dikkatle dinledim, nasıl tanıştıklarını ve her ikisi de başarı elde etmeden önce birkaç sene kıt kanaat geçindiklerini öğrendim. Callen kararlıydı, bir savaşçıydı ve azimliydi. Bunun müthiş başarısına katkısı olduğundan emindim.

Callen konuşuyor, hatta kahkaha atıyordu ama sanki bir şey canını sıkıyordu, yıllar önce gözlerinde gördüğüm karamsarlığa benziyordu. Ters giden bir şey olduğunu bildiğimde ama benimle paylaşmadığında içimde beliren his gibi. Neyin canını sıktığını, kimsenin fark etmediğini sandığına emin olduğum o kırılgan ifadeye neyin sebep olduğunu sormak istedim. Belki de gerçekten kimse fark etmiyordu. Ben hariç. Ve Nick.

Yemek salonunun ışığında, Callen'ın gözaltlarındaki koyu halkaları fark ettim, uykusunu almamış gibiydi.

Yemeğimiz bitti ve masa toplandıktan sonra, Nick tekrar tele-

fonuna göz attı. "Kahretsin. Gitmeliyim. Amerika'daki bir müşterimin web sitesi çöküyor."

"Kulağa pek iyi gelmiyor," dedi Callen.

"Hayır. Garsona yemeğimi oda numarama eklemesini söyler misin?"

Callen umursamazca elini salladı. "Boş ver. Ben hallederim."

Veda ettik ve Nick gitti, telefonuna o kadar odaklanmıştı ki neredeyse bir tepsi yiyecek taşıyan garsonla çarpışıyordu. Son anda kurtardığını görünce suratımı ekşittim, sonra Callen'a gülümsedim. "Ben de gitsem iyi olacak. Çok yorgunum ve yarın gün erken başlıyor."

Callen bir tutam saçımı yüzümden iterken o huzursuz ifade yüzüne geri döndü. "Mecbur musun?"

Esnememi bastırdım. "Evet. Mecburum. İstersen yarın akşam yemek yiyebiliriz?"

"O zamana çok var."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bu iş çok..."

"Yoğun," diye hafifçe gülümseyerek cümlemi tamamladı.

Küçük bir kahkaha attım. "Evet."

Callen bir an kaşlarını çattıktan sonra tekrar gülümsedi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Jessie... böyle biri olduğun için. Tam tahmin ettiğim biri gibi oldun."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ben de seninle gurur duyuyorum. Bu başarıyı hak ettin."

Callen başını iki yana sallarken, az önce söylediğim şey onu utandırmış biri suratını ekşitti. Bu kafamı karıştırdı. Herhalde kendi yeteneğinden şüphe edemezdi, değil mi? "Teşekkürler, Jessie." Elini saçının arasında gezdirip bir an arkamda bir yere baktıktan sonra gülümseyerek bana döndü. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Garson hesabı getirdi ve Callen onu imzalayıp bana baktı. "Seni asansöre kadar geçireceğim."

"Pekâlâ. Yukarı çıkmayacak mısın? Sen de yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum ama başka yerlerde çok iyi uyuyamam. Balo sa-

lonundaki piyanodan faydalanacağım. Çoktan teslim etmem gereken bir beste yapmak için buradayım."

"Ah, bilmiyordum. Pekâlâ, o hâlde odama çekildiğim için kendimi kötü hissetmeyeceğim."

İkimiz de kalkıp yemek salonunun ön kısmına doğru yürüdük. Callen elimi tuttu ve asansöre doğru gidip önünde durduk. Lobi boş sayılırdı ama holün ilerisinde yemek yiyen insanların bulunduğumuz yere süzülen seslerini duyabiliyordum. "Yarın bana mesaj atar mısın–"

Callan beni dar bir girintiye çekti, dudakları, dudaklarımla buluştuğunda ciddileştim, o kahkahalar atan kızdan eser kalmamıştı. Dilini dudaklarımın arasına bastırırken inledim. Neredeyse acı çeker gibi bir iniltiyle karşılık verip bedenini benimkine bastırdı. Kollarımı ona doladım, arzu hızlı ve ateşli bir şekilde damarlarımda dolaşırken ellerimi saçlarının arasına soktum. Beklenmedikti. Daha önce hiç bu kadar ani bir heyecan duymamıştım ve *daha fazlasını* istiyordum. Aman Tanrım, bacaklarımı ona dolayıp kendimi ona bastırmak ve tenini tenimde hissetmek istiyordum. Her şeyi–

Öpücüğü başladığı kadar çabuk bir şekilde bitirip geri çekildi, göğsü hızla yükselip alçalıyordu, dudakları öpüşmekten aralık ve ıslaktı, ifadesi... sıkıntılı, hatta belki de çaresizdi. "İyi geceler, Jessie."

"İyi geceler," diye mırıldandım, kafam karışık ve sersemlemiş bir şekilde uzaklaşmasını izledim. Dakikalar önce bedeniyle beni bastırdığı duvara yaslanmış duruyor, ne yapacağımdan emin olamıyordum. Önceki gün kilise kalıntılarında dururken Callen'ın kendi kendine hafifçe mırıldanırken nasıl göründüğünü düşündüm. Huzurlu ve mutlu görünüyordu. Dakikalar önceki üzgün ve sıkıntılı hâlini gözlerimin önüne getirdim. *Kırgın prensim gibi.* Birdenbire uykum kaçtı. Callen'ın bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Belki ihtiyacı fiziksel değildi ama bundan daha fazlasını nasıl isteyeceğini bilmiyordu. O yüzden hiçbir şey istememişti.

11

CALLEN

Aptalın tekiydim. Neyim vardı böyle?

Aptal. Aptal. Aptal.

Boş balo salonunda oturuyordum, öne doğru eğilip alnımı piyanoya yasladım. Gözlerimi açtım, başımı eğdim ve bir parmağımı kaldırıp inlemeye dönüşen boğuk bir kahkahayla "Heart and Soul"un melodisini çaldım.

İçki içmeyi çok istiyordum. Ama bir içki ikiye, iki içki altıya dönüşecekti ve iki gün sonra ucunda ölüm olsa bile adını hatırlamayacağım rasgele bir kadınla yatağa girecektim. Kahretsin ki asıl sorun tüm bunların kulağa aklımdan geçirdiğim kadar kötü gelmemesiydi. Çok yorgundum. Alkolün uyuşturucu ve seksin rahatlatıcı etkisi olmadan son birkaç gecedir doğru düzgün uyuyamamıştım. Kayıtsızlık beni çağırıyordu ve o çağrıya kulak vermek, kafatasımda çınlayan kelimeleri çaresizce susturmak istiyordum.

İşe yaramaz. Yarım akıllı. Hayal kırıklığı.

Parmağım natürel bir minör gam çaldı, tüm gamların en üzücü ve iç karartıcı olanıydı. Ruh hâlime uyuyordu. Hatta şu anki kahrolası hayatıma bile uyuyordu. *Jessie hariç*. Gerçi o sadece geçiciydi ve sırf uyanık olduğum her saniyeyi onunla birlikte geçirmek istiyorum diye beni şımartacak değildi. *Arkadaşlarla* her gece yapmacık sohbetler etmekten hiç hoşlanmıyordum ama tek başıma kalmanın getirdiği sessizlikten daha çok nefret ettiğimi

uzun zaman önce öğrenmiştim. Kendi zihnimde çok fazla vakit geçiriyordum. Çok fazla yalnız kalıyordum.

Çünkü kimsesizdim.

Günü sabırsız bir beklenti içinde geçirmiştim. Jessie'nin işinin bitmesini beklerken saatler ağır ağır geçiyor gibiydi. Hatta üst kata çıktığı anda onu görebilmek için –acması bir şekilde– lobiyi gören bir yere oturmuştum.

Jessie ve iş arkadaşı yaklaşırken heyecan dolu ve hararetli seslerini işitmiştim. Üç metrelik merdivenle bile erişemeyeceğim kadar beni aşan şeyler hakkında konuşurlarken, olduğum yerde kaldım. Jessie birkaç kez Fransızca konuştu ve iş arkadaşı da aynı dilde rahatlıkla ona uyum sağladı, asla tam olarak anlamayacağım bir konu olmasını geçtim, akıcı bir şekilde konuşmayı asla beceremeyeceğim bir dilde düşüncelerini paylaştılar.

İş arkadaşı bir tür genç profesöre benziyordu, Clark Kent gibi biriydi ve zeki olduğu aşikârdı; Jessie için harika biri olmalıydı. Adamın onun eline dokunduğunu gördüğüm anda hissettiğim kıskançlık öylesine yoğundu ki, sanki onları çırılçıplak birbirlerine dolanmış bir hâlde yakalamış gibiydim. Ani ve bunaltıcı bir histi ve bu beni çok korkuttu.

Sonra Jessie ve Nick'in kariyerleri hakkında konuşmalarını dinledim. İkisi de inşa ettikleri şeylerden heyecan ve tutkuyla bahsediyorlardı ve ikisiyle de gurur duysam da biraz utanmıştım. Çünkü ikisinin de başarıya olan iştahlarına rağmen benim gibi bütünlüklerini feda etmeyeceklerini biliyordum. Büyük çıkışları saf yetenek ve güçlü bir iş ahlakı sayesinde olacaktı; sahip oldukları tüm başarıyı tamamen hak edeceklerdi. *Benim gibi değiller.* Orada otururken birçok açıdan kendimi onların arkadaşlığını bile hak etmeyen bir yabancı gibi hissettim.

İçimi kemiren güvensizliğe rağmen, akşam yemeği çok kısa sürmüştü ve Jessie'yle biraz daha vakit geçirmek istemiştim ve–

"O parçanın adı ne?"

Arkama dönüp Jessie'yi gördüğümde parmağım aniden durdu. Salona girdiğini bile duymamıştım.

Bana doğru ilerledi. "İç karartıcı olduğu kesin."

Güldüm, oturakta tamamen ona doğru döndüm. "Yatmaya gittiğini sanıyordum." Kelimeler ağzımdan hızlı dökülmüştü ama yine de sesimdeki belli belirsiz çaresizliği işitmiştim.

Jessie parmağıyla kenara çekilmemi işaret etti, öyle yaptım. Yanıma oturdu ve diziyle hafifçe dizime vurdu. "Sandığım kadar yorgun olmadığıma karar verdim. Ayrıca, yapacağım iş bekleyebilir. Açıkçası, biraz beynimi dinlendirmek iyi olabilir. Çeviri yapmak çok fazla dikkat gerektiriyor. Hâlâ müsait olmanı umuyordum."

"Zihinsel olarak zorlayıcı olmayan bir şeyin kulağa hoş geldiğini söylemeye mi çalışıyorsun? Sana boş bir şeyler sunabilirim. En iyi yaptığım şey bu." Şaka yapmaya çalışıyordum ama beni rahatsız edecek kadar gerçeklik payı vardı, sözlerim biterken farkında olmadan dudaklarımı büküp suratımı astım.

Jessie başını bana çevirip beni izlediği için zoraki bir gülümseme takındım. Karşılık vermedi. Ona göstermeyi istemediğim bir şeyi fark etmiş görünüyordu. Hep böyle olmuyor muydu? Eskiden de. Şimdi de. "Bana kalırsa, kendini hafife alıyorsun, Callen Hayes," dedi kısık bir sesle ve ciddiyetle.

İçimi çekip elimi saçımın arasında gezdirdim. "Ah, beni hep gözünde büyüttün, Jessie."

"Sanmıyorum." Bir süre duraksadı. "Ama boş bir şey derken kötü realite programlarını kastediyorsan, varım."

Yan gözle ona baktım. "Benimle birlikte televizyon mu izlemek istiyorsun?"

"Kesinlikle."

Bu bir ilkti. Daha önce bir kadınla televizyon izlediğimi sanmıyordum. Tek başıma da televizyon izlediğim söylenemezdi ama gözlerden uzak bir yerde Jessie'yle kıvrılıp yatmak mı? İşte bu ümit vaat ediyordu. "Benim odama mı gidelim, seninkine mi?"

"Savurganların nasıl yaşadıklarını görmek istiyorum."

Kıkırdadım. "Ne yani? Seni tozlu çalışma alanınla bodrumda bir köşeye mi sıkıştırdılar?"

Jessie sırıtınca kalbim tekledi. Tanrım, o gördüğüm en güzel şeydi. Topuzu gevşediği ve göz kalemi gözlerinin altına bulaştığı için biraz dağınıktı ama tüm günü o tozlu çalışma alanında geçirdikten sonra bile güzel görünüyordu. Dağınıklığı ona çekicilik katıyor ve sanki az önce yatakta yuvarlanıyormuş gibi görünüyordu. Bunu düşünmek kanımı kaynattı ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Jessie televizyon izlemeyi teklif etmişti, hepsi bu. "Hayır, beni bodrumda uyumaya zorlamıyorlar ama oldukça yakın. Odam güzel, sadece biraz küçük."

"Ah. O hâlde seni tepedeki şatoma götürmeme izin ver." Kalkıp elimi uzattım, Jessie de elimi tutup kalktı ve eğilerek beni selamladı.

"Prensim nihayet bana döndü."

Neşesi ve gözlerindeki ışıltı beni gülümsetti ama sözlerine dair bir şey beni tedirgin etti. Kimsenin prensi değildim. Ama Jessie'nin benden bunu istediğini pek sanmıyordum, o yüzden korkularımı kenara atıp koluna girdim, onu asansöre, oradan da süitimin kapısına götürdüm.

Kapılar şömineli lüks bir oturma odasına açıldı, Jessie ıslık çalınca güldüm. "İşte buna yaşamak derim," dedi.

"Seni gezdirmemi ister misin?"

"Elbette."

Yatak odasının kapısını açtım ve kat hizmetlilerinin yatağı toplayıp yastığın üzerine iki tane naneli çikolata bıraktıklarını gördüm. Jessie içeri girdi, parmağını maun gardırobun üzerinde gezdirdikten sonra cibinlikli yatağın kenarında toplanmış altın renkli ve desenli, kalın, ipeksi olduğunu şu an fark ettiğim kumaşa dokundu. Ayakkabılarını çıkarıp kalın halıda ayak parmaklarını kıpırdattıktan sonra omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. Gözleri neşeyle her aydınlandığında olduğu gibi, kalbime tuhaf bir şeyler oldu. Jessie her şeyden habersizdi. Ne kadar güzel olduğuna ve o gülümsemelerinin kalbime ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Odanın bitişiğindeki banyoya girerken onu takip ettim ve

köşeyi dönmeden nefesini tuttuğunu duydum. "Aman Tanrım, böyle bir küvetin varken odandan dışarı nasıl çıkabiliyorsun?"

Etrafı mermerle çevrili kocaman Whirlpool küvete baktım. Jessie yanında durduğu ve onu pembe göğüs uçlarını zar zor örten baloncuklarla çırılçıplak hayal ettiğim için küvet şu an cazip görünüyordu. Yoksa kahverengi miydiler? Ela gözlü, kumral bir kadındı ama krem rengi teni ve yüzündeki çiller beni şaşırtıyordu. Bu, dünyanın herhangi bir gizeminin yanıtı kadar önemli göründü birden. "Küvetler tek başına eğlenceli değildir."

Jessie alaycı bir şekilde güldü. "Bir köpük banyosu, güzel bir kitap ve bir kadeh şarap mı? Bana harika bir cuma gecesi gibi geliyor."

"Ah, Jessie." İçimi çektim. "Sana öğretmem gereken çok şey var."

Jessie yüzünü aydınlatan içten bir kahkaha atınca, sırıtarak karşılık verdim. "Eminim vardır. Hadi, bana televizyonun nerede olduğunu göster."

Televizyon yatak odasında, yatağın ucundaki eski bir sandıkta gizliydi, seyir seviyesine çıkarmak için uzaktan kumandayı kullandım.

Yatak dışında oturabileceğimiz bir yer yoktu ve Jessie'nin bunu iyi bir fikir olarak görüp görmeyeceğini merak ettim. Dönüp, "Hangi taraf senin?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Ah, sağ taraf, sanırım."

Jessie başıyla onaylayıp yatağın etrafını dolaştı ve sol taraftaki yastıkları kabarttı, ceketini çıkarıp pencerenin yanındaki sandalyeye attı. Onu yatağımda yaslanmış otururken görmek kesinlikle hoşuma gitti. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağın öteki tarafına oturdum ve televizyonu açtım. Ne izleyeceğimizi umursamadığım için uzaktan kumandayı Jessie'ye verdim ve kanallara göz atıp en sonunda *Beverly Hills'in Ev Hanımları*'nın Fransız versiyonuna benzeyen bir programda durdu. "İngilizce altyazılı," dedi. "Sana uyar mı?"

"Evet, ne izlemek istersen bana uyar."

"Bu senin için sıkıcı değil, değil mi?" diye sordu Jessie dudağını ısırarak.

"Hiç de değil."

Gülümsedi ve yatağa yerleştik, Jessie bana doğru kıpırdadı, bacaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Ekrandaki karakterlerin ne yaptığına odaklanmaya çalıştım ama Jessie'nin varlığının son derece farkındaydım. Vücudunun sıcaklığı, hafif kahkahası ve limonu andıran, Paris'teki çatıda başımı döndüren kokusu dışında herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordum.

Farkında olmadan ben mi ona yaklaşmıştım yoksa o mu bana doğru kaymıştı bilmiyordum –belki de her ikisiydi– ama birdenbire kollarımız birbirine değdi ve vücudumdaki tüm ısı Jessie'nin tenine değen deri parçasına hücum etmiş gibi hissettim. Bir zamanlar o yük vagonunda, Jessie'nin tatlı sesi beni yabancı diyarlara, gemilerin güvertelerine ve terk edilmiş adalara götürürken, omuzlarımız ve kalçalarımız bitişik hâlde nasıl uzandığımızı hatırlattı. Evet, bu bana *o* günleri hatırlatıyordu ama şu *an* yeni ve farklıydı. Aramızda dolaşan elektrik çocukluğun değil, yetişkin bir kadın ve erkeğin ürünüydü.

Ona doğru döndüm, Jessie de bana doğru döndü ve bir an sadece birbirimize baktık. Gözlerini kırpıştırıp alt dudağını dişlerinin arasına alırken biraz gergin görünüyordu. *Saflık.* İfadesindeki buydu. Ezberlediğim, planlanmış şehvetli bakışlardan çok farklıydı. "Bu bana çocukluğumuzu hatırlattı," dedi kısık bir sesle ve onun da az önce düşündüğüm şeyi düşünmesi beni şaşırttı.

"Çocuk gibi hissetmiyorum, Jessie," dedim, sesim ona duyduğum arzu yüzünden boğuktu, kanım aşağı çekildi ve bacaklarımın arasında toplandı, zihnim bulanıklaşıyordu. Jessie'nin gözleri kocaman oldu, önce ağzıma, sonra tekrar gözlerime odaklandı.

"Ah," diye fısıldadı. İlk kimin hareket ettiğinden emin değildim ama birdenbire dudaklarımız birbirlerine değdi, Jessie'nin parmakları saçlarımın arasına girdi, yavaş ve temkinli de olsa ilk adımı atıp dili dudaklarımın üzerinde gezinince inlemeye başladım. Dudaklarımı aralar aralamaz dillerimiz buluştu, hoş

tadı kanımın ateşli bir şekilde akmasına neden oluyordu. Başımı eğince öpücüğümüz derinleşti, Jessie ağzıma doğru iç geçirirken bacağını kalçamın üzerine attı. *Aman Tanrım.* Hareketi kasıklarımızı iyice yaklaştırmıştı ve ereksiyonum ona baskı yapıyordu. Bir süre hareket etmeden onu öpmeye devam edip beni terk etmiş gibi görünen kontrolümü bulmaya çalıştım.

Jessie öpüşmeyi seviyordu. Yavaşça keşfe çıkmaktan hoşlanıyordu – baştan çıkarıcı olmaktan ziyade saftı, bunun nereye gideceğini düşünmeden, görünürde sadece öpüşmek amaçlıydı. Buna dair bir şey son derece tahrik ediciydi. Kendimi tamamen ona kaptırdım. Öpücükte ve dokunuşunda kayboldum. İlk kez cinselliği tecrübe eden azgın bir ergen gibi hissettim ama tam tersiydi. Yapılabilecek her şeyi onlarca kez yapmış bir adamdım. Öyleyse, bu neden farklı geliyordu?

Jessie hareket etmemi daha fazla beklemek istemiyormuş gibi bir bıkkınlıkla inleyerek kalçasını bana sürttü. Sertliğim bacaklarının arasına yerleşecek şekilde vücudunu kıpırdatıyor, bacağını yavaşça yukarı aşağı hareket ettirirken hassas kısmına doğru kayıyordum. Sürtünme haz verici bir işkenceydi, beni kalçalarımı hareket ettirmeye, ittirmeye –ve *sahiplenmeye*– zorluyordu ama kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Jessie dudaklarımdan ayrılıp kesik kesik nefes alırken başını geriye attı, bana sürtünüyordu, iyice tahrik oluyordum. "Callen," diye inlediğinde neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

Boynuna doğru nefesimi verip kokusunu içime çektim ve verdiğim tepkiye şaşırıp gülmemek için kendimi zor tuttum. Belki de ayıkken seks yapmak böyleydi. O kadar olmuş muydu? Gerçi seks yapmaya yaklaşmamıştık. Üzerimizdeki giysilerin birini bile çıkarmamıştık.

Kahretsin, onu istiyorum. Jessie'nin giysilerini çıkarıp bu örtülerin altına girmek istiyordum. Vücudunun en mahrem yerlerindeki renk tonlarının gizemini çözmek istiyordum. Onu bildiğim her pozisyonda becermek, hatta birkaç pozisyon icat etmek istiyordum. Penisimin bacaklarının arasına girdiğini, azgınlığının

kanıtı olarak kaygan ve ıslak bir şekilde çıktığını görmek istiyordum. Görüntü şehvetle kuşatılan beynimde dönüp dururken, kasıklarımdan boğazıma doğru yükselip dudaklarımın arasından çıkan iniltiye engel olamadım, çaresiz bir gereksinimin eziyet dolu sesiydi.

Jessie elini başıma götürdü ve göz göze geldik. Uyuşmuş ve sersemlemiş gibi bir ifadesi vardı ve ne yapacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Saf şefkatten oluşan bir mızrak içime saplandı. Daha önce tecrübesiz olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha emindim. Ağzının kenarını öptüm. "Bakire misin, Jessie?" diye gergin bir fısıltıyla sordum.

Kollarımın arasında durup gözlerini kırpıştırdı ve benimkine yaslanan pelvisi yavaşça durdu. "Ben... Bu şey mi...? *Nasıl* bildin?" Utanmış görünüyordu, mantıksız, ilkel bir yanım buna çok sevinse de bir yanım kızgındı. Jessie beni istese bile, bekâretini iki hafta sonra hayatından çıkıp gidecek bir adama vermekten daha iyisini hak ediyordu. Hep hayalini kurduğu prensi hak ediyordu.

İçimi çekip vücudumu dizginlemek için tüm irademe başvurmak zorunda kaldım. Onu hafifçe öpüp saçını geriye doğru okşadım. "Bu kötü bir şey değil. Sadece kontrolümü kaybetmek istemiyorum." *Yalan. Kontrolümü onun vücudunda kaybetmeyi çok istiyorum.* "Ve sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Anlamlı bakışları yüzümde dolaştı ve orada gördüğü her neyse, gülümsedi. Öne doğru eğilip otelin loş ışığında zar zor görebildiğim çillerini öpünce, Jessie gülüp yanaklarımı tuttu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp üzerime çıktı. Güldüm, bir süre tutkuyla öpüşmemize izin verdikten sonra geri çekildim. Üzerimdeki hafif ağırlığı ve dilimdeki tadı, zar zor toparladığım özdisiplinimi uzaklaştıracaktı. İnledim ve onu sırtüstü yatırıp yüzüne baktım. "Neden kimseyle birlikte olmadın?"

Jessie bir an için bakışlarını benden kaçırdı. "Ben... demek istediğim, birileriyle çıktım. Sadece işlerin o kadar ileri gitmesine izin vermedim. Sanırım üniversitedeyken derslerime öncelik

verdim ve sonra Paris'e taşındım ve..." Belli belirsiz bir hareketle omzunu silkti. "O kadar ileri gidecek kadar başımı döndüren biriyle karşılaşmadım."

Ona bakarken, içimde tuhaf bir kıpırdanma oldu. Aptal bir yanım o adam olmak *istedi*, olmayı diledi ama değildim ve o kişiymiş gibi yapmam yanlış olurdu. O Jessie'ydi –*Prenses Jessie*– saf, tatlı ve *iyi*. İradesi zayıf bir adama dönüşsem de Jessie'nin bir zamanlar *tanıdığı* oğlan iradeliydi ve bana yardım etmesi için *o* küçük parçama ihtiyacım vardı. "Biraz su ister misin?"

Jessie gözlerini pantolonumdaki şişlikten hemen yüzüme çevirdi. "Ah, hayır, böyle iyiyim," dedi. Banyoya gidip lavabonun başında birkaç dakika durarak sakinleşmeyi bekledim. Jessie'nin odada dolaştığını duydum, belki de gitmeye hazırlanıyordu. Önümde uzun ve yalnız bir gece olacaktı, uyandığımda günü yine onu bekleyerek geçireceğimi bilmek beni rahatsız ediyordu. Çok yorgundum ama uyuyamazdım... Aynada kendime, darmadağınık saçlarıma ve öpüşmekten kızaran dudaklarıma baktım. Jessie'yle seks yapmayacaktım ama gitmesini istemiyordum.

Odaya dönüp Jessie'yi yastıklara yaslanmış bir şekilde bulunca rahatladım. Saçını açmıştı, parmaklarını oynaşmaktan karışan saçlarının arasında gezdirerek onu düzeltmeye çalışıyordu. Bana bakıp esnemesini bastırırken yatağa oturup ona döndüm. "Bu gece benimle kalır mısın?" Başımı iki yana salladım. "Sadece uyumak için. Kulağa bir tavlama sözü gibi geldiğinin farkındayım ama yemin ederim, uyumaktan fazlası olmayacak. Sadece..." Derin bir nefes aldım. "Bazen uyumakta zorlanıyorum." *Her zaman.* "Demek istediğim, yalnız kaldığımda." Kulağa acınası geliyordum. *Çünkü öyleyim.* "Kalmak istemezsen, bunu anlarım..."

Ben saçmalarken Jessie dikkatle bana bakıyordu, birdenbire parmağını dudaklarıma koyup beni susturdu. Tanrı'ya şükür. "Yatarken giyebileceğim bir tişörtün var mı? Ayrıca, alarm kurmak zorundayım."

İçim rahatladı. "Evet." Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Jessie başıyla onayladı, bavulumdan bir tişört alıp ona fırlattım, gülümseyip banyonun kapısını kapattı. Televizyonu kapattım ve yatarken ne giyeceğimi düşünerek giysilerimi karıştırdım. Genelde uyuma biçimimi –çırılçıplak– düşündüğümde, bu gece işe yaramayacağı kesindi. En sonunda bir şort ve tişört giymeye karar verdim. Jessie'nin bunu sorun etmemesini umdum.

Jessie banyodan çıkınca, kapının girişinde durup kararsız bir şekilde tişörtü aşağı çekiştirdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı, bir kez daha tereddüt ettikten sonra komodindeki cep telefonuna işaret etti. "Unutmamak için şimdiden alarmı kuracağım."

"Pekâlâ."

Göz göze geldiğimizde başını salladı, aramızda bir şey oldu ama kelimelerle nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Caddede yürürken bir dükkândan gelen Fransızca şarkıyı duymak gibiydi. Melodi anlaşılmaz, kelimeler yabancıydı, ona çekiliyordum ama arkamı dönmeye fırsat bulamadan müzik kesildi. Jessie yanımdan geçerken duraksadım, kafam karışık ve huzursuzdum ama geceyi benimle geçireceği için içim son derece rahatlamıştı. Banyoya girip dişlerimi fırçaladım ve üzerimi değiştirdim.

Odaya döndüğümde Jessie çoktan örtülerin altındaydı, televizyon ve biri hariç tüm ışıklar söndürülmüştü. Uykulu bir şekilde gülümsedi. "Bana şu anda üzerinde çalıştığın müzikten bahset."

Mideme bir yumru yerleşti. "Aslına bakarsan, o konuda biraz zorlanıyorum." Derin bir nefes verdim. "Biraz değil, fazlasıyla."

"Ah," diye fısıldadı Jessie. Anlayışla bana baktı. "Sanırım besteciler de yazarlar gibi arada tıkanıp kalabiliyorlar. Bunun için genellikle ne yapıyorsun?"

Seks yapıyorum. İçki içiyorum. Babamın bana söylediği sözlere odaklanmamak için ne gerekirse yapıyordum. Kendimden tiksinip başımı iki yana salladım. "Son zamanlarda hiçbir şeyin faydası olmuyor."

Jessie elini uzatıp gözlerime giren bir tutam saçı kenara itti. Samimi ve aşina olmadığım bir hareketti. Jessie'yle bu şekilde yatakta olmak beni neredeyse utandırmıştı. Gülünçtü. Tanımadığım kadınlarla daha samimi şeyler yapmıştım ama bir kez bile utanmamıştım. Ama burada onunla karanlıkta uzanmak, birbirimize fısıldamak içtendi... doğruydu, farklıydı ama iyiydi. *Çünkü o Jessie. Çünkü o güven verici.* "Tam olarak nasıl bir şey? Bir filmin müziğini yazma sürecini kastediyorum."

"Film yapımcısının süreçte nerede olduğuna bağlı olarak, genellikle senaryoyu okuyorum ya da filmin yayınlanmamış bir versiyonunu izliyorum. Sonra filmin havasına uygun bir müzik besteliyorum."

"Ah. Peki bu filmin nasıl bir havası var? Ne tür bir hikâye anlatıyor?"

Bir an duraksadım. "Bir günahlardan arınma... ve aşk hikâyesi." İkisi hakkında da pek bir şey bildiğim söylenemezdi. Ama daha önce numara yapmıştım. *Sahtesin. Sen bir şarlatansın.*

"Hmm," diye mırıldandı Jessie, birkaç dakika gözleri yüzümde dolaştı. "Sana *Un Amour Pour Tous Les Temps** için yazdığın şarkıyı ilk duyduğumda ne hissettiğimi söyleyebilir miyim?"

Fransızca kelimelerin dudaklarından rahatlıkla dökülmesine bayıldım, başımla onayladım. Beni şöhrete kavuşturan, ilk büyük başarım o besteydi. O zamanlar babamın sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ama şimdi kükrüyordu. Sanki ünüm arttıkça, başarı elde ettikçe, babamın sözlerinin şiddeti giderek yükseliyor ve müziği bastırıyordu. *Neden? Neden beni rahat bırakmıyor?* Ama şu anda Jessie'nin uykulu sesi sakin bir mırıltı gibiydi ve zihnimi sadece onun sözleri dolduruyordu.

"Ben küçükken arka bahçede bir salıncağımız vardı. Seninle tanışmadan önce, kendi bahçemin dışında oynayamayacak kadar küçükken oraya giderdim. Salıncak evin bir önceki sahipleri tarafından arazimizin hemen kenarındaki kocaman şeftali ağa-

* (Fr.) Sonsuz Bir Aşk. –*çn.*

Ninova

cına asılmıştı. Yükseğe doğru sallandığımda, neredeyse dallara dokunabiliyor ve çitin üzerinden Bayan Webber'in bahçesindeki gül çalılarını görebiliyordum.

"Yazdığın şarkıyı ilk duyduğumda, o şeftali ağacının altındaki salıncakta sallanıyormuş gibi hissettim. Sanki salıncakla o kadar yükselmiştim ki, yaprakların yanağıma dokunduğunu hissettim ve kalbim coşmuş, vücudum ona ayak uydurmakta zorlanmıştı. Rüzgâr üzerimden ve içimden geçti, yemin ederim şeftalilerin ve yaz güllerinin hafif kokusunu alabiliyordum. Sanki dünyadaki tüm iyi ve güzel şeyler bir araya gelmiş ve sen bunu bir şarkıda ifade etmenin yolunu bulmuşsun."

Göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir sıkışma hissettim, aynı anda hem tatminkâr hem de bomboş hissettim. Jessie'nin bana, en azından beste yapabileceğime inandığını bilmek beni tatmin etti. Öte yandan bomboş hissettim çünkü korkuyordum, çok ama çok korkuyordum. Tarif ettiği şeyi –*bir kez* bile– yaptıysam, bunun bir tesadüf ya da asla yeniden yaratamadığım tuhaf bir şans olmasından korkuyordum.

Jessie gülümseyerek elini yanağıma koydu, başparmağını elmacıkkemiğimde gezdirdi. Uykuluyken çok sevimli görünüyordu. "Belki tecrübe ettiğin, tüm duyularını harekete geçiren güzel bir şeyi düşünmeye çalışabilir ve onu müziğe dönüştürebilirsin. Bunu yapabileceğini biliyorum." Gözlerinde inanç gördüm. *Bana.* Gözkapakları titreyip kapandı. Uzun, koyu kirpikleri yanaklarında yarımaylar oluşturdu ve uykuya dalarken dudakları aralandı.

Jessie.

Yapabileceğini biliyorum.

Bence sen tanıdığım en muhteşem insansın.

Evet, Jessie bana inanıyordu – en azından potansiyelime. Hep inanmıştı. *Çünkü sana dair her şeyi bilmiyor,* diye alay etti benimle içimdeki ses. Belki... ama şu anda bana inanıyordu ve bu gece burada, yatağımda uyuyordu. Sıcak, tatlı ve iyiydi. Geçen gün Jessie'yle birlikte Loire Vadisi'ne bakan kilise kalıntılarının orada duyduğumu sandığım, uzaktan gelen müzik yaklaşıyor gibiydi.

Bir iki notayı yakaladım ve zihnimde bir şeyler bir araya gelmeye başladı. Belirsiz bir fikirdi... tam bir melodi bile değildi ama... bu da bir şey sayılırdı. Havaya yükselen, sonra rüzgâr hızla üzerinden eserken neşeyle gülerek alçalan o küçük kızı hayal ettim.

Yapabileceğini biliyorum.

Bir süre bekleyip Jessie'nin uyumasını, göğsünün yavaşça yükselip alçalmasını izledikten sonra onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Işığı kapatıp yatak odasını zifiri karanlığa gömdüm, parmak uçlarımda oturma odasına geçtim ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Bence sen tanıdığım en muhteşem insansın.

Müzik iyice yaklaşıp içimde yükseldi, melodi biçimlendi ve o *his* beni tamamen ele geçirdi. Jessie söylediği şeyler konusunda haklıydı: Müzik sese dönüştürülmüş duygudan başka ne olabilirdi? O anda içimdeki duygu saftı, mutluydum.

Bir sayfa aldım, ellerim şüpheyle titriyordu, melodinin her an kaybolmasını ve müziğin kesilmesini bekliyordum. Ama öyle olmadı. Yatak odasının kapısına baktım, kâğıda bir şeyler –herhangi bir şey, lütfen ne olursa olsun– dökmek istiyordum ama öte yandan yatakta Jessie'nin yanına kıvrılıp sıcaklığını hissetmek, kokusunu içime çekmek ve onu karanlıkta tanımak istiyordum.

Elim zihnimde kabaran müziği yakaladı, hatta belki de kalbimdeydi, gerçi hiçbir zaman ikisini ayırt edememiştim. Yazdım, sayfalardan bazılarını buruşturdum, bazılarını sakladım ve farkında olmadan yükselen güneşin ışıkları perdedeki boşluktan içeri girip odayı soluk altın rengine boyadı, masada kullandığım lambadan daha parlaktı.

Elim tutulmuştu, gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakarken sırtım sızlıyordu. Tanrım, tüm gece yazmıştım. Kalbim hızlandı, önümdeki sayfaları hızla çevirirken bir bestenin tüm başlangıcının hazır olduğunu gördüm. Sayfalara göz attım ve çizgilerde dans eden notaları mırıldandım. Bunun... makul olduğunu düşündüm. Yutkundum. Belki oraya varabilirdim. Kalbim yazmaya devam etmek için korkuyla, sevinçle ve tutkuyla hızla çarpı-

yordu. Neredeyse kahkaha atacaktım, belki de bunu yapmıştım, çünkü bir dakika sonra kapı açıldı ve Jessie uykulu, dağınık ve son derece muhteşem bir şekilde karşımda belirdi. "Ne yapıyorsun?" Uykudan yeni kalktığı için sesi boğuktu.

"Yazıyorum."

Gözleri masanın üzerinde dolaştıktan sonra bana dönüp gülümsedi. "Siz sanatçılar," dedi şakacı bir şekilde, uykulu sesine şefkat karışmıştı. "Gitmeliyim."

"Pekâlâ." Durduğu yere gidip yüzünü ellerimin arasına aldım ve hafifçe dudaklarını öptüm. "Kaldığın için teşekkürler."

Jessie başıyla onaylayıp tatlılıkla gülümsedi. "Biraz uyu, olur mu?"

"Uyurum."

Jessie haki pantolonunu çekti, ödünç aldığı tişörtün üzerine ceketini giydikten sonra hızla süitimin kapısına doğru ilerledi. Kapıyı arkasından kapatırken, "Bana daha sonra mesaj at," diye seslendi.

Yatak odasına girip gülümseyerek yatağa yığıldım. Yan tarafıma dönüp Jessie'nin uyuduğu yastığı kokladım. Onun gibi kokuyordu, yastığı kendime doğru çekip ona sarılarak uykuya daldım.

Rüya gördüm ama bana musallat olan, babamla ilgili rüyalar değillerdi. Babamın sözlerini ve yumruklarını içermiyorlardı. Rüyamda dans eden bir kuş tüyü gördüm, sadece yumuşacık beyaz bir tüydü ve önümde esintide uçuşması beni güldürüyordu. Kolumu uzatıp havada dönen tüye uzanmaya çalıştım, tüy adımlarıma rehberlik ediyor, ben de yolu göstermesine izin veriyordum. Tüy elimin biraz ötesinde yükselip alçalırken ve havada taklalar atarken, büyülenip neredeyse transa geçtim. Bana takılıyor ve benimle alay ediyordu. Onu yakalamak için acele edince, hareketim hava akımını güçlendirip tüyün öne doğru uçmasına sebep oldu, kaldırımdan patikaya ilerleyip bir yamacın üzerinden süzülerek tren raylarında gözden kayboldu.

En sonunda terk edilmiş bir yük vagonuna girdi.

12

JESSICA

Lordumuz 1429 senesinin Haziran ayının on ikisi

Bu gece dolunay var, o kadar parlak ki, o sabah savaşın yapıldığı çimenlerin üzerindeki kan lekesini görmek mümkün. Kendimi arazinin kenarında durmuş ona bakarken buldum, yorgun zihnimden birçok soru geçerken, o esnada kampa dönen Yüzbaşı "At Kıçı" Durand beni gördü ve neden orada oyalandığımı sordu. Savaşın insanın zihninde kaçınılmaz olarak yol açtığı sorulara kısaca değindim ve o çekilmez herif, erkekler bir taş atımlık mesafede yaralanıp ölürken ancak bir kızın durup felsefe yapacağını söyleyerek karşılık verdi.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum, "Bir kız mı? Kız sayılmam, efendim."

Tek kaşını kaldırıp kendisine özgü bir küstahlıkla bana baktı. "Tanrı senin gibi görünen erkekler yaratıyorsa, o hâlde türümüz tehlikede demektir," dedi alçak herif. Sonra devam etti, "Pekâlâ, burada işe yaramaz bir şekilde dikilip evreni düşünmek yerine faydalı biri ol ve gidip Jehanne'a yardım et." Bunun üzerine atının sırtında uzaklaştı.

Koca kaslı, amirane duruşlu kendini beğenmiş ahmak! Dünyaya hükmeden ve bütün kuralları koyan kendisiymiş gibi kampta kasıla kasıla yürüyor. Ama bana hükmetmiyor! Tüm gün çadırımızda beklemiştim ve Jehanne'ın üniformasını çıkar-

Ninova

masına yardım etmiş, onu temizleyip tamir etmiş ve biraz hava almak için dışarı çıkmıştım.

Hışımla çadıra döndüm, savaştan yorgun düşmüş hâliyle bile Jehanne sorunun ne olduğunu sordu ve yüzbaşıyla kısa karşılaşmamı anlattım. Jehanne gülünce sinirlerim biraz yumuşadı, bir an için adamın gülünçlüğüyle eğlenebildim.

"O kadar çok ölüm gören bir adamın Tanrı'nın bundaki rolünü anlaması neredeyse imkânsız," dedi Jehanne.

"Peki ya sen?" diye kısık bir sesle sordum, çünkü utanç duysam da benzer şüphelerim vardı. Neden Tanrı bu kadar çok acıya göz yumsun?

"Evet, ben de anlamıyorum," diye fısıldadı, uykusuzluktan sesi zayıf çıkıyordu. "Ama sorularımı kenara koyup çağrıya yanıt vermeliyim. İnanç budur. Tüm yanıtlara sahip olmasam da Tanrı'nın her şeyi bildiğine ve sadece iyiliğimizi istediğine inanmalıyım."

Kalbim buna inanmayı çok istiyordu ama ölümün berbat kokusu her yere sinmişken, çarpışma sona erdikten çok sonra bile kulaklarımız topların gürültüsüyle çınlarken insan buna nasıl inanabilirdi? Jehanne'ın uyuduğunu sandığım anda dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bana fısıldadı, "Ve sen, dostum, o at kıçından henüz itiraf edemeyeceğin kadar çok hoşlanıyorsun."

Benim dudaklarımda da bir gülümseme belirdi. Önümdeki kâğıtlarda hoş bir aşk hikâyesinin gizli olduğunu hissediyor, bir ordu ve azizle seyahat eden erkek kılığındaki kıza ve Yüzbaşı Durand'a ne olduğunu öğrenip öğrenemeyeceğimizi merak ediyordum.

Kollarımı ve bacaklarımı esnetip kahve bardağımı elime aldım, yudumumun soğuk ve acı tadı beni duraksattı. Ben bir saat önce çıkmıştı ve toplantı odasında yalnızdım, işim bittiğinde belgeleri kilitlemem söylenmişti.

Beynim bulanmaya başlayınca günü sonlandırmak için eşyalarımı toplamaya başladım. Telefonumun sesi odadaki sessizliği bozdu, çantamdan çıkardım. "Alo?"

"Merhaba." Callen'ın pürüzsüz ve tok sesini duyunca kalbim tuhaf bir şekilde tekledi.

"Sana da merhaba."

"Günün nasıldı?"

Esnememi bastırdım. "İyiydi. Uzundu. Açım."

"Güzel. Seni doyurmayı planlıyorum. Bu gece kasabaya gidip farklı bir restoran deneyebileceğimizi düşünmüştüm. Nick bir web sitesi kriziyle meşgul, o yüzden sadece ikimiz olacağız."

"Web sitesi bakımının bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum. Ama akşam yemeği kulağa güzel geliyor. Nick için bir şeyler getirebiliriz." Doğrusu, dışarı çıkacağım için memnundum. Buradaki yemekler lezzetliydi ama yeni bir şey denemek istiyordum.

"Saat onda yukarıda buluşalım mı?"

Gülümsedim. "Peki. O zaman görüşürüz."

O gün üzerinde çalıştığım belgeleri toplayıp yandaki ofise giderken Callen'la geçirdiğim dün geceyi düşünmeden edemedim. Callen ve Nick'le akşam yemeği yemiş ve Callen'ın odasında uyumuştum. Öpüşmüştük ve bedenim daha fazlasını istemişti ama Callen daha ileri gitmemize izin vermeyip geri çekilmekte haklıydı. *Haklı değil miydi?* Evet. Evet, elbette.

Callen fiziksel olarak gidebileceğimiz yer konusunda fazlasıyla kontrollü olduğunu göstermişti. Bir yandan hayal kırıklığına uğramıştım, sayısız kadınla rahatlıkla seks yapabiliyordu ama benimle *denememişti* bile. Gerçi, denemesini istememiştim, değil mi? Hayır, çünkü ihtiyatı elden bırakıp benden istediği her şeye evet demek çok kolay olurdu. Peki o zaman nerede olurdum? Sanırım her halükârda olacağım yerde olurdum: yalnız ve kalbi biraz kırık. Tek fark, yeniden bakire olurdum, bu da muhtemelen *o kadar* kötü bir şey değildi. Belki de bu kadar uzun süre bekleyerek onu gözümde fazla büyütmüş, diğer kızların umursamadığı bir şeye fazla anlam yüklemiştim. Öte yandan, Callen'la daha önce kimseyle paylaşmadığım bir şeyi paylaşmak ayrılığı daha üzücü kılmaz mıydı?

Öfke dolu bir ses çıkardım, boş düşüncelerim yüzünden kendime kızdım. Hiçbir zaman saçmalayan biri olmamıştım! Her zaman kendinden emin ve kararlıydım. Hedeflerimi gözlerimin önüne getirir ve özenle onlara doğru ilerlerdim. Ama... aşk böyle yürümüyordu, değil mi?

Aşk mı?

Hayır, aşk değil. Şefkat. Cinsel çekim. İlgi. "Ah, yüce Tanrım." Kasayı sertçe kapatıp kilidi çevirdikten sonra tabloyu yerine astım.

Lordumuz 1429 senesinin Haziran ayının on yedisi

Bu günlük kaydını savaşarak geçen bir başka günün sonunda titrek bir mum ışığında yazıyorum. Yarın daha fazla çatışma olacak ve her geçen dakika yitirilecek canlar, dökülecek kan ve en çok da ordu savaşa giderken yüreğime çöken endişe için duyduğum korku büyüyor. Bu savaştaki tek rolüm beklemek ve bu başlı başına bir işkence. Geceleri çadırımızda baş başa kaldığımızda, Jehanne ve ben korkularımızı paylaşıyoruz. Tam tersi gibi göstermeye çalışsam da onun da benim kadar korktuğunu bilmek tuhaf bir şekilde teselli edici. Korkudan tir tir titremesine rağmen –bunu bana kendisi söyledi– tekrar tekrar zafer kazandıkları kargaşanın ortasına doğru adamlara önderlik etmekten hiç çekinmediğini söyledi. İnancı öylesine güçlü, dini öylesine bütün ki, korkusuna rağmen tutkulu bir şekilde yaşamaya devam ediyor. Cesaretin gerçek tanımı bu mu? Korkuya rağmen harekete geçmek mi? İnancının ve kalbinin emirlerine uyup çağrıldığımız savaşa gitmek mi? Bana öyle görünüyor. Korkunun olmadığı yerde, cesaret nasıl olur?

Bu bölümü Ben'e okurken duraksayıp düşünceli bir şekilde bana baktı. "Gerçekten çok anlamlı, Jessica, çünkü Jeanne d'Arc'ın savaş meydanında çok cesur olduğu ve inancını hiç kaybetmediğini biliyoruz ama hiç kimse onun kendine özgü düşünceleri ve korkularından bahsetmedi... şimdiye kadar."

"Kesinlikle. O bir ordu dolusu erkeğe önderlik eden askeri bir liderdi ama aynı zamanda genç bir kızdı." Çağrısına öylesine inanıyordu ki, sadece birkaç kişinin yapabileceği bir şeyi yapmıştı, yine de güvenli bir taşra hayatından başka bir şey bilmeyen bir köylü kızı düşman kılıçlarının üzerine gitmekten nasıl korkmazdı? *Yanıldığından* ve adamları ölüme sürüklediğinden, ölümlerinin yanlış bir dava uğruna olmasından nasıl korkmazdı?

Daha sonra üst katta dolaşırken gözlerimin önünde bir askeri kampın ortasındaki loş çadırda uzanmış fısıldayan iki genç kız belirdi. Aşağı yukarı aynı yaşlarda ama tarihin gidişatında oldukça farklı rolleri olan –biri köylü, biri soylu, biri kutsanmış ve diğeri unutulmuş– iki genç kız. Fakat ikisi de kendi çaplarında cesurdu. Jeanne d'Arc'ın kamptaki yardımcısına ne olduğunu, yazıların kızın kimliğini saptamamızı ve kaderine dair bir ipucu sağlayıp sağlamayacağını merak ettim.

Kader.

Koridorda yavaşça yürürken eski duvar sıvasının üzerinde parmağımı gezdirdim, işaretparmağımın altındaki pütürleri ve çukurları hissettim. Bizi alın yazımıza götüren ipleri elinde tutan kader miydi? Peki önümüze serilen yolu takip etmezsek ne olacaktı? Ya onu *göremeyecek* kadar körsek? Ya Jeanne d'Arc'm sesler duyduğu ilk gün yaptığı gibi eve koşar ve bir daha dışarı çıkmazsak? Kendimizi güvenli bir yere kapatıp bu çağrıya kulak vermezsek? Bu sadece bizi mi etkilerdi, yoksa tüm dünyayı değiştirir miydi?

Keşke *tüm* çağrılar bulutların arasından belirli bir misyonu ileten bir ses kadar net olsaydı.

"Derin düşüncelere dalmış gibisin."

Başımı kaldırdım ve Callen'ı elleri ceplerinde odamın kapısına yaslanmış hâlde görünce kahkaha attım, öylesine yakışıklıydı ki kalbim yerinden oynadı.

"Halk arasına inmeye mi başladın?"

Callen kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Rayların yanlış tarafında tanıştığımız düşünülürse, bunu herkesten daha iyi bilmen gerekir."

Omzumun üzerinden sırıtıp odama girdim. "Çok tuhaf, Büyülü Ihlamur Ormanı'nın derinliklerinde, kayalık bir mağaranın ağzındaki ışıl ışıl bir nehirde tanıştık diye hatırlıyorum."

Callen gülüp kapıyı arkasından kapattı. "Haklısın. Bazen hafızam pek güvenilir olmayabiliyor."

"Çünkü–"

Callen beni duvara yasladı, ellerini başımın yanında duvara koyup gülümsemesi nefesimi kesti. "Ne diyordun?"

Boğazımı temizledim, vücudunun sert bir şekilde uyguladığı baskı, kokusu ve bana yeryüzünde benden başka kimse yokmuş gibi bakan yüzünün güzelliği dikkatimi dağıttı. "Çünkü, şey... kötü büyü–"

Callen'ın dudakları benimkiyle buluştu, gülümsediğini hissettim. Öpücüklerini boynumda gezdirirken bedenini benimkine bastırıyor, bacaklarımın arasında kıvılcımlar çakıyordu. "Kötü büyü..."

"...Lord Karagölge'nin sana yaptığı büyü yüzünden." Boynumun hassas derisini hafifçe ısırmasıyla inledim ve onu daha yakınıma çekebilmek için kollarımı kaldırıp omuzlarına doladım. Kasları ellerimin altında kasıldı, erkeksi bedeninin sertliğini hissetmek nefis bir mucizeydi.

Callen'ın tenimde dolaşan dudaklarında bir gülümseme daha belirdiğini hissettim. "Kötü Lord Karagölge bana *gerçekten* bir büyü yaptı ve artık ben de onun kadar kötüyüm." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Ve benim için bir çare yok, Jessie."

Nedense Callen'ın sözleri içimi ürpertti, sebebinden emin değildim. Bir süre bakıştık, aramızdaki boşlukta yoğun bir şey dolaştı. Bu bir uyarı mıydı? Bir ifade miydi? Yoksa bir soru muydu? Her neyse, karşılık vermek bir yana, nasıl tercüme edeceğimden de emin değildim.

Callen bakışlarını kaçırıp etrafına göz atarken büyü bozuldu, anlaşılan içeri girdiğimizden beri taş duvarlı odamın ne kadar küçük olduğunu ilk kez görüyordu. "Seni gerçekten bir zindana atmışlar, değil mi?"

"Beni kurtarır mısın, Callen?"

İfadesi ciddileşti ve bir an için yine bakıştık ama sonra Callen gülümseyip geri çekildi. "Bu hafta sonu benimle uzaklara gel."

Dikleşip saçımı düzelttim. "Seninle uzaklara gitmek mi? Zaten her şeyden uzaktayız."

"Hayır, demek istediğim buradan. Loire Vadisi'ni biraz daha keşfedelim."

"Turistik yerleri gezmek mi istiyorsun?"

Callen omuzlarını silkti. "Evet. Bu en büyük maceramız olabilir." Gülümserken gözleri parlıyordu.

Teklifini düşündüm. Bu hafta sonu otelde kalmak için bir sebebim yoktu. Kimse çalışmayacaktı, hatta Ben turistik bir geziye çıkacağını ve şatoda olmayacağını söylemişti. Cuma günü biraz erken çıkmayı istemişti ve Dr. Moreau öğle vakti bodrum kattaki toplantı odasını bir görüşme için kullanacağını söyleyince sorun olmamıştı. Geceyi Callen'la geçirmekten korkmama da gerek yoktu. Neredeyse bir haftadır aynı yatakta uyuyorduk ve anlaşılan bana karşı koymakta pek zorlanmıyordu. Görünüşe göre, o açıdan... karşı koyulabilirdim.

Bu biraz canımı sıktı ama sanatçı tıkanıklığını aşmanın bir yolunu bulmasına *sevinmiştim*. Onunla birlikte geçirdiğim her gece ben uyurken yataktan kalkıyor ve geç saatlere kadar beste yapıyordu. Uyandığımda onu yatak odasının hemen dışındaki masada iki büklüm oturmuş, uykulu ama hâlinden memnun bir şekilde buluyordum ve bu yüreğimi neşeyle dolduruyordu. Bundan kendime pay çıkarmamam gerektiğini biliyordum ama en azından üzerinde –içindeki dâhiye ulaşmasını sağlayan– sakinleştirici bir etkimin olmasını umuyordum.

Callen ve ben birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorduk ve Loire Vadisi'ni iyice keşfetmek istiyordum. Birlikte geçireceğimiz kısa süreyi en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermiştik, o hâlde neden olmasın? "Elbette. Pekâlâ. Cuma günü biraz erken çıkabilirim."

Callen sırıttı. "Harika. Muhteşem bir hafta sonu geçireceğiz."

Bir. Yalnız kalacağımız bir hafta sonu olacaktı, bu, heyecandan tüylerimi ürpertiyor, içimi soğuk bir ümitsizlikle dolduruyordu.

Bir.

Sadece bir.

Lordumuz 1429 senesinin Haziran ayının otuzu

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, göğsümden fırlamasından korkuyorum.

Bu gece Yüzbaşı Durand ve birkaç adamı çiftçilerden ordu için yiyecek almaya küçük bir köye gittiler. Ama yetersiz bir miktarla geri döndüler. Kralın yiyecek talep etme hakkı olmasına rağmen çiftçiler uzlaşmacı davranmamışlar. Yakındaki bir derede yıkandığım sırada adamlar kampa girdiler, atlarıyla buluştum ve çiftçilerin kendi ülkelerinin ordusunu doyurmamayı seçmelerinin beni hayal kırıklığına uğrattığını belirttim.

"Neden bize yiyecek versinler ki?" diye sordu yüzbaşı, dikenlerini fırlatmak üzere olan bir kirpi gibi aksiydi.

"Neden mi? Çünkü onlar için savaşıyoruz," diye karşılık verdim.

"Biz mi?" dedi alaycı bir şekilde ve karşılık vermemi beklemeden sözlerine devam etti. "Peki ya kralın ordusunu finanse etmek için zaten vergi ödemelerine ne diyeceksin? Daha ne kadar verecekler? Biz bir şeyler yiyelim diye kendi aileleri mi aç kalsın? Sırtlarındaki gömlekleri de versinler mi?"

"Orduya vermeleri emredilen her şeyi vermeliler," diye ısrar ettim. Öyle değil mi?

"Çalışkan adamların, işlerini yapmasını bekleyen şımarık bir kız gibi konuştun," dedi kendini beğenmiş herif, sinirleniyordum.

"Bir kız mı? Size bir erkek olduğumu açıkladım, efendim," diye neredeyse haykırdım. Bunun üzerine yüzbaşı güldü.

Diğer adamlar önden gidip bizi kendi savaşımıza bıraktılar, o kadar kızgındım ki, ayakkabımı çıkarıp ona fırlattım. Alçak he-

rif daha çok gülmeye başladı, öyle ki atının sırtından düşeceğini sandım – keşke düşseydi.

"Pekâlâ, genç efendi, eğer gerçekten bir erkeksen, ayakta durup şuradaki ağacın dibine işe. Bakalım ne kadar uzağa nişan alabileceksin," dedi.

Ona tiksindiğimi söyledim. "Ahlaksızsınız, efendim ve hiç de centilmen değilsiniz."

Yüzbaşı başını iki yana salladı, atından inip ayakkabımı aldı ve tek kaşını kaldırarak inceledi. İtiraf etmem gerekirdi ki ayakkabım koca elinde çok küçük kaldı, kaşlarımı kaldırıp bakışlarımı kaçırdım. Ayakkabıyı bana getirdi ve ne olduğunu anlamadan beni tutup atımdan indirdi. Öfkeli dilimle onu parçalamaya hazır bir şekilde karşısında dururken... ah, bunu yazmakta bile zorlanıyorum ama... yüzbaşı beni öptü!

En kötüsü de... hoşuma gitti. Ah, yardım et bana Tanrım, bu gerçekten hoşuma gitti.

Cuma günü işim bittiğinde odama çıkıp çantamı topladım, hâlâ Philippe ve Yüzbaşı Durand'ın nefes kesici öpüşmesinin etkisindeydim. Bir günlük kaydı daha okuyabilirdim ama ne yazık ki Dr. Moreau bahsettiği görüşmeyi yapmak için birkaç meslektaşıyla birlikte odaya girdi, kızı ve Olivier Durand'ı istemeyerek dudak dudağa bıraktım, en heyecanlı kısmında ara vermek zorunda kaldığım için kalbim göğsümden fırlayacaktı. Ama hiçbir yere gitmeyeceklerdi, o yüzden Callen'a odaklandım, hafta sonu için hâlâ biraz endişeliydim ama heyecanlıydım da.

Şatonun ana kapısından çıkıp Callen'ı kaldırımın kenarına park etmiş üstü açık kırmızı bir spor arabaya yaslanırken görünce, olduğum yerde kaldım.

Güneş gözlüğünü çıkarıp arabadan uzaklaştı ve bana doğru yürürken yavaş ve rahatça gülümsedi. Göğsünü sarıp geniş omuzlarını gösteren koyu gri bir tişört ve kot pantolon giymişti. Adımları rahat ve erkeksiydi. *Ah, Tanrım.* Yutkundum. Öylesine muhteşemdi ki bazen beni biraz ürkütüyordu. Gülümseyerek

çantamı aldı, gergin bir kahkaha attım. "Onu nereden buldun?" Başımla şık kırmızı arabaya işaret ettim.

"Kiraladım. Stil sahibi bir şekilde yolculuk edeceğiz." Callen bana kapıyı açtı, yumuşak deriye gömülüp emniyet kemerimi taktım. Çantamı bagaja koyduktan sonra sürücü koltuğuna oturdu ve şatodan uzaklaşıp upuzun ve kıvrımlı yolda ilerleyip ana yola çıktık.

"Peki nereye gidiyoruz?"

"Çok sabırsızsın. Arkana yaslan ve bu kez her şeyi bana bırak, Prenses."

13

CALLEN

Göz ucuyla Jessie'ye bakıp gülümsedim, orta konsolun üzerinde elini tuttum. Saçını atkuyruğu yapmıştı ama rüzgârda serbest kalan birkaç tutamı yanaklarına uçuşuyordu. Yüzüne fazla büyük gelen güneş gözlüğünü sevimli burnuna yerleştirmişti. İnce bacaklarını gözler önüne seren dar bir kot pantolon, mavi-beyaz çizgili bir tişört ve açık taba rengi bir ceket giymişti. Çabasız bir güzellikti, iki gün boyunca sadece benimle olacağını bilmenin verdiği mutluluğa engel olamıyordum. Her saniyesinin tadını çıkaracaktım; bu birlikte geçireceğimiz son gerçek zamandı. Bir hafta sonra şatodan ayrılacaktım ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Önümüzde koca bir hafta sonu vardı. Bu birlikte çıktığımız son maceraydı, olabildiğince keyfini çıkarmayı düşünüyordum.

Film müziğinin ilk kısmını bitirmiştim, zar zor dizginlediğim umut yüzünden kalbim çarpıyordu ama yazar tıkanıklığının nihayet son bulduğunu bildiğim için rahat bir nefes verdim. Tıkanıklık sadece ortadan kalkmakla kalmamıştı, aynı zamanda beste ümit vaat ediyordu. Fazla heyecanlanmama izin veremeyecektim çünkü parça üzerinde hâlâ tam olarak hakimiyet kuramamıştım. Aynı ilhamla devam edip onu nasıl bir araya getireceğime karar verirsem... belki... belki iyi değil, muhteşem olabilirdi.

Şimdiye kadar başardığım şey için Jessie'ye teşekkür etmeliy-

Ninova

dim. O benim ilham perimdi ve o olmadan bunu başaramazdım. Onun bir tarafı kendimi aşağılamama son vermişti. Ödüller, övgüler ve hatta çığlık çığlığa bağıran bir milyon hayran yetenekli olduğuma beni ikna edemezken, Jessie'nin içten gülümsemesi beni her şeyi yapabileceğime inandırmıştı. O buna inandığı sürece, ben de inanabilirdim.

Gittiğinde ne yapacaksın?

Kes. Bunu düşünme.

Hafif engebeli tepeler, küçük çiftlikler, yabani çiçeklerle dolu tarlalar ve ilginç kasabalardan oluşan güzel manzara hızla yanımızdan geçip gidiyordu. Radyoda Fransız şarkılar çalıyor, Jessie ve ben sıradan şeyler hakkında konuşuyorduk. Huzurlu hissettim, her şey yolunda gibiydi ve en son ne zaman böyle hissettiğimi merak ettim. *Hiç hissetmiş miydim ki?*

GPS bizi otobandan ayırıp dolambaçlı bir yoldan bir üzüm bağına götürdü, üzümler sıra sıra ufukta uzanıyordu. Önümüzde kuleleri bulutlara dokunan beyaz taş bir şato parlıyordu. "Aman Tanrım," dedi Jessie nefes nefese, öne doğru eğilip eski yapıya baktı. "Bu muhteşem. Bir şaraphane sanırım?"

Başımla onayladım. "Bir şaraphane turu ve erken bir akşam yemeği." Nick, Jessie'nin tarihe ve Fransa'ya ait her şeye olan düşkünlüğünü hesaba katarak onu götürebileceğim harika bir yer bulmamda bana yardımcı olmuştu. Şaraphane turu için rezervasyon yaptırmış, bir saatlik mesafedeki bir başka şık şatoda oda ayırtmıştım. Nick bu *romantik* yanımı daha önce hiç görmediğini söyleyip bana takılmıştı, ona bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu söylemiştim. Jessie'yi memnun etme düşüncesinin, hatta nelerden hoşlandığını ve ona bunları sağlayabileceğimi bilmenin beni ne kadar heyecanlandırdığından bahsetmemiştim.

Nick omzuma hafifçe vurmuştu. "Er ya da geç hepimizin başına gelir," demişti alaycılıkla, bana acır gibi bir ifadesi vardı.

"Ne demek istiyorsun?"

Göz kırpmıştı. "Onu tanımlama işini sana bırakıyorum, *mon ami*." Gözlerimi devirmekten başka bir şey yapamadım. Adam

tatil boyunca odasından dışarı doğru düzgün adım atmamıştı ve birdenbire başıma Fransız kesilmişti.

Arabadan indiğimizde şaraphane çalışanlarından biri bizi karşıladı, kadının peşinden şatoya girdikten sonra durup hayranlıkla girişe baktık; ortasında antika görünümlü bir masa, ardında da büyük bir merdiven vardı. Soldaki ve sağdaki odalar restoran ve hediyelik eşya dükkânına dönüştürülmüştü. "Kendinize rehberlik edeceğiniz tur avluda başlıyor, mösyö ve madam. Akşam yemeği bahçede servis edilecek, ardından şarap tadımı olacak."

Jessie'nin elini tuttum ve yaşlı kadının peşinden dışarıda sayısız bisikletin olduğu park yerine çıktık. *Ah.* Kalbim sıkıştı. Etrafıma baktım ama kadın çoktan bisikletlerden birinin kilidini açıp bize doğru itti. Jessie bisikletin saplarından tutup heyecanla nefes aldı. "Bu bir bisiklet turu mu? Harika!"

Kadın bana da bir bisiklet itti, gergin bir gülümsemeyle onu kabul edip teşekkür ettim. O kadar zor olamazdı, değil mi? Altı yaşındaki çocuklar bile bunu çözmüşlerdi. Bahçelerin başladığı yere ve ötede sıralanan asmalara işaret etti. "Her yerde bisiklet patikaları var, dilediğinizi kullanabilirsiniz. Akşam yemeğiniz Lumière de la Rose'da hazır olacak. Tabelayı gözden kaçırmanız mümkün değil."

"*Merci,*" diye mırıldanıp Jessie'nin yaptığı gibi bir bacağımı bisikletin üzerine attım, bisikletlerin durduğu taş verandanın kenarına varana dek bisikletle yürüdüm. Ayaklarımın altındaki çakıl taşları hafif hafif eziliyordu, istikrarsız bir zeminde dengede durmaya çalışmak iyice tereddüt etmeme neden olmuştu.

Kadın binaya doğru dönerken Jessie bisikleti bacaklarının arasında dengede tutup bir ayağını pedala koydu, merakla bana bakıyordu, atlayıp gitmeye hazır olduğu aşikârdı.

Rahat bir gülümseme takınmaya çalıştım ama suratımı ekşitir gibi görünmüş olmalıydım. Jessie tamamen bana dönüp başını eğdi. "Bisiklet sürmeyi bilmiyor musun?"

Ona yanaştım. "Pek sayılmaz."

Jessie kaşlarını çattı. "*Hiç* öğrenmedin mi?"

Göğsüm sıkıştı, utanmıştım sanırım. Ne hissettiğimi tam olarak anlayamadım çünkü dürüst olmak gerekirse, bir babanın oğlu ilk kez ellerini bırakıp iki tekerlek üzerinde bisiklet sürmeye başladığı için onu alkışladığı türden bir evde büyümemiştim. Babam tepeme bir şaplak atmaktan ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı söylemekten daha fazlasını hak ettiğimi hiç düşünmemişti. "Hayır."

Jessie sesimdeki gizli duyguyu sezmiş olmalıydı ki bakışları yumuşadı ve bisikletten inip gülümsedi. "O hâlde yürüyelim. Güzel bir gün."

Ona bakınca, düşünceli davranarak tecrübesizliğime uyum sağlamaya çalıştığını anladım. Bisiklet turu atacağımızı anladığında gözlerindeki saf heyecanı da görmüştüm. Ondan bunu esirgeyemezdim. "Hayır. Bunu yapabilirim."

Jessie bir süre bana baktı. "Elbette yapabilirsin. Ama istiyor musun?"

"Evet. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Zor değil. Sadece pratik yapmak gerekiyor. İşte, beni izle." Frenin yerini gösterdikten sonra kendi bisikletine bindi ve bir ayağını pedala koyup kendisini itti. Biraz hız kazanınca, diğer ayağını da pedala koyup ilerlemeye başladı. Onun yaptığı şeyleri yapmaya çalıştım, birkaç zavallı denemenin ardından -bisiklet paramparça olana kadar onu yere çarpmak istediğim denemeler- nihayet dengemi sağlayıp biraz hız kazandım ve titrek hareketlerle Jessie'nin beklediği yere gittim.

Jessie sırıttı. "Öğreniyorsun. Hadi. Yavaş gideceğiz."

Jessie pedal çevirirken onu takip ettim, birkaç dakika sonra daha kontrollü hissettim, hem denge kurmayı hem de direksiyonu kullanmayı çözmüştüm. Jessie'nin yanına yaklaşırken sırıtmadan duramadım, o da bana bakıp gülümsedi. Tıpkı uçurtma gibi, bu da bir tür uçmaya benziyordu: yüzüme vuran esinti, havadaki yoğun toprak ve çiçek kokusu, bir şey başarmış olmanın gururu. Jessie'nin çocukluğundaki salıncağı nasıl tarif ettiğini düşündüm – *sanki dünyadaki tüm iyi ve güzel şeyler bir araya gelmiş gibi.*

Gösterişli bahçelerde yan yana bisiklet sürdük, arada sırada

duraksıyor, bir şeylere bakıp rahatça sohbet ediyorduk, önümde pedal çeviren Jessie'nin kahkahası bana doğru süzülüyordu. Sadece bir şişenin dibini gördüğümde ya da bir anlık fiziksel zevk tecrübe ettiğimde yaşadığım coşkuyu hissettim. Fakat *bu*, kaçınılmaz utancı getirmeyecek, kendimden nefret ettirmeyecekti. Bu, tekrar tekrar hatırlamak isteyeceğim anıları getirecekti.

Çünkü sahip olduğum tek şey anılar olacaktı.

Bunu fark etmek midemin kasılmasına sebep oldu ama bir kez daha o düşünceyi kenara ittim, bu hafta sonunun pişmanlıklar için değil, bizim için olduğunu hatırlattım kendime; tutunabileceğimiz mutlu anılar içindi.

"Hey," diye seslendim. "Acıkmadın mı?"

Jessie arkasına bakıp patikanın kenarında durdu, ben de yanında durdum. "Açlıktan midem kazınıyor."

"Bilmem ne bahçesinin tabelasını aramamız gerekiyor."

Jessie güldü. "Lumière de la Rose. Gülün Işığı anlamına geliyor. Gerideydi." Jessie dönmeye başlayınca onu takip ettim, akşam yemeğini ayarladığım bahçeye giden yola geri döndük.

Daha bahçeye gelmeden güllerin kokusunu alabiliyordum, havayı hafif, baharatlı bir tatlılıkla saran hoş bir kokuydu. "Hmm, kokuyu alabiliyor musun?" diye sordu Jessie, başını yukarı kaldırıp derin bir nefes aldı. "Hiçbir şey gerçek bir gül bahçesi kadar güzel kokamaz."

"Şuraya bak." İşaret ettim. "Sanırım yemek yiyeceğimiz yer orası." Bahçenin kenarındaki söğüt ağacının gölgesinde iki kişilik yuvarlak bir masa hazırlanmıştı. Masaya beyaz bir örtü serilmiş, iki kişilik servis takımı dizilmişti ve muhtemelen bahçeden taze topladıkları güllerle dolu bir vazo vardı.

Jessie bakışlarımı takip etti ve bir süre masaya baktıktan sonra bana döndü, ifadesi öylesine keyif doluydu ki boğazım düğümlendi. "Tüm bunları benim için mi yaptın?"

"Üzüm bağı yaptı. Ben sadece talepte bulundum."

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri neşeyle parlıyordu. "Çok güzel."

Gülümsedim, bisikletlerimizi ağacın iki yanına yaslayıp yerlerimize geçtik. Masa ve ağaç arasında duran kovada buzlar ve şampanya vardı, şişeyi alıp tıpasını patlattım ve taşarken onu çimenlerin üzerine tuttum. Jessie gülerek kadehini uzattı, baloncuklu sıvı yükselip indi. Kendi kadehimi de doldurduktan sonra havaya kaldırdım. "Neye içiyoruz?"

"Yeni şeyler öğrenmek için hiçbir zaman geç olmamasına," dedi Jessie, göz kırpıp kadehini benimkiyle tokuşturdu. Gülümseyip başımla onayladım. Bir yudum aldıktan sonra, Jessie sandalyesine yaslanıp içini çekerek etrafına baktı. "Bu mükemmel. Zamanın içindeki mükemmel bir an," diye mırıldandı. İfadesinde nasıl okuyacağımdan tam olarak emin olmadığım bir şey vardı ama sözlerine katılıyordum. *Mükemmeldi.* Burada bizden başka kimse yoktu, ayaklarımızın altındaki topraktan, tepemizdeki gökyüzünden, etrafımızdaki doğanın sükunetinden başka bir şey yoktu. Sanki zamanda hiçbir sıkıntının, hatanın ve geçmişin olmadığı bir yere yolculuk etmiştik. Sadece şimdi vardı.

Oturduğumuz gül bahçesi şatonun hemen arkasındaydı. Bir dakika sonra beyaz önlüklü bir garson elinde bir tepsiyle kapıda belirdi ve bize doğru yürüdü. Yanımıza vardığında bizi Fransızca selamladı ve üstü kapalı iki tabağı masaya koydu, kapakları kaldırınca yoğun ve lezzetli bir koku burnuma ulaştı. "*Bon appétit**," dedi eğilerek. Sonra arkasını dönüp gitti.

"Vay canına. Muhteşem görünüyor," dedi Jessie yemeye başlarken. Yoğun kremalı tavuklu bir yemekti, ilk lokmayı aldığımda az kalsın inliyordum.

"Vay be, çok lezzetli," dedim ve Jessie güldü. Tam bir lokma daha alıyordum ki bir yağmur damlasının düştüğünü hissettim, çatalımı bırakıp elimi kaldırdığımda tenime birkaç yağmur damlası daha düştü. Yukarı baktığımda az öncesine kadar yüksek şatonun arkasında gizlenen fırtına bulutlarının hızla yaklaştığını gördüm.

---

* (Fr.) Afiyet olsun. –*çn*

"Mösyö, madam," diye birinin seslendiğini duydum ve garson yeniden ortaya çıkıp hızla masamıza doğru yürüdü. "Yağmur geliyor. İçerideki restorana gelip akşam yemeğinizi orada bitirmenizi öneririm."

Üzüntüyle tabağıma baktım, hiçbir şeyin bu lezzetli yemeği bölmesini istemiyordum ama garson muhtemelen haklıydı. "Pekâlâ," dedim, adam başıyla onaylayıp masayı hızla topladıktan sonra telaşla şatoya döndü. Kötü havanın günümüzü bölmesi beni üzmüştü.

"Yağmur geçene kadar içeride vakit geçirmek ister misin? Üzüm bağı turunu ve şarap tadımını daha sonra yapabiliriz?" diye sordu Jessie.

Başımı kaldırıp bulutlara baktım ve hangi yöne doğru gideceklerini tahmin etmeye çalıştım. Belki de kısa süreli bir yağış olurdu ve başladığı kadar çabuk biterdi. İlk bir dakika tek tük damlalar düştü ve önerisini kabul etmek üzere Jessie'ye baktım. Birdenbire gök yarıldı ve şiddetli bir yağmur başladı.

İkimiz de irkildik, Jessie tiz bir çığlık attı, bisikletlerimizi ağacın yanından alıp patikaya doğru koştuk. Yağmur şiddetlendi ve etrafımızdaki zeminde gürültülü bir şekilde ritim tutmaya başladı, Jessie çığlık attı ama sonra güldü, bisikletine atlayıp yağmura karşı başını eğdi. "Hadi!" diye seslendi ama sesi yağmurun gürültüsünde neredeyse kayboldu. Vay canına, bu şiddetli bir sağanaktı.

Ben de bisikletime bindim, gül çalılarının arasına girmekten korktuğum için titriyor ve kendimden emin olmadan ilerliyordum, şiddetli yağmur yüzünden neredeyse kör gibiydim. Jessie'nin önümde belli belirsiz ilerlediğini gördüm ve onu takip ettim. Bahçeden ana patikaya çıktık, yetişmek için hızla pedal çeviriyordum. Sendeledim, tam düşmek üzereyken kendimi toparlayıp derin bir oh çektim, ta ki ön tekerlek patikanm kenarında kayana dek. Bisiklet beni altına alıp çamurun içine sere serpe yayılırken bir çığlık kopardım. *Yüce Tanrım.*

Bir an için öylece yattım, yağmur şiddetle üzerime yağarken ağzımdan tükürükler saçıyordum, çamurlu elimi kaldırıp yüzü-

mü örtmeye çalıştım. Kendimi fazlasıyla tuhaf durumların içinde bulmuştum ama bu en gülünç olanıydı.

"Callen!" Jessie bir anda tepemde belirdi ve kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı, bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez onun karşısında sırtüstü düştüğümü fark ettim. *Tanrım.* Kalkmaya çalıştım ama kısmen bisikletin altındaydım, onu kenara itmek için dönünce Jessie de dengesini kaybedip kaydı ve çamurda yüzüstü yanıma düştü.

Bisikleti kenara ittim. "Kahretsin, Jessie! İyi misin?" Ona doğru yuvarlandım, bir an ağladığım sandım ve kalbim gümbürtüyle atmaya başladı ama Jessie bana doğru döndüğünde katıla katıla güldüğünü fark ettim.

Ona bakakaldım, yağmur çamuru pis derecikler hâlinde yüzünden akıtıyor, altındaki solgun tenini ortaya çıkarıyordu. Kendime engel olamadım ve kahkahalarla gülmeye başladım, öne doğru eğilerek kendimi tutmaya çalışıyor, bir yandan da Jessie'ye ayağa kalkması için yardım ediyordum.

Jessie gülerek elimi tuttu, doğrulmaya çalışırken ayağı yine kaydı ve ben üstünde, o altımda olacak şekilde ikimiz de yere devrildik, kahkahalarının arasından hafif bir "oof" şeklinde nefes verdi. "Ah, kahretsin, Jessie. Tanrım." Birkaç kahkahanın ardından tam yerden destek alacaktım ki elimi Jess'in yanındaki çamurdan kurtaramadım. "Dizlerinin üzerinde doğrul." Elimi kurtardıktan sonra tekrar ona uzattım, Jessie onu tutup dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ikimiz de yavaşça ve dikkatle kalktık. Elini sıkıca tutarken, vıcık vıcık çamurda birkaç adım atıp bisiklet patikasına doğru ilerledim. Jessie yanıma yaklaştı ve bir süre kendimizi toparlamak için durduk; yağmur, çamurun *bir kısmını* akıtmıştı. Yerden bisikletlerimizi alıp patikaya doğru çevirdik.

"Şu durumda, arabaya koşmaya tenezzül etmemizin bir anlamı var mı?" diye sordu Jessie.

Araba. *Hay sıçayım.* Bilin bakalım üstü açık arabanın üstünü kapatmayı kim akıl etmemişti? Şimdiye kadar küvete dönüşmüş

olmalıydı. Jessie ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi, ağzı açık kaldı –yüzünden aşağı o çamurun hâlâ aktığı düşünüldüğünde, her şeyden daha komikti– ve "Aman Tanrım! Araba!" diye bağırdı. Bisikletlerin saplarını tutup onları yanımızda sürerken elimizden geldiğince hızla koşmaya başladık.

Bahçelerin arasından yalpalayarak geçtik, şatonun önünde arabayı park ettiğim yere giderken yağmur yeri dövüyordu. Bisikletlerin muhafaza edildiği yerde doğru düzgün durmadan bisikletlerimizi onlara yaslayıp devam ettik. Köşeyi dönüp hızla arabaya koşunca, Jessie yenilgiye uğramış gibi bir ses çıkardı. Yerde su birikmişti ve deri koltuklar ıslanmıştı. *Kahretsin.* Yine de çaresizce kıkırdamama engel olamadım. Bu nasıl olabilirdi? Sürücü kapısını açtım ve dışarı dökülen sudan son anda kenara çekilerek kurtuldum .

"Burada kiralayabileceğimiz bir oda olup olmadığına bakalım mı?" diye sordu Jessie, şatoya işaret ederek. Yağmur hafifliyordu ve buna minnettar olmam gerekirdi, gerçi daha fazla yağması durumu olduğundan daha kötü bir hâle sokamazdı, o yüzden bu noktada durmuş ya da durmamış, ne fark ederdi?

"Sadece bir restoran, hediyelik eşya dükkânı ve şarap tatma odaları var," dedim, Nick'in buranın özelliklerine dair internette bulduğu açıklamayı hatırladım. İçeri eğilip arabayı çalıştırdım ve üstünü kapattım. En azından araba hâlâ çalışıyordu.

"Rezervasyon yaptırdığım şato sadece bir saat mesafede. Isıtıcıyı açarız, sonra ayırttığım odadaki kocaman kaplıca küvetinde uzunca dinlenirsin."

Jessie keyifle inledi. "Bu hâldeyken otellerine girmemize izin verirler mi?"

"Birine yüklü bir bahşiş veririm." Arabanın etrafını dolaşıp Jessie'ye geri çekilmesini işaret ettikten sonra onun kapısını da açtım. Su dışarı aktı ve elimden geldiğince koltuğundaki suyu sildim, sonra çamurlu kolumla içeri işaret ettim. "At arabanız, leydim."

Jessie kahkaha attı ve sonra reverans yapıp zarifçe arabaya bindi, otururken deri koltuk gıcırdadı.

Ben de arabaya bindim ve düğmelere basıp sıcaklığı artırdım. Jessie'ye baktım, çamurla ıslanan saçı kafatasına yapışmıştı, dişleri çamurlu yüzüne kıyasla göz alıcı bir şekilde beyazdı. Tedirgin edici bir şekilde berbat görünüyordu. Peki neden onu bu kadar çok öpmek istiyordum?

Başımı iki yana sallayıp otoparktan ana yola doğru çıkarken kıkırdadım, yemek, tur ve şarap tadımı için parayı önceden ödediğime şükrettim. Yine de o lezzetli yemeği bitiremediğimiz için üzülüyordum. Açtım. Islak giysilerim kaskatı olmuştu ve hiç bu kadar pis hissetmemiştim. Saçımı çok uzun bir süre ovalayarak yıkayacağıma emindim.

Yolda yaklaşık sekiz kilometre ilerledikten sonra bir bariyere denk geldik, önünde ışıkları yanan birkaç jandarma aracı duruyordu, tepemizde toplanan fırtına bulutlarının iyice kararttığı öğleden sonranın loşluğunda mavi renk yavaşça dönüp duruyordu. Durup camı indirdikten sonra başımı dışarı uzattım. Arabasının yanında duran jandarma beni görünce bir an irkildi ve muhtemelen Jessie gibi korkunç göründüğümü hatırladım. Jandarma arabanın yanına gelip içeri baktı, Jessie'yi görünce gözleri kocaman oldu.

Adam Fransızca bir şey söyleyince Jessie güldü ve elini kolума koyup hızla Fransızca bir şeyler söyledi, jandarmayı güldürmüştü. Jandarma bariyere işaret edip bir şey söyledi ve Jessie başıyla onaylayarak karşılık verdi. Bir dakika daha konuştular, sonra jandarma hızlı el hareketleriyle nereden döneceğimi işaret etti. "Yağmur yüzünden ileride çamur kayması olmuş," diye açıkladı Jessie. "Yarın öğlene kadar temizlenmiş olacağını söyledi."

"Yarın öğlen mi?" Öne eğilip başımı iki kez direksiyona vurdum. "Bu gezi şimdiden berbat oldu, değil mi?"

Jessie tatlılıkla, kibarca gülümserken, kenarları çamurla kaplı gözleri ışıldadı. "Ah, bunu söylemek için erken. Jandarma yarım saat uzaklıktaki kasabada müsait oda bulabileceğimiz bir han olduğunu söyledi."

İçimi çektim. "Bir han mı? Kulağa çok... enteresan geliyor."

Jessie güldü. "Gidelim görelim, değil mi?"

Evet, sanırım göreceğiz. Jessie'nin umut dolu sesine rağmen yenilmiş hissediyordum, bu fırtına, ben ne kadar plan yaparsam yapayım –Jessie'yi mutlu etmek ve onunla kendi dünyasında buluşmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım– yeterli olmadığını bana hatırlatacak bir şeyin çıkacağını gösteriyordu. Onun için yeterince iyi *değildim.*

Ve asla olmayacaktım.

14

JESSICA

Küçük kasabaya –daha ziyade bir köye– giden yol işaretlerini takip ederek merkez denilebilecek bir alanda yavaşça ilerledik. Merkez, kasaba meydanının etrafına dizilmiş, eski görünümlü altı binadan oluşuyordu sadece.

"Sence o han nerede?" diye mırıldandı Callen, öne doğru eğilip puslu ön camdan dışarı baktı. Arabanın içinin ıslak olması ve klimanın çalışması pencereleri temiz tutmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Yeryüzündeki en pis buhar banyosundaymışız gibi hissettim. Tenim çamur yüzünden anında kaşınmaya başladı ama kaşımamaya çalışıyordum. Callen'ın kusursuzca planladığı günün gidişatı hakkında kendisini daha kötü hissetmesini istemiyordum. "Burada yanıp sönen bir boş oda tabelası göreceğimizi sanmıyorum. Ayrıca... Fransızca bilmiyorum."

Bir yandan bu duruma, ikimizin de berbat görünmesine kıkırdamak istedim ama Callen'ın ifadesinde perişanlık ve huysuzluk birbirine karışmıştı, ses tonu yenilgiye uğramış gibi geliyordu ve şu anda bir kahkaha krizine daha girmenin iyi olmayacağına karar verdim. "Hayır, muhtemelen yanıp sönen bir tabela yok. Ama yeterince ufak bir köye benziyor. İçinde dolaşırsak bulabiliriz. *Auberge*, ya da *hôtel*, *résidence* sözcüklerini arıyoruz..." diye mırıldanıp gözlerimi kısarak yağmur damlalarıyla dolu camdan dışarı baktım.

Arnavut kaldırımlı sokakta ilerleyen tek araba bizimkiydi, pencerelerin bazılarında ışık yanmasına rağmen, tüm kasaba nüfusu yağmur yüzünden içeri kaçmış gibi görünüyordu. "İşte," dedim, üzerinde el yazısıyla NUIT DES RÊVES yazan bir tabela görünce. *Hayallerdeki Gece.*

Callen arabayı yolun karşısına, iki küçük Avrupai arabanın durduğu yere park etti, ikimiz de araçtan indik, doğrulurken kuruyan çamur çıtırdayıp giysilerimden döküldü. Iy.

Sokağın karşısındaki üç katlı güzel binaya baktım, üst katın pencerelerindeki çiçekliklerde kırmızı sardunyalar vardı. Beni gülümsettiler. Her şey Fransızlara özgüydü. Kapının üzerindeki gölgelik siyah-beyaz çizgiliydi, kapı da çiçeklerle aynı tonda kırmızıya boyanmıştı. O an büyülendim. Callen durduğum yerde bana katıldı, çantalarımız ellerimizde karşıya geçtik ve basamakları çıkıp hana girdik.

İçerisi loştu, tozlu eski ahşap ve narenciye aromalı bir mobilya cilası gibi kokuyordu. Giriş küçük ama zarifti, kırmızı, mor ve altın tonlarında yumuşak bir halı vardı. Duvarlardaki damasko desenli duvar kâğıtlarının birleşme yerleri açıkça görülüyordu ama bunun dışında iyi durumdaydılar. Tezgâhtaki, kenarları altın yaldızlı geniş ayna kiralık odalara çıkan merdiveni yansıtıyordu. Zili çalıp bekledik.

Bir süre sonra arka tarafta bir kapı açılıp kapandı, ardından beyaz önlüklü yaşlı bir kadın telaşla girişe geldi. "*Bonjour, bonjour,*" dedi, bizi görür görmez sesi kesildi. Kıpırdamadan durdum, kadın bize bakarken üzerimdeki çamurun yere dökülmesini istemiyordum. Nasıl göründüğümüzü hayal etmeme gerek yoktu – tezgâhın arkasındaki ayna, Callen'dan daha kötü olmasa da berbat göründüğümü gösteriyordu. *Ne utanç verici.*

"*Bonjour.*" Kadına gülümsedim ama daha çok yüzümü ekşitmiş gibiydim. "Lütfen hâlimizi mazur görün. Şiddetli yağmura yakalandık... Çok çamur vardı... Bir oda kiralamak istiyoruz," dedim Fransızca, onun dilini konuşursam hâlimizi hoş göreceğini düşünmüştüm.

Kadın gülüp elini yuvarlak karnına koydu. "Belli ki çok çamur varmış. Tanrım! Zavallı şeyler." Kadın duvardaki portrelere bakan Callen'a döndü. "Eşiniz Fransızca bilmiyor mu?"

Yüzümdeki tüm pisliğin altında nasıl kızardığımı anlamamasını umdum. "Hayır. O benim eşim değil. Biz, ah, şey..." Callen'a baktım, onun hakkında konuştuğumuzu bilmeden etrafına bakarken, bir süre gözlerim üzerinde gezindi. Kirli ve çamurluydu, kaskatı saçı her yöne fırlıyordu ve buna rağmen yeryüzündeki en yakışıklı adamdı. "Biz..."

Kadın mırıldanırken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ah, evet öylesiniz." Sevgiyle içini çekip ellerini önünde kavuşturdu. "*Oui, oui,* bunu net bir şekilde görebiliyorum." Kadın tezgâhın etrafını dolaşıp defterini karıştırmaya başladı. Bir süre sonra kaşlarını çattı. "Müsait bir odam var. En küçük odamız, umarım sorun olmaz?"

Sadece bir oda mı müsait? Han tamamen terk edilmiş görünüyordu. "Ah, sorun... değil. Duş varsa tabii?"

"Ah, *oui.* Elbette duş var."

Callen'a döndüm. "Müsait bir oda var ama en küçüğüymüş."

Callen'ın yüzünde şaşkınlıkla dolu bir ifade belirdi ve o da saniyeler önce benim yaptığım gibi hanın ıssızlığını düşünürcesine etrafına bakındı. "Eh, madem öyle." Cüzdanını çıkardı. "Ne kadar?"

"Her şeyi ödemek zorunda değilsin."

Callen bana hoşnutsuz bir bakış attı. "Bu hafta sonu benden, Jessie."

İçimi çekip ücreti Callen'a söyledim, kadına parayı verdi. Kadın parayı koyduğu çekmeceden bir anahtar çıkardı. "İşte burada. En üst katta 301 numaralı oda. Adım Madam Leclaire. Bana ihtiyacınız olursa, zile basın."

"*Merci, Madam Leclaire.*" Dönüp dar merdiveni tırmandık, ilk katı geçip ikinciye, sonra üçüncüye vardık. Üst katta sadece bir oda vardı, bir çatı katı odasına benziyordu. Callen anahtarı kilide sokup kapıyı yavaşça açarken ikimiz de içeri baktık. Oda

ufaktı ama temiz ve oldukça sevimli görünüyordu. Etrafıma bakınırken Callen kapıyı kapattı. Gözlerim yatağa takıldı, bembeyaz ve temiz çarşaflarıyla rahat ve davetkâr görünüyordu ama Callen ve ben burada uyuyacaksak, neredeyse üst üste uyumamız gerekecekti.

Yutkundum. "Ah..."

"Ben şeyde yatabilirim..." Callen etrafına baktı ama oda o kadar küçüktü ki, yerde yatmak için bile yer yoktu. "Hayır. Bu saçmalık. Halledebiliriz. Hem şu an duş beni daha çok ilgilendiriyor."

Odanın öteki tarafında kapalı bir kapı vardı, başımı içeri soktum. Banyo da dardı ama temiz görünüyordu, beyaz karolar parlıyordu, havlu askısında kalın havlular asılıydı. Bir küvet yoktu ama bu hâlde zaten küvete giremezdik.

Arkama dönüp gülümsedim. Callen huysuz ve beceriksizce odanın ortasında duruyordu, bir an çocukluğu aklıma geldi. O zamanlarda da yüzünde sık sık aynı ifade belirirdi ve bu aşinalık sinir uçlarımı karıncalandırdı. Birbirimize bakarken aramızdaki sessizlik giderek ağırlaştı ve etrafımızdaki oda daha da küçüldü. Callen gözlerini kırpıştırdı, o tanıdık hareketiyle elini saçının arasında gezdirmeye başladı. Avucu kaskatı saç tutamlarına çarpınca, suratını ekşitti. "Önce ben hızlıca bir duş alayım, sen duş alırken de yiyecek bir şeyler bulurum, ne dersin?"

Başımla onayladım, mahcup ve tereddütlü bir hareketti. Neden birdenbire bu kadar dengesiz hissediyordum? "Kulağa güzel geliyor." Acıktığımı fark ettim, yağmurdan önceki erken akşam yemeğinden sadece birkaç lokma alabilmiştim.

"Harika, ah, ben..." Callen banyoya girmeye ihtiyacı olduğunu belirtir gibi bana doğru ilerleyince, tam bir ahmak gibi kapıyı engellediğimi fark ettim. Kenara çekildim, Callen yanımdan geçerken vücudunun sıcaklığını hissettim. Duşun çalıştığını duyunca odadaki eşyalara bakarak vakit geçirdim. Çok kirli olduğum için hiçbir şeye oturmaya cesaret edemedim. Yatak dışında çekmeceli bir ahşap masa, bir komodin ve pencerenin

kenarında kapitone bir sandalye vardı. Sandalyenin üzerinden eğilerek perdeyi açtım ve yağmurlu sokağa baktım. Bulunduğum noktadan birkaç dükkânın açık olduğunu görebiliyordum ama kasaba hâlâ ıssızdı. Binaların ötesinde, kasabanın etrafında Fransız çiftlikleri uzanıyordu. Özenle dizilmiş meyve ağaçlarını görebiliyordum – belki de elma ağaçlarıydı? İnekler otluyorlardı, uzakta yuvarlanan tepelerde vücutları noktalar oluşturuyordu. Ne güzel, huzurlu bir hayattı.

Duşun kesildiğini duyunca hemen arkama döndüm, Callen dar kalçalarına bir havlu sarmıştı ve su teninde hâlâ parlıyordu, kalbim hızlandı. *Ah.* Onunla öpüşmüş ve aynı yatakta uyumuştum ama henüz onu –neredeyse– çıplak görmemiştim ve erkek güzelliği dizlerimin boşalmasına sebep oldu.

Callen gülümsedi ve seyahat çantasını alıp masaya koydu. "İçerisi senin. Duş ufak ama su basıncı harika. Yine kendimi insan gibi hissediyorum."

Hafifçe güldüm. "Güzel. Ben de–" Banyoya işaret edip kendi seyahat çantamı aldım, "geri döndüğünde görüşürüz öyleyse."

"Evet, belki aşağıda yiyecek bir şeyler vardır. Madam Leclaire'in üzerinde bir önlük vardı, değil mi?"

"Sanırım. Ama yolun karşısında bir restoran da var." Pencereye işaret ettim. "Buradan görünüyor, açık gibi."

"Pekâlâ, harika. Duşun tadını çıkar."

Başımla onaylayıp banyonun kapısını arkamdan kapattıktan sonra derin bir nefes verdim. Aramızdaki bu ani beceriksizlik, bu tereddüt de nereden çıkmıştı? Bu tuhaf samimiyet hissi neden nefesimi kesip beni geriyordu? Bu hissin sebebi kısıtlı bir alanda olmamız mıydı?

Islak ve çamurlu giysilerimi çıkarıp yere, Callen'm giysilerinin yanına bir yığın hâlinde bıraktım. Belki daha sonra onları duşta yıkayıp kurumaları için asabilirdik. Belki Madam Leclaire'in bir çamaşır makinesi vardır ve kullanmamıza izin verir.

Duş başlığı inanılmazdı, saçımı sabunlayıp çamurlu suyun berraklaşmasını izlerken zevkten inledim. Hanın şampuanı ve

duş jeli gül kokuyordu, gülümsedim. İleride bu hafta sonunu hatırladığımda, sonsuza kadar gül kokusuyla dolu olacaktı. Her zaman aklıma Callen'ın çamura bulanmış hâli gelecekti.

Birkaç kez saçımı ve vücudumu yıkadıktan sonra nihayet tertemiz hissedip duştan çıktım, o yumuşak ve kalın havlulardan birini etrafıma sardım. Lavabonun altında duran saç kurutma makinesiyle saçımı kuruttum.

Çantamı karıştırıp yanıma aldığım kot pantolona ve şık elbiseye baktım. En sonunda uzun beyaz pamuklu geceliği fark ettim. Dudağımı ısırdım. Pijama giymek için biraz erkendi ama tekrar kot pantolon giyme düşüncesi beni rahatsız etti, otel odamızda dışarıdan aldığımız yemeği yemek için şık bir elbise de giyemezdim. Callen zaten beni üzerimde sadece bir tişörtle görmüştü. Geceliğimi giyersem, bunu umursar mıydı? Seksi bir şey değildi, o yüzden "hemen bana sahip ol" mesajı vermeye çalışmadığımı anlardı. Hatta, bu gecelik seksi olmaktan çok uzaktı. Frankie geceliklerimle dalga geçerdi, ama ben tepeden tırnağa yumuşak pamuklu giysiler giymeye bayılıyordum. Callen rahatlık ihtiyacımı anlardı. Kararımı verip geceliğimi giydim, kumaş kucaklar gibi tenimi okşayınca içimi çektim.

Temkinli bir şekilde banyonun kapısını açtım, Callen'ın dönüp dönmediğinden emin değildim ama oda boştu. Kapitone sandalyeye oturdum ve pencerenin yanındaki rafta birkaç Fransız dergisi ve bir iki kitap olduğunu fark ettim. Kitaplardan birini aldım –kapağına bakılırsa, keyifli bir gizem romanıydı– ve ilk birkaç paragrafı okumaya başladım. Hikâyeye odaklanmaya çalıştım ama dikkatim dağıldı ve gözlerim yağmurun süzüldüğü pencereye kaydı.

Aklıma adını hâlâ bilmediğim kız ve Yüzbaşı "at kıçı" Durand geldi. Öpüşmelerini düşününce gülümsedim, savaştan zarar görmüş bir ülkedeki askeri kampın ortasında bir kız kimliğini saklarken ve bir adam savaşla karşı karşıyayken bile aşk bir yolunu buluyor gibiydi. Öyle olmasını canı gönülden diliyordum, o şartlar altında gelişebilecek bir şey varsa, o ancak aşktı.

Aşkın, güneş ışığına bayılan ama yeşermek ve büyümek için ona *ihtiyaç duymayan* en nadir çiçek olduğuna inanmak istiyordum.

Callen'ı, ona hem ufak hem de büyük görünen bir bisikleti bahçe patikasında bana doğru titreyerek sürmesini düşündüm. Nihayet çözdüğündeki o ifadesini düşündüm: ne zaman bir şey ona mutluluk verse takındığı temkinli neşe. Sanki o anlık mutluluğu kucaklamak *istiyor* ama bunu tam anlamıyla yapmaya korkuyordu. Hep bir yanını dizginlediğinin farkında olup olmadığını, herhangi bir ânın mutluluğuna tamamen teslim olmak için ne olması gerektiğini merak ettim. *Acaba bunu yapabilir mi?* Bir yolunu bulursa, ortaya çıkacak müziğin muhteşem olacağını hayal edebiliyordum.

Küçük yatağa baktım, Callen'la uzandığımızı, vücutlarımızın dip dibe olduğunu ve sıcaklığının gece boyu beni sardığını düşününce vücut ısım yükseldi. Yazılarını tercüme ettiğim kızdan hikâyelerimizin geçici olduğunu, nadiren başkalarının okuyup bir şeyler öğrenebileceği şekilde yazıya dönüştüğünü, genellikle sadece sevecek kadar cesur olanların kalbine işleyeceğini öğrenmiştim. Bir şansımız, bir hayatımız vardı ve sonra her şey bitiyordu. *Tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşa.* Callen ilişkimizin geleceğiyle ilgili bana herhangi bir vaatte bulunmamıştı. Peki bu hafta sonu Callen'la aramda olacakları sınırlandırmazsam, ne olurdu? Fazla düşünmeden ve korkunun bana rehberlik etmesine izin vermeden vücudumun ve kalbimin sesini dinlersem, ne olurdu? Sonuçlarından korktuğum için değil, hayat kısa olduğu ve anlar bir daha karşıma asla çıkmayacak küçük fırsat pencereleri olduğu için.

İçimde, kaderin Fransa'da yağmurlu bir günde bizi bu çatı katı odasına sürüklediğine dair tuhaf bir his vardı. Mantıklı olmadığını, hayal gücümün hikâyeler uydurduğunu biliyordum ama his geçmiyordu.

Açıkçası, Callen her zaman prensim olmuştu ve o zamandan beri kimsenin onunla boy ölçüşemediğini fark ettim. Belki de ona söylediğim gibi değildi. Mesele *işi o noktaya götürecek kadar*

başımı döndüren birini bulamamış olmak değildi. Belki de kimseyi kalbime –ya da vücuduma– kabul etmememin sebebi prensimin zaten orada olmasıydı.

Ve en azından bu gecelik benimdi.

15

CALLEN

Kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı ve Jessie'nin pencerenin kenarındaki sandalyede kıvrıldığını görünce duraksadım, batan güneşin ışığı puslu perdelerden yumuşak ve soluk bir şekilde süzülüyordu. Jessie başını kaldırınca göz göze geldik. Kapıyı arkamdan kapattım, o hâli nasıl tarif edeceğimden emin olmadığım bir şekilde içimi parçaladı.

Kesekâğıdını kapının yanındaki masaya bıraktım. "Sandviç getirdim," dedim, sesim boğazıma bir şey takılmış gibi gergindi. "Madam Leclaire bir dahaki sefere odamıza yemek sipariş edebileceğimizi söyledi."

Jessie gülümsedi. "Kulağa harika geliyor." Yüzünde görmeye aşina olmadığım bir ifadeyle beni incelerken, ona ne düşündüğünü sormak istedim. Ama bilmek istiyor muyum emin değildim.

Gözlerim vücudundan aşağı indi ve ilk başta battaniye sandığım şeyin aslında bir gecelik olduğunu fark ettim. Bol kumaşlı, çok uzun bir gecelikti. Teni hiç görünmüyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. "Çok sıcak" –tek kaşımı kaldırdım– "tutuyor olmalı."

Jessie güldü, dudağını ısırıp kendisine baktı. Daha çekingen bir gülümsemeyle tekrar bana baktığında kalp atışlarım hızlanmaya başladı. *Tanrım, çok güzel.* Ayağını altından çıkarıp topuklarını sandalyenin kenarına yerleştirdi, bir an için görünen tek şey on pembe ayak parmağıydı. Hayatım boyunca bir kadının

Ninova

ayak parmaklarına dikkat etmemiştim, Jessie'nin geceliğinin altından fırlayan parmakları birden son derece mahrem göründü. Jessie ayaklarını yere koyup yavaşça kalkarken yutkundum. Pencerenin önünde dururken soluk altın rengi ışık arkasından vuruyor, beyaz kumaşın altındaki çıplak vücudunun hatlarını, meme uçlarının gölgesini ve bacaklarının arasındaki V'yi görebiliyordum. Nefesim kesildi. Bir dakika önce ona takılmıştım ama birden iç çamaşırının ne kadar abartıldığını fark ettim. Günün son ışıkları arkasında, beyaz bir gecelikle karşımda durmuş farkında olmadan tüm sırlarını ortaya döken Jessie kadar erotik bir şey görmemiştim. İçimde bir sızıyla şiştim ve sertleştim, birden ağzım kurumuştu.

Bu küçük ve sade oda kadar yalın hissettim. Burada süslü bir şey yoktu. Jessie'ye en büyüğünü, en iyisini verememiştim. Servetim ve kazandığım parayla, şıklıkla ve lüksle sunabileceğim şeyler olmadığında, geriye sadece... ben kalıyordum, karşısında hiçbir iddiam olmadan duruyordum – en azından o anda sunabileceğim bir şeyim yoktu. O anda, yıllar önce yük vagonunda rastladığı oğlandım. O zamandan beri birçok şeyin arkasına saklanmış, seçtiğim hayat tarzında kaybolmuş ve çok uzun zaman boyunca göz boyayan bir şey olduğumu hissetmiştim. Şu anda karşımda durmuş gözlerinde dürüstlükle bana bakan güzel kadın Jessie'ye bakarken, olasılıklarla, *beni* gördüğü ve gördüğü şeyden hoşlandığı umuduyla coştum. Belki de *–Tanrım, belki de–* insanların bilmesinden korktuğum şeyleri kabul etmenin bir yolunu bulurdu. "Jessie," dedim nefes nefese, kelime bir yakarış, bir soru ve dua gibi çıktı.

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru hareket edip yatağın ayak ucunda buluştuk ve vücutlarımız nazikçe çarpıştı. Yüzünü ellerimin arasına alınca titrediğimi fark ettim. *Korkuyor muyum?* Şiddetle onu arzulamak dışında ne hissettiğimden emin değildim. "Jessie," diye tekrarladım, nedense ismi beni demirledi, sanki derin ve aşina olmadığım bir yere düşmüştüm ve beni sabit tutan tek şey oydu. *Beni kurtarıyor.*

Birkaç kalp atışı boyunca, odanın solgun sarı ışığında birbirimizi sessizce yakından inceledik. Kendime sınır koyacağıma dair söz vermiştim ama birdenbire o sözlerin önemi kalmadı. Hepsi önemsiz ve çok uzakta kalmış, tüm kuralların farklı olduğu ve yüreğimin sesini dinlemekte özgür olmadığım bir yerde verilmişlerdi. Onlara daha sonra geri dönebilirdik. Şu anda sadece burada olmalıydık... *burada*...

Bakışlarım Jessie'nin kalkık kaşlarına, o hassas ela gözlere, kalbimin göğsümde çılgınca teklemesine sebep olan hafif çillerine ve üstdudağındaki güzel kıvrıma kayarken nefesim kesildi. Dudaklarım aralandı, nasıl dile getireceğimi bilmediğim bir soru havada süzüldü.

Jessie gözlerini gözlerime dikti, aklımdan neler geçtiğini biliyor olmalıydı ki sormaya çok korktuğum soruyu yanıtladı. "Evet, ben de seni istiyorum."

Sertçe nefesimi verip dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve önce dilimi o sevimli üst dudağmda gezdirdim. *Benim*. Dilimi ağzına sokup tadını alırken, Jessie inleyip yumuşak vücudunu bana yaklaştırdı. Dudaklarından ayrılıp dudaklarımı ipeksi boynundan aşağı indirdim. "Emin misin, Jessie?" diye mırıldandım. Bunu istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki fikrini değiştirirse öleceğimi düşündüm ama ona gereken fırsatı vermek zorundaydım. Bundan pişman olmayacağını ve benden nefret etmeyeceğini bilmeliydim, çünkü değerli bir şey alacaktım. *Kendisini*.

Kalbimin sert atışları arzudan olduğu kadar korkudan da kaynaklanıyordu. Korku ve daha önce seksin benim için hiç bu kadar anlamlı olmadığını bilmek bir afrodizyaktı. Kanım heyecanla akıyordu, duyularım parmak uçlarının her nazik dokunuşunun, aldığı her hafif nefesin, odanın –portakal aromalı mobilya cilası ve eski ahşap– kokusunun ve banyoda Jessie'nin üzerine sinen belli belirsiz gül kokusunun *farkındaydım*. "Farklı kokuyorsun," diye mırıldandım. "Şaraphanenin bahçesi gibi. Gülleri bizimle birlikte mi getirdin?"

Dudaklarının kıpırdayıp gülümsediğini hissettim. "Evet, sanırım."

Jessie parmaklarını saçlarımın arasına soktu, tırnaklarının kafa derimi sıyırması müthiş bir mutluluktu, inledim ve iyice sertleşince, sızlayan kasığımı ona bastırdım. Jessie de inleyerek karşılık verdi ve ellerini saçımdan aşağı indirip geri çekildi. Geceliğini kalçalarında toplayıp yavaşça yukarı kaldırdı ve kumaşı başından çıkarana kadar gözlerini gözlerimden ayırmadı. Geceliği kenara atarken saçları omuzlarının etrafına ve göğüslerine döküldü.

Çıplak vücuduna bakarken kanım iyice hızlı akmaya başladı. Jessie bir şaheserdi. Parmağımla saçının bir tarafını geriye itip kusursuz göğsünü, açık pembe ve çoktan sertleşen meme uçlarını ortaya çıkardım. Eğilip birini ağzıma aldım, ben dilimi yavaşça etrafında gezdirirken Jessie inleyip ellerini tekrar başıma koyarak sertçe göğsüne bastırıyordu. Hafifçe emerken, Jessie tatlılıkla inledi. "Ah, Callen, evet."

Geriye çekilip öteki göğsünün üzerindeki saç tutamını da kenara ittim, kalçalarını hafifçe kaldırarak kurtuluş aradığını hissedene kadar onu da yalayıp emdim. Bacaklarımın arasında çılgınca zonklayan yoğun elektrik kalbimle aynı ritimle atıyordu.

Jessie tişörtümü çekiştirdi, geri çekildim ve hızla çıkardım, Jessie'nin elini tutup onu yatağın yan tarafına götürdüm. Etrafından uzanarak kalın yorganı kaldırdım, beyaz çarşaflar ortadaydı şimdi. Jessie yatağa oturdu ve bana öylesine güvenle baktı ki kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Arkasına uzanırken saçı etrafına yayıldı ve bir an için şehvetli güzelliğinin tadını çıkardım: beyaz çarşafların üzerindeki kıvrımları, şeftali teni, güzel pembe uçlarla süslenmiş yuvarlak göğüsleri ve bacaklarının arasındaki kahverengi kıl tutamına kadar.

Jessie titrek bir şekilde nefes alırken ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım, pantolonumu ve şortumu çıkarıp kenara attıktan sonra yatağa girdim. Çıplak tenimizin birbirine değmesi

neredeyse fazla geliyordu, ona zevk verecek kadar dayanıp dayanamayacağımdan emin değildim. Aşırı hevesli bir oğlan gibi hissediyordum, öylesine şehvetle doluydum ki vücudum titriyordu.

Bana ne yapıyorsun, Jessie?

Müzik içimde çalmaya başladı, bir melodi değil, harmoniydi, damarlarımda dolaşan kanla aynı anda çalan, derin ve yavaş hareket eden ilkel bir tempoydu. Gevşek bir şekilde de olsa ona tutundum, nakaratın geri dönmesi için sadece bu ânı, Jessie'nin yüzündeki hayali ve keyifli ifadeyi, bugünün –gül ve yağmur– kokusunu hatırlamam gerektiğini biliyordum.

Zonklayan tutkumu dizginlemekte zorlanırken ellerimi vücudundan aşağı indirdim, kadife tenini, hafifçe dokunduğumda kasılan karnını, kalçalarının pürüzsüzlüğünü, doğum lekesini, onu bir başkası değil, *o* yapan şeyleri yakından öğrendim. İçimdeki sahip olma isteği yükseliyordu, dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp onu işaretler gibi, yavaşça öptüm ve elimi bacaklarının arasına götürdüm. Parmağım dar ve kaygan ıslaklığa girdiğinde, "Jessie," diye inledim. Kalçalarını yukarı kaldırıp sessizce daha fazlasını istedi, derin ve sakinleştirici bir nefes aldım, ipeksi sıvıyı kasıklarının doruklarındaki küçük ve şiş tomurcuğa taşıyarak yavaşça daire çizdim. Jessie boğuk bir inilti çıkarıp bedenini elime bastırdı, şiddetli arzumu sakinleştirmeye çalıştım.

Ağzımı tekrar göğsüne götürüp parmağımın hareketiyle uyumlu bir şekilde göğüs uçlarını yalarken, Jessie'nin iniltileri işitilebilir iç çekmelere dönüştü.

Heyecandan aklını kaybetmesini, şehvetten yarı delirmesini ve elime boşalırken cennet ve cehennemin çarpıştığını hissetmesini istiyordum. Birkaç saniye sonra sırtına kavis verip ismimi haykırarak doyuma ulaştı.

Küçük bir hıçkırıkla sakinleşti ve vücudu rahatlarken, bacaklarını kalçalarıma dolayıp beni kendisine yaklaştırdı.

"Şimdi," dedi nefes verirken, sesinde çaresizlik vardı, kasığını benimkiyle aynı hizaya getirdi. Hafifçe güldüm, penisimin

ucunu ıslak açıklığına getirdiğinde boğuk neşem bir tıslamaya dönüştü.

"Bekle, Jessie. Prezervatif."

El yordamıyla pantolonumu yokladım ve bir elimle cüzdanımı bulup diğeriyle Jessie'nin üzerinde kendimi dengeledim. En sonunda prezervatifi almayı başardım. Arkama yaslanıp onu yırtarak açtım ve taktım, parmaklarım penisime değdiğinde nefesimi tuttum. O kadar sertti ki, en ufak dokunuşla patlayacağımı hissettim.

Jessie baygın bakışlarla beni izledi ve kollarının arasına geri dönmemi sessizce talep edercesine bana uzandı. Döndüm, dudaklarımı onunkilere dokundurdum ve yanında dirseğimin üzerinde doğrulup diğer elimle penisimi bacaklarının arasındaki yumuşak ve tatlı sıcaklığa götürdüm. Orada durdum, birden korkmuştum, sadece onu incitmekten değil, bunun bir şekilde beni de incitmesinden endişelendim. "Jessie–" diye söze başladım, bunu bana vermek istediğinden emin olup olmadığını sormak istedim.

"Callen, *evet*," dedi, ben soruyu soramadan. Sonra kendisini kaldırıp beni derinliklerine çekti. Zonklayan başımın etrafını sıkıca kavradığını hissedince zevkle inledim. Jessie gerildi. Daha önce bir bakireyle birlikte olmamıştım ama bunu bir an önce yapmanın en iyisi olacağını düşündüm. İçine baskı yaparken, narin zarın yırtıldığını hissettim. Jessie haykırdı, bacaklarını kalçalarıma daha sıkı doladı.

"Özür dilerim, Jessie. Özür dilerim," dedim ve yüzünü öptüm, oysa kalçalarım harekete devam etmemi söylüyordu. İçinde olmak harika bir histi; yarı deli gibi hissettim, sertçe gidip gelme isteği öylesine baskındı ki kendimi tutmakta zorlanıyordum. Ama onu daha fazla incitmek istemiyordum, o yüzden bekledim.

"Sorun değil," diye fısıldadı Jessie. "Artık iyiyim." Dudaklarını dudaklarıma dokundurup beni tatlılıkla, nazikçe öptü, tırnaklarını sırtımdan kalçama götürünce tüm vücudum ürperdi. "Hareket edebilirsin," dedi, kıpırdamadan durmanın benim için

ne kadar zor olduğunu hissettiği aşikârdı. "Seni hissetmeme izin ver. *Tamamen.*"

Jessie'nin izniyle son kontrolümü de kaybettim ve kesik kesik soluyarak içine hamle yapmaya başladım. Son derece dar ve ıslaktı, vücudu beni ipeksi bir şekilde sardı. Bana tutunup vücudunu benimkine yaklaştırdı ve o anda *gerçekten* bir prens gibi hissettim. *Onun prensi.* Kalbim bir kez daha içimde yükselmeye başlayan müzikle aynı anda çarpmaya başladı. Zonkluyordu. Tutkuluydu. Hem esrarengiz hem de güzeldi, aramızdaki bu şeyden bahsediyordu: Jessie daha derine inmeme izin vermek için bacağını kalçamdan yukarı kaydırınca, kaslarım zevkten kasıldı, birlikte hareket ederken vücutlarımız terden parlıyordu ve birbirine karışan feromonlarımızın yarattığı koku beni iyice kendimden geçiriyordu. Yüzümü boynuna gömdüm, kısa haykırışım doyuma ulaşırken titrek bir iniltiye dönüştü, karnım zevkle kasıldı ve ayak parmaklarıma kadar yayıldı. "Aaah, Jessie, Jessie." Yavaşladım, son bir ürpertiyle durdum, gözlerimin önündeki yıldızlar kaybolurken başımı çevirip Jessie'nin teninin kokusunu içime çektim.

Gün ışığı kaybolmuştu, yeniden başlayan yağmur tam tepemizdeki çatıda hafifçe tıkırdıyor, yavaşlayan kalbime, gevşeyen kaslarıma ve sevişmenin hayali son parıltısına uygun bir melodi oluşturuyordu. Dönüp Jessie'yi kendime doğru çevirdim ve bir süre sadece birbirimize baktık. Gülümsemesi yumuşaktı ve gözlerinde hiç pişmanlık yoktu. "Jessie," diye fısıldayıp parmağımı yanağında gezdirdim, teni çok pürüzsüz ve yumuşaktı. Dokunuşum üzerine başını çevirdi ve içini çekerek gözlerini kapattı. "İyi miydi?"

Jessie gözlerini açıp başıyla onayladı. "Bu tecrübe ettiğim en muhteşem şeydi."

Sen tanıdığım en muhteşem insansın.

Fakat bu konuda yanılıyordu. Asıl *o* tanıdığım en muhteşem insandı. Akıllı, güzel, kibar, tutku dolu, neşeli ve nazikti.

Eğilip onu öptüm, sonra kan olabileceğini hatırladım. İlk cin-

sel deneyiminden sonra en azından onunla ilgilenmeliydim. *İlk deneyimi.* Bana aitti. Ne olursa olsun, bu asla değişmeyecekti. Bu düşünce, çok yakından bakmama en azından şimdilik izin vermediğim sahiplenici bir mutlulukla doldurdu içimi.

Geri çekilip yataktan çıktım, "Seni temizlemek için bir şey getireceğim. Hemen dönerim," dedim.

Çabucak banyoya gittim, prezervatifi attım ve bir lifi sıcak suyla ıslattım. Odaya dönüp yatağın kenarına oturdum ve Jessie'nin bacaklarının arasındaki kan lekesini nazikçe sildikten sonra lifi tekrar banyoya götürüp duruladım.

Yatakta yanına kıvrılıp ona sokulurken yorganı üzerimize çektim. Birkaç dakika sadece pencereye vuran yağmuru izledik, Jessie parmaklarını tembel tembel kolumda yukarı ve aşağı gezdirirken bacaklarımız birbirlerine dolanmıştı ve vücudum fazlasıyla tatmin olmuştu. "Farklı bir dünyada gibiyiz," dedim.

Jessie'nin gülümsediğini hissettim. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bir süre sonra bana bakabilmek için başını kaldırdı. İşaretparmağı kolumda ilerleyip meme ucumun etrafında yavaşça daire çizdi. "Rahat ya da mutlu olduğunda mırıldandığını biliyor muydun?"

Az önce bunu yaptığımı fark edip kıkırdadım. "Öyle mi?" Duraksayıp düşündüm. "Evet, belki de."

Jessie başıyla onayladı, gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Kimse bunu fark etmedi."

"Belki de yeterince rahat ve mutlu değilsindir." Jessie omzumu öpüp hafifçe tenimi ısırdı.

"Off."

Gülüp yorganın iyice altına girdi. Ama haklıydı. Uzun zamandır mutlu ve rahat olmamıştım.

Uzuvlarının ağırlaştığını ve kirpiklerinin tenime dokunduğunu hissettim. "Sence bunun herhangi bir parçasını yanımızda götürebilir miyiz, Callen?" diye fısıldadı, kısık ve uykulu sesinde bir umut vardı.

Tereddüt ettim. Bunu ben de düşündüğüm için neyi kastettiğini biliyordum. Burada herhangi bir yük, endişe, engel ya da pişmanlık yoktu. Sadece biz vardık ve hepsi buydu, sadece bu his ve dürüstlük. Ama çalıştığı şatoya döndüğümüzde aynı şey geçerli olmayacaktı. Orada –*o* dünyada– sahte cüppemi kuşanıp oraya vardığımda olduğum pisliğe dönüşmem gerekecekti. Gerçi... bu tam anlamıyla doğru değildi, öyle değil mi? Jessie beni değiştirmiş, en azından müzik konusunda beni *kurtarmıştı.* Müziği sadece parçalar hâlinde değil, beni sarsan ve duygulandıran, kâğıda dökmeye iten uzun melodiler hâlinde yeniden duymaya başlamıştım. Peki gidince ne olacaktı? Müzik yine susacak mıydı? Notaları duyabileyim diye uzun bir süre zihnimi sakinleştirmek için yaşadığım hayata –anlamsız kötü alışkanlıklara– geri mi dönecektim?

Nefesimi verip Jessie'yi kendime doğru çektim. Bunu istemiyordum. *Onu* istiyordum. Sahip olduğum tek iyi şeye çaresizce sıkı sıkıya tutunuyordum. Fakat bu mümkün değildi. Jessie ona ne kadar az şey sunabileceğimi bilseydi, beni istemezdi, *istememeliydi* ve ona bunu yapamazdım. Onu tuzağa düşürüp hayal kırıklığına, bana utanç ve mahcubiyetle bakmasına sebep olamazdım. Buna dayanamazdım. Bu beni öldürürdü.

"Bilemiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. Sesimdeki pişmanlığı duyabiliyordum, göğsüm acıyla sıkışıyordu. Ama bana çok şey vermişti ve ona gerçeği borçluydum.

Duzenleme
Ny.ozlem

16

JESSICA

Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım, odanın loşluğuna alışmaya çalışıyordum. Anılar zihnime hücum etti, sevişirken dudakları aralanan, teni heyecandan kızaran ve tepemde dururken kol kasları gerilen Callen'ın bana nasıl baktığını hatırlayınca, içimi ısıtan bir mutluluğa kapıldım. Bacaklarımı hafifçe birbirlerine bastırdım, girdiği yerdeki sızıyı hissettim ve hafif rahatsızlığıma rağmen gülümsedim. Neredeydi? Yatakta yalnızdım.

Kabarık yorganın üzerini görebileceğim şekilde doğruldum ve Callen'ın üzerinde sadece şortuyla pencerenin kenarındaki sandalyede oturduğunu gördüm, bronz teni loş ışıkta pürüzsüz görünüyordu ve dizlerindeki not defterine doğru eğilmişti. Alt dudağını üst dişlerinin altına sıkıştırmıştı ve kalemle kâğıda bir şey –muhtemelen müzik notaları– karalarken eli hızla hareket ediyordu.

"Hey," dedim kısık bir sesle. Başını kaldırıp dudağını serbest bıraktı. Yüzündeki yoğun bakış ve dikkat beni gülümsetti. "Affedersin. Bölmek istememiştim."

Callen başını iki yana salladı, kalkıp not defterini ve kalemini masaya, saatler önce battaniyelere sarınarak yerde oturup yediğimiz yemeklerin boş paketlerinin yanına koydu. Samimi yer pikniğini ve hiçbir yemeğin o kadar lezzetli gelmediğini hatırlayınca dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Callen yanan lambayı

Ninova

söndürüp yatağa girdi ve yanıma uzandı, örtüleri üzerimize serdi ve beni yanına çekti. "Seni uyandırmak istemedim."

Ona sokuldum. Çok güçlüydü, her yeri sertti ama bir şekilde kusursuz bir yastık gibiydi. "Hmm." İçimi çektim. "Uyandırmadın. Sadece yeni bir yerde uyumanın etkisi. Bir an nerede olduğumu anlayamadım. Ne yazıyordun?"

"Üzerinde çalıştığım parçanın harmonisini. Bu gece aklıma geldi."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Böyle mi oluyor? Önce zihninde müziği duyuyor ve sonra kâğıda mı geçiriyorsun?"

"Evet. Bazen."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yazar tıkanıklığının geçmesine sevindim. Sence neden öyle takılıp kalmıştın?" diye sordum.

Callen öylesine uzun bir süre duraksadı ki, yanıt verip vermeyeceğini merak ederek ona baktım. "Çocukken hayatımın pek iyi olmadığını hatırladığına eminim, Jessie." Başımla onayladım, yüreğim sızladı. "Babam yumruk atmayı severdi ama en çok da hakaret etmeye bayılırdı. Aklına gelen en kötü sözleri, en acı vereceğini bildiği şeyleri söylerdi..." Callen doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi tekrar sessizleşti, belki de bazı şeyleri söylemekten kaçınıyordu, gerçi neden o hisse kapıldığımdan emin değildim. "Şimdi bile bazen sözlerini duyuyorum. Aklımdan geçiyorlar ve bilemiyorum, sanki beni felç ediyorlar, çocukken hissettiğim değersizliği hissediyorum."

Doğruldum. "Ah, Callen. Ama hayatında çok fazla başarı edindin. Onu her şekilde haksız çıkardın."

Callen derin bir nefes verdi. "Olabilir. Ama babamın sözlerinin yankılarını duyuyorum ve sanki bozuk plak gibi tekrarlayıp duruyorlar ve onlara engel olamıyorum."

"Alkol ve... partiler hariç," dedim. *Kadınlar*. Bu kenara ittiğim bir düşünceydi. Callen bana açılıyor, içini döküyordu ve bu yanını tanımayı çok istiyordum.

"Evet. Bir süre babamın sözlerini duymayacak şekilde kendimi uyuşturdum, sadece arka plandaydılar. Ama zamanla bunu

yapmakta zorlanmaya başladım." Omzumu öptü. "Sen karşıma çıkana kadar."

Dudağımı ısırdım, bana *ihtiyacı olduğunu* hissetmek içimi umutla doldurdu. Fakat *sırf* beste yapabilmek için ilham perisi olarak bana ihtiyaç duymasını istemiyordum. Sevilmek istiyordum. "Şu anda babanla herhangi bir ilişkin var mı?"

"Hayır."

"Peki ya annen? Ondan hiç bahsetmedin..."

"Hayır." Bu kelimede çok fazla acı gizliydi. "Ben sekiz yaşındayken öldü. Aşırı dozda reçeteli ilaç almış. Kaza olduğunu söylediler ama... bilemiyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla, çok uzun zamandır depresyondaydı."

"Üzgünüm," diye fısıldadım, keşke çocukken benimle bunu paylaşsaydı. Genç gözlerindeki hüznü daha iyi açıklardı. Ben de annemi bir hastalık yüzünden kaybetmiştim ve bir yetişkinken bunun üstesinden gelmek yeterince zor olmuştu. Sekiz yaşındaki hassas bir çocuğun annesini kaza olabilecek bir şey yüzünden kaybetmesi kimbilir nasıl bir şeydi? Özellikle, geride kalan babanın teselli edici olmaktan uzak aşağılık bir pislik olduğu düşünüldüğünde.

Callen bir süre sessiz ve biraz gergindi, o yüzden elimi karnının çıkıntılarında gezdirip dikkatini dağıtmaya çalıştım. Kasları kasıldı ve aniden içini çekti. "Bazen ben de zihnimde müzik duyuyorum, söylemiş miydim? Şu anda zihnimde 'bav çika vav vav' çalıyor."

Callen kulağımın dibinde tok ve seksi bir sesle gülünce ona baktım. "Güzel bir şarkı," dedi.

"Beğenmene sevindim."

"Gel buraya, Mozart, sen ve o seksi şarkı bana fikirler vermeden önce bana o kıpırdayan elini ver."

"Ne tür fikirlerden bahsediyorsun?"

"Vücudunun ara verip dinlenmesi gereken türden fikirler."

"Hmm," diye homurdandım. "Sadece bu gecelik olabilir."

"Sadece bu gecelik." Callen beni kendine doğru çekti, sıcak-

lığı ve kokusu –sıcak erkeksi teni ve yeni sürdüğü çam kokulu bir ürün– etrafımı sarıp güvenlik ve rahatlık hissi verdi. İçimi çektim ve sadece birkaç dakika içinde uykuya daldım.

Sırtımda sert bir şey ve göğsümü hafifçe okşayan bir el beni uyandırdı. Kalçamı Callen'a bastırıp inledim, tıslar gibi içini çekti. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Hâlâ sızlıyor musun?"

Biraz sızlıyordum ama umurumda değildi. Uyarılmıştım ve Callen içime girerken hissettiğim o dolgunluğu hissetmek, tatlı bir işgalle tek vücut olmak istiyordum. "Hayır."

Arkamı dönüp ona baktım, sabahın yumuşak ışığı saçındaki çikolata rengi tutamları ve gri gözlerindeki maviliği ortaya çıkarıyordu. Çenesindeki sakallar birbirine girmiş, uykudan ve önceki gece öpüşmekten dudakları şişmişti. Güzeldi, prensim nihayet dönmüştü ve onu sevdiğimi biliyordum. Belki de onu sevmekten hiç vazgeçmemiştim.

"Erken kalkıp seni şatonun yakınlarındaki bir müzeye götürmeyi planlamıştım. Şu bir türlü varamadığımız şatoya," diye mırıldanıp hafifçe kulağımı ısırdı.

Gülümseyip elimi göğsünden aşağı indirdim. "Müzem sensin," diye fısıldayıp sırtüstü yatacak şekilde Callen'ı nazikçe geriye ittim. Bir bacağımı üzerine atıp boynunu öptüğüm sırada inliyordu. "Görülecek ve tecrübe edilecek çok şey var," diye mırıldandım, sonra karnının girinti ve çıkıntılarında dolaşan elimi aşağı indirip kalçasındaki boşlukta gezdirdim. "Burada sunulan sanat" –biraz daha aşağı inip sertliğini kavrayınca, Callen güçlükle nefesini verdi– "biçim ve işlev üzerine bir inceleme."

Elimi yavaşça yukarı ve aşağı gezdirirken, parmaklarımın altındaki sıcak zonklamanın tadını çıkardım, Callen sırtına kavis verdi, ağzından anlaşılmaz kelimeler dökülüyordu. Sırıtmama engel oldum. "Hmm. Sen de mi antik diller üzerine çalışmalar sunuyorsun?"

Callen güldü, iniltiyle karışık bir gülüştü gerçi. Elini elimin

üzerine koyup bir an beni durdurduktan sonra sırtüstü yatırıp kontrolü devraldı, öne doğru eğilip diliyle göğüs ucuma hafifçe vurdu. "Sadece bir tane, ayrıca çok eski. Sana öğretmemi ister misin?"

Gülümsemem zevkle iç çekmeye dönüştü. "Ah, evet."

Yavaşça seviştik, önceki gecenin keşif sabırsızlığı olmadan, acelesiz bir şekilde.

Callen boynumun kıvrımından omzuma kadar beni öptü ve ellerini bacaklarımın iç kısmından yukarı kaydırdı, sonra beni yüzüstü çevirdi, güldüm. Tırnaklarını arkamda gezdirip sakallı çenesini kürekkemiklerime yasladığında kıkırdamalarım inlemeye dönüştü. Sanki önceki gece gözünden kaçırdığı her yeri keşfetmek, gün ışığında her yerimi görmek istiyordu. *Vaktimiz var*, demek istedim. *Fazlasıyla vaktimiz var.* Ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum ve düşünmek istemediğim için bir kenara attım. Vücudumda dolaşan ellerine odaklandım ve kokusunda kendimi kaybettim; bir gecelik uykunun ardından, erkeksi teni tüm kadınsı taraflarıma hitap ediyordu.

Tatmin olmuş bir doygunlukla uzanırken ona sokuldum. Yorgandan çıkan bir kaz tüyü hareketimle yukarı uçtu ve sonra donuk güneş ışığının incecik huzmesinde tembel tembel aşağı süzüldü. Callen uzanıp uçuşan tüyü yakalamaya çalıştı ama elinden uzaklaşınca güldü. Yüzünü bana dönüp elini sırtımdan aşağı indirirken dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Tanıştığımız gün yük vagonunu nasıl bulduğumu biliyor musun?"

"Hayır. Nasıl?"

Yukarı bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Elimi uzatıp başparmağımı alt dudağının ortasındaki kusursuz oyukta gezdirdim, ilgimi çeken yerlerine dokunmama engel olamıyordum. Fırsatım varken, onu her şekilde tecrübe etmek için can atıyordum. "Bir kuş tüyünü takip ettim." Callen duraksadı, parmaklarının arasına bir tutam saçımı alıp onları ovuşturarak dokusunu hissetti. O noktada her yanımın nasıl olduğunu biliyor

Ninova

olmalıydı, yine de parmaklarının hareketini izlerken içini çekti, saç tutamları onu büyülemiş gibi görünüyordu, belki o da benim kadar can atıyordu. Bu düşünce içimi ısıttı. "Babamla tartışıp evden çıkmıştım. O tüy... dikkatimi çekti ve onu takip ettim." Benimle göz göze geldi. "O yük vagonuna kadar onu takip ettim, birkaç saat sonra orada beni buldun. Kısa bir süre öncesine kadar bunu hatırlamıyordum bile." Callen eğilip beni öptü ve bir kez daha onda kendimi kaybettim.

Gün, ışığın değişimi ve zevkin istikrarlı bir şekilde yükselip alçalmasıyla geçti, tırnakları tenimi çiziyordu ve ağzı her yerdeydi. Resepsiyonu arayıp kruvasan ve kahve sipariş etti, sonra yine yerde piknik yapar gibi yediğimiz daha fazla sandviç ve tarte tatin adında meyveli bir turta sipariş etti.

Callen öne doğru eğilip beni öptü ve gülerken ağzımın kenarına bulaşan karamelli elma parçasını yaladı. İnledi. "Birlikte duş alsak iyi olur. Yanımda daha fazla prezervatif yok."

Tek kaşımı kaldırdım. "Hazırlıklı olmaman beni hayal kırıklığına uğrattı."

Gülümsedi, çok tatlıydı. "Hayır, buna hazırlıklı değildim, Jessie. Senin için hazır değildim. Ama nedense..." Beni tekrar öptü.

"Nedense ne?" diye fısıldadım.

"Nedense şansım yaver gitti, hak ettiğimden daha şanslıyım." Geri çekildi, boş yemek paketlerini toplarken düşünceli görünüyordu.

Bugünün bitmesini istemiyordum, küçük yatağın samimiyeti, birbirimize fısıldadığımız kelimeler, çırılçıplak piknik yapmak, battaniyelere sarılmak güzeldi, o yüzden gülümseyip onu dürttüm. "Sanırım şansın tükendi." Ayağa kalkıp battaniyenin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. "Duş alıp prezervatif olmadan yapabileceğimiz şeyleri düşüneceğim." Düşünceli bir havaya bürünmek için parmağımı çeneme koydum. "Muhtemelen pek bir şey yok, gerçi oldukça tecrübesizim–"

Callen o kadar hızlı ayağa kalktı ki irkilip tiz bir kahkaha attım. "Birden şansım döndü."

Çok fazla sıcak su kullandık, buruş buruş ve gülerek dışarı çıktığımızda, duş bankları ve ağızlar, duş jeli ve çıplak tenin hazları hakkında fazlasıyla bilgilenmiştim.

"Bu gece seni akşam yemeğine çıkarmama izin ver. Tüm günü bu odada geçiremeyiz."

"Öyle mi?"

"Belki de çoktan geçirdik. Seni doğru düzgün doyurayım, en azından çatal bıçak kullandığımız bir yemek yiyelim."

Gülümseyip çatal bıçak takımlarının abartıldığını düşündüm. Yağmur erken kesilmişti ve sokak pencereden kuru görünüyordu, güneş batıyordu. Yanıma aldığım sırtı açık Clémence Maillard elbisesini düşündüm ve birdenbire süslenip Callen'la akşam yemeğine çıkma düşüncesi beni heyecanlandırdı. "Pekâlâ."

Saçımı kuruttum, yüzüm ve boynumun etrafında birkaç tutam serbest kalacak şekilde topuz yaptım, makyaj yaptım, elbiseyi giyip kalçalarımdan aşağı indirdim ve bir kez daha Clémence'in tasarımlarının kırışmaya karşı mucizevi bir şekilde dayanıklılık gösterdiğini fark ettim. Elbisenin altına giymek için yanıma aldığım siyah sandaletleri giyip banyodan çıktım.

Callen pencerenin kenarında durmuş dışarı bakıyordu. Hoş ve melodik bir şekilde mırıldanıyordu, güzeldi. Bir an sadece onu izleyip müziğini dinledim. Ama orada durduğumu hissetmiş olmalıydı ki arkasına döndü ve gülümsedi, koyu renk pantolonu ve açık gri gömleğiyle yakışıklı görünüyordu. "Vay canına, harika görünüyorsun."

Callen durduğum yere yürüdü, bakışları yüzümden yavaşça aşağı inerken gözlerinde neredeyse saygılı bir ifade vardı. "Sen... ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Muhteşemsin. Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Gülümseyip dudağımı ısırdım. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Genelde vakit geçirdiği kadınları görmüştüm. Benden daha güzel kadınlarla birlikte olduğu aşikârdı ama o anda bana bakma şekli kendi sözlerine gerçekten inandığını hissettirdi.

Merdivenden indiğimizde Madam Leclaire resepsiyondaydı.

Ona yakınlarda bir restoran olup olmadığını sordum ve bize birkaç blok ötedeki restoranın adresini verdi. El sallarken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, bize göz kırpmıştı.

Bir ailenin işlettiği küçük restoran sevimli ve samimiydi, sipariş ettiğim beyaz şarabın tadı yoğun ve yumuşak, yemek lezzetli, müzik hafif ve romantikti. Pencerenin kenarına oturup hayatlarımız hakkında, benim Paris'te yaşamam ve onun Los Angeles'la ilgili hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında sohbet ettik. Kalbim ona duyduğum sevgiyle ve bu hafta sonunun büyüsüyle dolup taştı, kaderin bizi buluşturduğu bu köyde her konuda rahatlıkla sohbet edebiliyorduk. İlişkimizin sürmeyeceğini bilerek kendimi ona vermiş olmama rağmen, sadece şimdilik ilişkimiz sürecekmiş gibi davranmama izin verdim. Sadece bu gecelik.

17

CALLEN

Harfler bulanıklaşıp yer değiştiriyor, benden kaçarcasına kâğıtta hareket ediyorlardı.

"Bu ne?" diye sordu, başparmağı önümdeki kitaba sertçe vururken sesi öfke doluydu.

Onu memnun etmek istedim. Benimle gurur duymasını çok istiyordum ama verebileceğim bir yanıt yoktu, tahmin bile edemiyordum. Dudaklarım titremeye başladı ve gözyaşlarım göz kapaklarımı yaktı.

Lütfen Tanrım, lütfen bana yardım et.

Babam kitabı sertçe kapadı, hiddetle kükreyerek ayağa kalkmasıyla irkilip birden arkama yaslandım. "Senin sorunun ne küçük aptal? İnanamıyorum. Bu kahrolası bir W!

"Özür dilerim," diye tiz bir sesle bağırdım, omuzlarım utanç ve yenilgiyle çöktü.

"Tekrar dene," diye bağırdı babam.

Kâğıda baktım, kara mürekkep bulanmaya başladı, gözyaşlarım en sonunda taşıp yanaklarımdan süzülmeye başladı.

"Ağlıyor musun, seni küçük sürtük? Gerçekten ağlıyor musun?"

Bariz bir şekilde ortada olmasına rağmen, başımı iki yana sallayarak inkâr ettim. Durmaya, yıkım ve utancı içime geri çekmeye çalıştım. Ama annemi istiyordum ve onu düşünmek beni daha çok ağlatmıştı, geri dönmesini o kadar çok istiyordum ki, midemde asla doldurulmayacak bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Ölmüştü ve bir daha geri

Ninova

gelmeyecekti. Beni bir daha koruyamayacaktı. Artık sadece ikimiz vardık –babam, ben– ve hayal kırıklığı olduğuma dair bitmek bilmeyen bir hatırlatma. Gözyaşlarım daha hızlı süzüldü, boğazımdan hafif bir hıçkırık yükseldi.

Ani ve beklenmedik bir tokatla geriye doğru yalpaladım ve oturduğum sandalye büyük bir gürültüyle düştü. Babam tepemde dikilirken geri geri gitmeye çalıştım, eğilip beni tişörtümden yakaladıktan sonra tekrar elinin tersiyle vurdu.

Tokadın şaşkınlığıyla gözyaşlarım yanaklarımda kurudu ve içimdeki acının yerini şok edici bir uyuşukluk aldı. Babam beni birkaç kez itmişti, yumruğunu masaya indirmişti, hatta bir keresinde duvarda bir delik bile açmıştı ama yüzüme hiç vurmamıştı.

"Sana ağlaman için bir sebep vermemi mi istiyorsun, seni aptal?"

Yanağım sızlıyor, kalçamın yere çarpan kısmı acıyordu ama fiziksel acılar kalbimdeki üzüntü kadar kötü değildi. Babama tükürdüm ve yüzünün öfkeden kasılmasını izledim, bana vurmak için elini tekrar indirdi. Ağlamama sebep olan şeyin bu olmadığını anlamadı. Beni ağlatan sözleriydi ve onlara nasıl engel olacağımı az önce keşfetmiştim. Artık onu *nasıl durduracağımı biliyordum.*

"Callen, rüya görüyorsun. Şşt, uyan. Bu sadece bir rüya." Jessie'nin sesi çok uzaktan geliyordu ve irkilerek uyandığımda, dudaklarımda ıstırap dolu bir haykırış ve yanaklarımda gözyaşlarımın ıslaklığı vardı. Kesik kesik soluyordum ve nerede olduğumu bilmiyordum. Gözlerimi kırpıştırıp başımı çevirdim, ufak ve köhne mutfak kayboldu ve küçük çatı katı netleşti. Gerçekliğe döndüm. Rüya görüyordum. *Oraya* dönmemiştim. Burada, Jessie'yle birlikteydim.

"Jessie," dedim boğuk bir sesle. Kollarını etrafıma doladı, vücudunun sıcaklığı öylesine hoş bir teselliydi ki, nefes almak için yüzeye çıkmak yerine onunla boğulmak istedim. "Jessie, Jessie."

"Buradayım. Bir şey yok. Rüyanda ne görüyordun?" Jessie yanaklarımdaki gözyaşlarını şefkatle sildi, ayışığının aydınlattığı loş odada gözleri endişeyle büyümüştü.

"Sanırım babamı gördüm. Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Babamın anısını olabildiğince uzağa itmek ve o küçük oğlan olmanın nasıl bir his olduğunu unutmak istiyordum. Nefesim yavaşladı. Jessie'nin sıcak kollarının arasındaydım. Kendimi onda kaybetmek istiyordum, buna *ihtiyacım* vardı, vücuduna gömülüp verebileceği huzuru –şifayı– içime çekmeliydim.

"Jessie." İçimi çekip elimi yanağına koydum ve üzerine eğilecek şekilde döndüm. Bir süre sadece ona baktım, güzel yüzü uykudan yeni uyandığı için durgundu ve gözlerinde sevgiye benzer bir ifade vardı. Beni korkuttu *–dehşete düşürdü–* ama aynı zamanda içimi sızlatan bir hayretle doldurdu. İçimdeki duyguyu alıp yüreğimin derinliklerine gömdüm. Onu saklayamazsam bile, arada dışarı çıkarıp bakabilir ve nasıl hissettirdiğini hatırlayabilirdim. Bu sayede hep benim olacaktı.

Eğilip onu öptüm ve o tanıdık tada baktım, çıkardığı iniltiyle kalbim tekledi, vücudum gerildi. Jessie kollarını etrafıma sardı, ağzımı göğsüne götürünce, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip bacaklarını kalçalarıma doladı.

İçine girdim, vücudunun dar kavrayışının etkisiyle tıslarken, bir an için başımı göğüs ucundan kaldırdım. Ona doğru hamle yapmaya başlayınca, zihnimde patlayan küçücük ışıklar Jessie dışındaki tüm düşüncelerimi sildi.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına götürdüm, vücutlarımız birlikte hareket ederken dillerimiz dans etmeye başladı, önce yavaş ve nazikti, sonra hızlı ve neredeyse çılgın bir hâl aldı. Vücutlarımız kayganlaştı ve oda seksin ıslak sesi, Jessie'nin inlemeleri ve kesik soluklarımla doldu. Bu *hayattı*. Güzel, ilkel ve coşkuluydu, Jessie'nin dokunuşu, kokusu ve sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi vücutlarımızın kenetlenmesi beni mest etti.

Acı, şüpheler, bir zamanlar bıçak gibi kesen kelimelerin yankıları, kolayca kanayan yara kabukları, tüm o üzüntü sönüp gitmişti ve sadece Jessie vardı. Kalp atışı, kokusu, sıcak ve müthiş bir sürtünmeyle bana masaj yapan içindeki kasların hoşça kasılması vardı.

"Jessie, ah Tanrım, neler istediğimi bir bilsen," dedim nefes nefese.

"Al. Hepsi senin," dedi haykırmadan önce güçlükle, iç kasları etrafımda kasılınca şiddeti neredeyse şok edici bir orgazma ulaştım. İsmini haykırdığımı sandım ama başımı öne eğip bedenimi ona gömdüğüm için emin olamadım, orgazmımın yoğunluğunun her damlasını içine boşaltıp kalçalarımla daireler çizdim ve zevkten boğuk bir sesle inleyerek öne doğru düştüm.

Al. Hepsi senin.

Kahretsin, bu... inanılmazdı. Aklımı başımdan aldı. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Donup kaldım.

Prezervatif kullanmadım.

Ah, kahretsin. İlk kez prezervatifsiz seks yapmıştım, aşırı sarhoş olduğum anlarda, aldığım tüm kötü kararlarda bile korunmasız seks yapmamıştım – en azından... hatırlayabildiğim kadarıyla. Kendimden tiksinerek gözlerimi kapattım, neyse ki Fransa'ya gelmeden önce yaptırdığım testte temiz çıkmıştım ama saf ve tatlı Jessie'yle birlikteyken bunu düşünmek zorunda kalmak bile midemi bulandırdı. Jessie'nin boynuna doğru nefesimi verdim, ciğerlerimi rahatlatmaya, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun kalbinin de gümbürdediğini duyabiliyordum, elimi üzerine koydum, ona can veren kanı avucumun altında pompalanıyordu ve vücutlarımız hâlâ samimi bir şekilde birbirlerine bağlıydı. "Prezervatif kullanmadım," dedim, kollarımda gezdirdiği parmakları durdu. "Temizim, Jessie, yemin ederim." Sesimdeki utancı gizleyemedim. "Zamanlamanın... sakıncası var mı?"

"Hayır, sanırım yok," diye fısıldadı.

Tanrım, ben de öyle umuyordum. Değil mi? Bir an için güçlü bir coşkuya kapıldım ama onu bastırdım, büyüyüp yayılmadan söndürdüm. Hayır, önceki gün Jessie'yi herhangi bir şekilde kapana kıstırmanın yanlış ve ona yapabileceğim en bencilce şey olacağına karar vermiştim. Fakat onu *bu* şekilde kapana kıstırmak en kötüsü olurdu, çünkü istese bile beni hayatından asla

çıkaramazdı. Sadece kapana kısılmakla kalmazdı, çocuğumun annesi olacağı için sonsuza dek kapana kısılırdı. *Çocuğumuzun.*

İçinden çıktım, onu az önce hamile bırakmış olma ihtimali, şu anda bile içinde bir hayatın yeşermesi ihtimali yüzünden göğsüm pişmanlıkla doldu. Yana yuvarlandım ama Jessie'ye uzanıp onu kendime doğru çekmeme engel olamadım. Bırakmaya hazır değildim. Henüz değil.

Pazar sabahı hava ılık ve tazeydi, günlerce yağmur yağdıktan sonra olduğu gibi her şey temiz kokuyordu. Erken kalkıp duş almış ve giyinmiştik, biraz karamsar bir şekilde eşyalarımızı topluyorduk. Aramızda tuhaf bir beceriksizlik vardı, hafta sonu bittiği için mi yoksa Jessie yaptığımız şeyden pişman olduğu için mi emin değildim.

"Bir daha asla görmeyeceğimiz büyülü bir yere veda etmek gibi," diye mırıldandı, son kez dönüp odaya baktı. Sabah suskunluğunun sebebini öğrendiğime sevinip rahat bir nefes verdim. O da bu odayı benim kadar özleyecekti.

Gülümsedim. Büyülüydü ve geri dönmeyecektik. Bunun üzüntüsü içime yayılıyordu, çantalarımızı aldık ve Jessie Creswell'le ilk kez seviştiğim odanın kapısını kapattım. *Benim Jessie'm.* Artık sadece birkaç günümüz kalmıştı ve burada olmayacaktık. Hiçbir şeyin aynı olmadığı gerçek dünyaya dönecektik.

Madam Leclaire çıkışımızı yaptı, veda ederken bize içtenlikle gülümsedi. Kapıyı açarken Jessie arkasına bakıp Fransızca bir soru sordu. Madam Leclaire güldü, yanıt verirken göğsü sarsıldı. Jessie sırıtıp bir şey söyledi, sonra gittik.

"Ona ne sordun?"

"Handa başka misafirlerin kalıp kalmadığını sordum."

"Ne dedi?"

"Kalmıyormuş."

Hah.

Jessie bana bakıp mahcup bir şekilde gülümsedi. Bir an için

beni aydınlatmak isteyip istemediğine karar verir gibi göründü ve sonra, "Madam Leclaire bazen sevginin başlangıcının sadece bir fiziksel yakınlık meselesi olduğunu söyledi," dedi.

Sevgi.

Bu mümkün müydü? Jessie beni gerçekten sevebilir miydi? Bir an için kalp atışım hızlandı ve bu olasılığı düşündükten sonra zihnimin kaldığı yerden devam etmesine izin verdim. Bunu umut etmeme izin veremezdim. Yapamazdım. Yine de, küçük odayı ve dar yatağı düşünüp gülümsedim. Fiziksel yakınlık muhteşem bir hafta sonuna sebep olmuştu. İyi aydınlatmanın da zararı yoktu. Giderek azalan alacakaranlığın pencerede parlayıp Jessie'nin beyaz geceliğinin altındaki ince kıvrımlarını nasıl ortaya koyduğunu, şafağın sarı ışığında teninin saten gibi nasıl parladığını gözlerimin önüne getirdim. O hâli ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Araba iki günde neredeyse tamamen kurumuştu ama Jessie'nin burnunu buruşturmasına sebep olan hafif bir küf kokusu vardı. Gülüp arabanın üstünü açtım. Temiz havanın onu tamamen kurutmasını umdum. Neyse ki kiralık araç şirketindeki adam sigorta yaptırmak isteyip istemediğimi sorduğunda evet demiştim.

Jessie içini çekti. "İşe dönmek için sabırsızlanıyorum ama bu hafta sonunun bitmesini istemiyorum."

Elini tutup sıktım. "Aslına bakarsan, dönüş yolunda uğramak istediğim bir yer daha var."

"Neresi?" diye sordu heyecanla.

"Bu bir sürpriz." GPS'in sesini takip ettim, yine Nick'in yardımı sayesinde öğrendiğim, Jeanne d'Arc'ın çocukluğunu geçirdiği kasaba Domrémy-la-Pucelle'e giden yolu gösteren tabeladan saptım. Anlaşılan, Jessie de bunu biliyordu, çünkü tabelayı görür görmez nefesini tutup elimi sıktı.

"Aman Tanrım, nereden öğrendin?"

"Araştırma yaptım." Sırıttım, yüzündeki mutluluğu görünce içimi sevinç kapladı. "Ama bisiklete bineceksek, yokum."

Jessie güldü. "Anlaştık."

Kasabanın içinde birkaç kez döndük, arabayı park ettikten sonra Jeanne d'Arc'ın doğup büyüdüğü, çatısı eğimli küçük çiftlik evine doğru el ele yürüdük. Şöminesi, karo zemini ve ahşap kirişli tavanıyla ana oda en büyüğüydü. İlgisizce etrafıma baktım, Jessie'nin her zaman yaptığı gibi parmağını bir şeylerin üzerinde gezdirmesini, detayları incelemek için sergilenen şeylere doğru eğilmesini izlemek istiyordum. Arada sırada başını kaldırıp bana bakıyor ve öylesine büyük bir neşeyle gülümsüyordu ki mutluluktan yüreğim burkuluyordu. Şimdilik güzel yüzünde beliren her şaşkınlığın tadını çıkaracaktım.

Jessie evden ayrılırken düşünceli görünüyordu ama yaptığı işe ve çalışma alanını kapsayan tarihe odaklandığını tahmin ettim ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktım.

Son bir durağımız daha vardı, Jeanne d'Arc'ın doğum yerinden kısa bir mesafe uzakta antik görünen bir kiliseydi.

"Aziz Rémy Kilisesi," dedi Jessie, saygı dolu bir sesle. "Jeanne dua etmek için buraya gelirdi. Burada vaftiz edilmiş."

İçeri girdik, sessizdi, ortama mum ve keskin bir yağ kokusu hakimdi. Jessie yüksek kemerli tavanlara bakarken, ben de el oyması koyu renk oturaklara ve rengârenk vitray camlara baktım. Kesinlikle dindar bir adam değildim ama buranın havasında...gözlerimi kapattığımda göğsüme baskı yapan bir ağırlık vardı. Burada, bir *mekânın* yüzlerce yıllık dua, günah çıkarma, neşe ve üzüntüyü barındırabileceğine ve Tanrı'ya yapılan o çağrıların havada hâlâ asılı kaldığına, canlandıklarına neredeyse inanabilirdim.

"Buranın... farklı bir havası var, değil mi?" diye sordu Jessie, düşüncelerimi dile getirerek.

Neredeyse evet diyecektim ama inanamadığım, varsa bile ona en çok ihtiyaç duyduğumda beni yalnız bırakan bir Tanrı hakkında konuşmak istemiyordum. "Bence o koku her neyse beynimizi etkiliyor."

Jessie yan gözle bana baktı, gözleri bir süre yüzümde dolaştıktan sonra gülümsedi. "Kutsal yağ," diye mırıldanıp bakışlarını kaçırdı. "Pelesenk kokusu alıyorsun."

Jessie ön tarafa, kat kat küçük mumların olduğu bir standa giderken, ellerim ceplerimde onu takip ettim. Bir kibrit çakıp öne eğilerek mumlardan birini yaktı. Omzunun üzerinden bana baktı. "Dua etmek istediğin biri var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Jessie başıyla onayladıktan sonra yakındaki renkli camlardan birinin kenarına gitti. "İnanmak zor, değil mi?"

"Neye?" Sesim gergin çıkınca, boğazımı temizledim.

Jessie başını eğdi, Jeanne d'Arc olduğunu tahmin ettiğim, atının sırtında savaş bayrağını tutan zırhlı bir kadını tasvir eden vitraya bakıyordu hâlâ. Etrafındaki insanlar dua eder gibi kadına bakıyorlardı ve bir anne bebeğini ona doğru tutuyordu. "Bir zamanlar buraya dua etmeye gelen küçük bir kızın bir gün vitrayda betimleneceğine. Okuma-yazma bilmeyen genç bir köylü kızın bir ulusa ilham vereceğine."

"Okuma-yazma bilmiyor muydu?" diye sordum, sesim yine çatladı ve kalp atışım kulaklarımda zonkladı.

"Hıhım," diye mırıldandı Jessie. "On beşinci yüzyılda çiftçi çocuklarına genelde okuma-yazma öğretilmezdi."

"Ah."

Bu tek hecenin üzerine başını çevirdi, sanki o kelimede duraksamasına sebep olan bir şey duymuş gibi endişeli bir hâli vardı. "Orta Çağ'da vitrayların bu kadar popüler olmasının sebebi bu. Kiliseye gelen ve birçoğu okuma-yazma bilmeyen insanların İncil'deki hikâyeleri anlayabilmeleri için."

"Hah. İlginç."

Jessie başıyla onayladı. "Evet, bu yüzden tercüme ettiğim yazılar bu kadar büyüleyici. Jeanne d'Arc'ın farklı noktalarda bulunan birkaç mektubu var ama günlük tutamamış, o zamanlar şahsi düşüncelerini kaydetmenin bir yolu yokmuş; muhtemelen başka birinin de onun yerine yazmasını istemezdi. O yüzden bu kızın gözlerinden onu görmek... geçmişe açılan muhteşem bir pencere ve geriye kendi hikâyesini bırakamayan genç bir kadının zihnine inanılmaz bir bakış sunuyor. Kendisinin yapamaya-

cağı bir şeyi yapması için ona yardım eden biri olduğu için çok şanslıyız."

Konuşurken Jessie'nin gözleri aydınlandı, işine duyduğu tutku aşikârdı ve onu bu şekilde görmeye bayılıyordum. Ama aynı zamanda zaten bildiğim şeyi doğruladığı için boğazıma bir yumru oturdu: Hayatında bana yer yoktu. O, hayatın sunabileceği tüm güzellikleri hak eden bir kadındı ve buna saygı ve gurur duyacağı bir adam da dahildi.

O adam ben değildim, bu gerçeği her fark ettiğimde kalbimin küçük bir parçası yine çatlıyordu.

"Ben, ah, kiliselere hiç ilgi duymadım."

"Öyle mi?"

"Hayır. Günahlarımı bir viski şişesinin dibinde çıkarmayı tercih ederim."

Jessie hafifçe güldü. "Ben de kiliseye gitmeye pek meraklı değilim. Ailem dindar değildi."

Jessie gözlerini tekrar vitraya çevirdiğinde onu inceledim. Heykellere, kilise oturaklarına, duvarlarda asılı ahşap gravürlere bakarken gözlerindeki saygıyı fark etmiştim. Dindar olmayabilirdi ama spiritüel görünüyordu. "Tanrı'ya inanıyor musun, Jessie?"

Jessie başını eğip bir süre yanıt vermedi. En sonunda, "Sele kapılan dindar bir adam hakkında bir hikâye duydum," dedi. "Evinin çatısına tırmanmış ve Tanrı'nın onu kurtaracağına güvenmiş. Kayığıyla gelen komşusu, 'Su yükseliyor. Kayığıma bin,' demiş. Ama dindar adam, 'Hayır, teşekkürler. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını biliyorum,' demiş. Kısa bir süre sonra kurtarma ekibi bir tekneyle gelmiş. 'Su yükseliyor. Teknemize atla,' demişler. Ama dindar adam bir kez daha, 'Hayır, sağ olun. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını biliyorum,' demiş. Kısa bir süre sonra tepesinde bir polis helikopteri durup ona bir merdiven sarkıtmış. 'Su seviyesi yükseliyor,' demişler. 'Merdiveni tutarsan, seni güvenli bir yere uçururuz.' Ama dindar adam, 'Hayır, teşekkürler. Tanrı'ya dua ettim ve beni kurtaracağını bi-

liyorum,' diye karşılık vermiş. Bu süre boyunca su yükselmeye devam etmiş ve en sonunda çatının üzerine ulaşmış ve dindar adam boğulmuş. Cennete varınca, hemen Tanrı'yı görmek istemiş. Karşısına geçince, 'Tanrım, neden cennetteyim? Beni kurtarman için sana dua ettim. Beni o selden kurtaracağma güvendim,' demiş. 'Evet, evladım, dua ettin,' diye karşılık vermiş Tanrı. 'Sana iki kayık ve bir kurtarma helikopteri gönderdim. Ama onları kabul etmedin.'"

Jessie'ye bakarken, içimde tuhaf bir duygu kıpırdadı ve tenimde küçük karıncaların gezindiğini hissettim. Ona çarpık bir şekilde gülümsedim.

"Her neyse," dedi Jessie gülümseyerek, çekingen bir şekilde kıkırdadı. "İnancımı bir hikâyeyle özetledim sayılır. Tanrı ya da kader diye bir şey olabilir ama sonuçta, Tanrı varsa bile, kendilerine yardım edenlere yardım ediyor."

Yorum yapmadım. Tanrı bana hiç yardım etmemişti. Tanrı annemi benden almış ve beni bir canavarla bırakmıştı. Tanrı her defasında boğulmama göz yummuştu. "Gidelim mi?" diye sordum. "Yarınki iş gününe hazırlanmak için yapman gereken şeyler olduğuna eminim."

"Evet. Hazırlanmalıyım." Jessie durduğum yere doğru birkaç adım atıp elimi tuttu. "Teşekkürler, Callen. Bu hafta sonu ve benim için düşündüğün her şeye minnettarım." Bakışlarını yere çevirirken kirpikleri yanağına değdi ve kalbim yavaşça tekledi. "Bunu asla unutmayacağım."

"Ben de unutmayacağım, Jessie." Bundan daha doğru bir söz olamazdı.

18

JESSICA

Bellefeuille Şatosu görüş alanıma girince yüreğim burkuldu biraz. Şato ne kadar nefes kesici görünürse görünsün, bu muhteşem hafta sonunun sona erdiğine işaret ediyordu ve daha üzücü olansa, Fransa'daki vaktimiz azalıyordu. Beş gün içinde Callen gitmiş olacaktı. İlişkimizi kalıcı hâle getirmeyi istemesi gibi bir ihtimal var mıydı? Varsa bile, bu nasıl işleyecekti? Zihnimin bazı seçenekler bulmaya çalışmasına bile izin vermek istemiyordum ama nedense oraya gidip duruyordu. Callen herhangi bir yerden çalışabileceği gibi, Fransa'dan da çalışabilirdi, öyle değil mi? Bunu yapmak için tüm hayatını alt üst etmesi gerekirdi ama–

"İşte geldik," dedi Callen, kaldırımın kenarına park ederken. Sesindeki hayal kırıklığını hayal mi etmiştim yoksa kendi duygularımı ona yansıtıp sesinde gerçekten olmayan bir şey mi duyuyordum emin değildim.

Vale kapımı açtı, arabadan indim, Callen bagajdan çantalarımızı alıp valeye bahşiş verdikten sonra onunla kaldırımda buluştum. Şatoya girip asansöre doğru yürüdük. Ne yapacağımdan emin değildim. Burada mı ayrılacaktık, yoksa akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormalı mıydım? Yarın işten önce iyice dinlenmiş olmak istediğim için erkenden yatmaya ihtiyacım vardı ama çok az vaktimiz vardı ve her ânın tadını çıkarmak istiyordum. Uykuya dalarken vücudunu yanımda hissetmeye ve bana sıkıca sarılırken teninin kokusunu almaya alışmıştım.

Ah, Jessica, kalbin çok fena kırılacak.

"Jessie," dedi Callen, antrenin iç kısmına ulaşınca. "Yapman gereken şeyler var ve yarın işin olduğunu biliyorum ama... bu gece benimle kal. Uyumana izin veririm. Söz veriyorum. Ben–"

"Evet." Başımla onaylayıp rahat bir nefes verdim. "Evet."

Callen'ın ifadesinde beliren rahatlık kalbimi tekletti ve ona bir öpücük verdim.

Asansöre binip en üst kata çıkarken vücudu rahatlamış gibiydi. Ayaklarımın altındaki koridor halısı yumuşacıktı, günün yarısını arabada geçirdikten sonra küvetinde kaslarımı gevşetmek için sabırsızlanıyordum. Belki Callen da bana katılırdı. Hınzır bir gülümsemeyle dudaklarım yukarı kıvrıldı, Callen bana baktı ve süitinin kapısına varınca kaşlarını kaldırıp cebinden anahtarı çıkarmak için çantalarımızı yere bıraktı. "Şu anda tam olarak ne düşünüyorsun?"

Duvara yaslanıp anahtarı kilide sokmasını izledim. "O kocaman küvetini düşünüyordum."

Callen'ın gözleri parladı, sırıtarak kapıyı açıp çantalarımızı aldı ve başıyla önden girmemi işaret etti. "Bu düşünceden hoşlandım. Bu konuda biraz daha konuşalım," dedi, kapıyı arkasından kapatırken. Sırıtıp yatak odasına doğru ilerledim ama aniden durup şaşkınlıkla derin bir nefes aldım.

Callen'm yatağında yarı çıplak bir kadın uzanıyordu.

Kadın doğrulup ince sarı kaşlarından birini kaldırdı, dolgun kırmızı dudaklarında neşeli bir sırıtış belirince kanım dondu, üzerindeki küçücük siyah sutyen ve külot hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

"Odamda ne arıyorsun, Annette?" diye Callen arkamdan kükredi.

Uzuvlarım donmuştu ama kalbim çok hızlı atıyordu. Annette de kimdi? Ve neden sanki burada olmaya hakkı varmış gibi yarı çıplak bir şekilde Callen'm yatağında uzanıyordu?

Zihnimde bir düzine görüntü belirdi, çünkü bu bana çok tanıdık geliyordu. Annem yarı çıplak kadınların yatakta şaşkınlıkla

doğrulup çarşafı etrafına doladığı kaç otel odasını basmıştı? Erkek kardeşim ve ben yanaklarımız kıpkırmızı ve gözlerimiz yaşlı bir şekilde kaç kez onu takip etmiştik?

"*Fransa*'da ne arıyorsun? Odama nasıl girdin?" diye sordu Callen.

Annette, Callen'ın yastığına yaslandı, elini aylakça kusursuz yuvarlak göğsünde gezdirip sutyeninin danteli üzerinden göğüs ucuyla oynadı. Bakışlarımı kaçırdım. Yüzüm kızardı, şok ve utançtan kıpkırmızı olmalıydım.

"Resepsiyondaki adamın dikkatini dağıtıp bir anahtar kaptım. Otellerin hâlâ anahtar kullandıklarını bilmiyordum. Çok sevimli. Ah, bana o şekilde bakmayı bırak. Genelde beni gördüğüne sevinirsin, Callen. Heyecanın genellikle" –kadın Callen'ın kasığına baktı– "daha büyük olur. Onun yüzünden mi? O da bize katılabilir. Bu hariç her şeyi denedik. Varım–"

"Kapa çeneni, Annette," diye Callen tekrar uludu ve yatağın ucundan aldığı battaniyeyi kadına fırlattı. "Üstünü ört." Callen yüzü kıpkırmızı bir şekilde bana baktı, gözleri utanç doluydu. "Jessie... üzgünüm..."

Kocaman gözlerle ona baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu kadının, Callen'ın Los Angeles'taki hayatının bir parçası olması dışında neler olduğunu tam olarak anlayamadım. Başım dönüyordu, kadın bir yerlerden tanıdık geliyordu. Paris'teki gece o partide onunla birlikte miydi? Gözüm Callen'dan başkasını görmemişti ama şimdi kadına iyice bakmca, orada olduğunu düşündüm. Ama Callen sarışın Fransız kadınla birlikte değil miydi? Ona hizmetkârla işini bitirmesini söyleyen?

İçinde bulunduğum mutlu baloncuk patlamakla kalmamıştı; infilak etmişti.

Annette içini çekti ve bacaklarını yatağın kenarından aşağı indirip kalktı. Gülüyordu. "Yüzünün hâline bak, Callen. Sanki beni daha önce hiç çıplak görmedin."

Bembeyaz oldum, kusacakmış gibi hissettim ve titreyen bacaklarımı desteklemek için duvara uzanırken, arkamda ayak

sesleri işittim. Annette ağzını açıp kapatıyordu ama onun da solgunlaşması dikkatimden kaçmadı, o sırada arkamı döndüm ve kapının girişinde saçı seyrelmeye başlayan kısa boylu bir adamın gözlerinin üzerimizde dolaştığını gördüm.

"Ah Tanrım," diye Callen'ın homurdandığını duydum.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu adam.

"Larry..."

"*Karımla* mı yatıyorsun?" Adam öfke ve dehşet dolu bir şaşkınlıkla Callen'a baktı.

Annette hafifçe öksürüp yataktaki battaniyeyi aldı ve etrafına doladı. "Larry, tatlım, bu sadece bir yanlış anlaşılma," diye söze başladı ama Larry zehirli bir bakışla karısının sözünü kesti.

"Yaptığın tüm iğrenç ve ahlaksız şeylere rağmen," dedi Larry, Callen'a hitap ederek, "bazı sınırların olduğunu sanıyordum."

Kısa bir süreliğine gözlerini kapatan Callen'ın ifadesi acı doluydu. Önce Larry'ye, sonra Annette'e baktı, o bakışı tanıyordum. Babamın yüzünde sık sık görmüştüm. Callen yalan söylemek ve söylememek arasında bir karar vermeye çalışıyordu. Elini saçının arasında gezdirip derin bir nefes verdi. "Evet, geçmişte Annette'le yattım. Özür dilerim. Bir mazeretim yok. Artık yok." Sonuçta doğruyu söylemeye karar verdi. Babam bu yolu hiç seçmemişti, belki de önemi yoktu. Orada dururken, midemin bulandığını ve aşağılandığımı hissettim. Annette'in gözlerinde *öteki kadın* mıydım? Hastalıklı ve sapkın bir şekilde öyle görünüyordu. Odadan fırlayıp gitmek, daha iyisi ortadan kaybolmak istedim.

Larry başını iki yana salladı, bakışları hâlâ tiksintiyle doluydu. "Seninle birkaç gün geçirmeye geleceğimizi haber vermek için bir sesli mesaj bırakmıştım, biraz arkadaşlığa ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm." Bana baktı. "Ama asla arkadaşsız kalmazsın, değil mi? Dikkatini dağıtan kahrolası bir şeyden diğerine geçersin."

"Sakın, onu karıştırma." Callen çenesi gergin bir şekilde boş gözlerle bana baktı. "Jessie, odana dön."

Ağzım açık bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. *Bu da ne? Beni*

başından mı savıyordu? Birlikte geçirdiğimiz güzel hafta sonundan, seviştikten sonra mı? Neden onları kovmuyordu? Battaniyeye sarılı Annette'e baktım, göğüslerini zar zor örtmüştü ve kumaş etrafına sıkıca dolandığı için kusursuz vücut hatları belirgindi.

Ah Tanrım, bu onun hayatı.

O kadın onun hayatı.

Yaptığın tüm iğrenç ve ahlaksız şeylere rağmen... Onun hayatı buydu. İğrenç. Ahlaksız.

Jessie, odana dön.

Bir anlığına geçici olduğumu unuttuysam bile, *bu* net ve acımasız bir hatırlatmaydı. Tek kelime etmeden döndüm, kapının yanında hâlâ yerde duran çantamı alıp koşarcasına odadan çıktım. Odama dönene kadar gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Çantamı yere bırakıp sırtımı kapalı kapıya yasladım ve hıçkırdım.

Kapının tıklatılmasıyla irkilip yatakta doğruldum. "Jessie?" diyen kısık bir ses duydum.

Callen.

Olanlardan –beni başından savdıktan– sonra yanına gitmeyeceğime yemin etmiştim. Peşine düşmeyecektim. Özür dilemesi için yalvarmayacaktım. Nedense, onun peşime düşeceğini düşünmemiştim. Bu aklımı karıştırdı, dengemi bozdu. Gözyaşlarım çoktan kurumuş olsa da gözlerimin altını ovuşturdum ve ayak parmaklarımın ucunda kapıya gittim. Kapıya ellerimi koyup kulağımı yasladım, ne yapacağımı bilemedim. Şu anda onu görmek istediğimden emin değildim.

"Lütfen, Jessie." Sesi kapının dibinden geliyordu, sanki o da kapıya yaslanmış gibiydi. "Lütfen kapıyı aç. Konuşmalıyız." Geri çekilip dudağımı ısırdım. "Lütfen," diye tekrarladı Callen.

İçimi çektim, kilidi çevirip kapıyı açarken sert bir ses çıktı. Callen iri vücuduyla kapı çerçevesini kaplıyordu, yüzü yorgun ve pişman görünüyordu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı birbirlerine bastırdım ve içeri girebilmesi için geri çekildim. Bir süre birbirimize baktık, ortam gerginlikle doluydu. "O insanlar, Paris'te çalıştığım barda seninle birlikteydiler o gece."

Callen başıyla onayladı. "O benim menajerim, Annette de onun karısı."

"Ah." Kelime bir fısıltı hâlinde çıktı, yoğun bir hayal kırıklığı hissediyordum.

"Ondan odama gelmesini istemedim. Fransa'ya geleceklerinden haberim bile yoktu."

"Menajerin sana bir mesaj bıraktığını söyledi," dedim, kapıyı kapatıp yaslandım.

"Seninleydim, Jessie. Bir telefonum *olduğunu* neredeyse unuttum..." Kelimeleri zayıfladı.

Bir anlığına gözlerimi kapattım. Ben de unutmuştum. Sadece bizim için olan bir yerde, kendi dünyamızda gibiydik. Gerçek dünyaya dönmekten korkuyordum ve şatoya adım atmamın üzerinden on dakika geçmeden sebebi yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Orada olmasaydım, Callen kadının teklifini kabul eder miydi? "Onunla bir ilişki mi yaşıyorsun?"

Callen suratını ekşitti. "Hayır, öyle değil... Bu sadece..." Ensesini ovuştururken son derece perişandı. "Utanç duyduğum birçok şey yaptım, Jessie. Yaptığım şeylerden nefret ediyorum..." Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi tekrar başını iki yana salladı.

Saniyeler aramızda uzadı. *Mazeretim yok,* demişti daha önce. En azından, farkındaydı. Yine de, tüm olanlar çok... aşağılık görünüyordu. *Adi.* Ahlaksız, tıpkı menajerinin söylediği gibi. Callen'ı o gözle görmek istemiyordum. Birçok kadınla yattığını biliyordum. İçki içtiğini biliyordum. Bana sebebini bile söylemişti ve anlamaya çalışmıştım. Ama bu... ondan utandım –tiksindim– ve canım yandı. Önce hayal gücümde, sonra hafızamda ve şimdi de kalbimde hep prensim olmuştu. Onu sevmiştim. *Ama bu?*

"Çocukları var mı?" diye sordum, bakışlarımı kaçırarak. Sesim tekdüzeydi.

Callen duraksayıp bana baktı, o kadar üzgündü ki yüreğim burkuldu. Onun için kötü hissetmek istemedim. Burada kötü adam oydu. "Hayır."

Durumu daha iyi kılıyor muydu? Önemi var mıydı? Yoksa bunu kendi meselem hâline mi getiriyordum? Acı veren anılarım yüzünden miydi?

"Tanrım, bana öyle bakma, Jessie," dedi boğuk bir sesle. "Yaşadığım hayat hakkında hiç yalan söylemedim. Sana yerine getiremeyeceğim bir söz vermedim. Bunu kabul ettin. Söz yok. Pişmanlık yok."

"Biliyorum," dedim kısık sesle. "Sadece..." Utangaç bir şekilde omuzlarımı silktim. Çok hassas ve toydum. "Sen hep benim prensim oldun, Callen," diye itiraf edip az önce aklımdan geçen düşünceyi dile getirdim, ona kalbimi açtım. "Seni başka bir şekilde görmek beni üzüyor. Bu hafta sonundan sonra, sanmıştım ki-"

"Sus. Senin prensin olamam, Jessie. Bunu anlamalısın." Callen kısık bir sesle küfredip başını çevirdi.

Yüreğim acıyla burkuldu. Üst katta tecrübe ettiğim şeyden sonra bunu anlamış mıydım? Olabilir. Fakat hafta sonunu birlikte geçirdiğim adamla *bu* adamı birbirlerinden ayırmakta zorlanıyordum. Sırf beni büyülemek için hiçliğin ortasındaki boş bir kiliseye götüren adamı, insanları rahatlıkla ve bencilce incitebilen, ahlaksız ve vicdansız bu adamla bir tutamıyordum. "Sanırım o şekilde, etrafın sığ insanlarla sarılı bir hâlde, onlardan birine dönüşerek ve şu anda yaptığını gördüğüm gibi utanç duyduğun kararlar alarak yaşamak istemeyeceğini umdum. Bu hafta sonu hissettiğim şeyleri senin de hissettiğini biliyorum, Callen. Oradaydım. *Seni* gördüm. Birkaç dakika önce üst kattaki adam sen değildin. En azından... o kişi olmak zorunda değilsin. Artık değilsin." Ona doğru uzandım ama Callen karşılık vermedi.

"Yanılıyorsun," dedi, boğuk bir fısıltıyla. Elimi indirdim, acı içime yayıldı. "Tanrım, Jessie, birisi için değişebilseydim, o kişi sen olurdun. Böyle bir adam olmak istemiyorum. Ama oldum. Böyle olmak zorundayım."

Callen geri çekilirken yüzü öylesine derin bir ıstırapla doluydu ki, sadece dehşet içinde ona baktım. O da benim kadar üzgünse, böyle biri olmak *istemiyorsa,* o hâlde bunu neden yapıyordu? "Ne...? Neden? Neden tiksindiğin biri olmak zorundasın?"

Callen içini çekerken bana arkasını döndü ve pencereye gitti, perdeyi açıp bahçeye baktı. Duruşu kaskatı, omuzları gergindi ve o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki neredeyse yanına gidecektim. Ama bir şey bana engel oldu. Yoğun bir beklentiye kapıldım, sanki benimle bir şeyi paylaşıp paylaşmamak arasında kalmıştı ve gücünü toplamaya çalışıyordu. O yüzden güçlükle nefes alarak bekledim.

"Okuma-yazma bilmiyorum," dedi, sözleri o kadar sessizdi ki, neredeyse onu doğru duyup duymadığımı sorgulayacaktım. Kalbim hızla atmaya başladı ve zihnim bulanıklaştı. Callen gözlerinde öylesine çıplak bir savunmasızlıkla bana döndü ki nefesimi tuttum. "Kitapları, mönüleri ya da tabelaları okuyamıyorum. Mesajları ya da e-postaları okuyamıyorum. Küçükken sana tren raylarında not bırakamadım, çünkü bir harf yazamıyorum, bir tane bile."

Bir dakika... ne?

Şaşkınlıktan donup kaldım, zihnim buna dair ipuçlarını bulmaya çalıştı. Bir tane bile bulamadım. "Ben... bilmiyordum."

"Saklamakta iyiyim. Bunu saklamak diğer kariyerim oldu, Jessie."

Ona, yüzündeki üzüntüye ve pencerenin önündeki yapayalnız duruşuna karşı koyamadan öne adım attım. Işık etrafında bir hale oluşturmuştu ve saçı alnına düşüyordu. "Nasıl olur, Callen? Anlayamıyorum."

Bir an için yana baktı, ellerini ceplerine sokup belli belirsiz omuzlarını silkti. "Çocukken okulda çok zorlandım. Harfler... onları anlayamıyordum. En sonunda öğrenme güçlüğü teşhisi koyuldu ama" –elini cebinden çıkarıp alnına düşen saçını geriye itti– "yine de çok zordu. Eve gelen özel öğretmenin ücretini okul ödüyordu ama babamın bizi izlemesi beni çok geriyordu, o yüzden çaba göstermezdim ve sonra bunu dışa vururdum." İçini çekti, ses yüreğimi burkan bir yorgunlukla doluydu.

"Çok geçmeden babamın, yeterince hayal kırıklığına uğradığında, dersi sonlandırdığını ve acısını benden fiziksel olarak çıkardığını fark ettim. Harfleri anlayamamanın utancı yerine fiziksel şiddeti tercih ettim."

"Ah, Callen," diye nefesimi verirken gözlerim doldu. "Yıllar önce, birinin sana vurmasına aldırmadığını söylediğinde, kastettiğin buydu demek."

Callen titrek bir şekilde başıyla onayladı. "Evet. Bana vurması, hakaret etmesinden daha iyiydi. *Aptal. Geri zekâlı. Hayal kırıklığı.* Dayak yemek sürekli işe yaramaz biri gibi hissetmekten daha iyiydi."

"Ve... zihninde tekrar edip duran kelimeler, okuma-yazma bilmediğin için babanın sana söylediği sözler mi? Onca övgü ve ödüle rağmen, duyabildiğin tek kişi o." Bir an durup üzgün yüzüne baktım. "Baban sihrini çalıyor."

"Evet." Kelime bir fısıltı gibi çıktı. "Bu yüzden yalnız kalamıyorum. Yalnız kalmamak için *ne gerekiyorsa* yapıyorum. Çünkü yalnız kaldığımda, zihnimde sadece onu duyuyorum."

Yüreğimde hâlâ birçok şeyin ağırlığını hissetsem de kendimi daha fazla tutamayıp yanına gittim. Uzun zamandır sakladığı sırrı bana söyledikten sonra onu orada tek başına bırakmaya dayanamadım. Kollarımı beline dolayıp başını göğsüne yasladım ve ona sıkıca sarıldım. Ellerini yukarı kaldırıp saçlarımın arasına soktu ve çenesini tepeme koydu. "Jessie," diye içini çekti.

Bir dakika sonra Callen başını kaldırınca, ona bakmak için başımı geriye attım. "Bugün için üzgünüm. En kötü yanımla yüzleştiğin için üzgünüm. Çok utanıyorum. Ama gördüğün gibi, senin prensin değilim ve asla olamam. Yaşamım ona bağlı olsa bile, sana bir aşk mektubu yazamam. Seni sadece... utandırırım."

"Beni asla utandırmazsın ve öğrenebilirsin, Callen. Artık babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkan küçük bir oğlan değil, bir adamsın. İstersen özel öğretmen tutabilirsin. Müzik notalarını ve sembollerini okuyabiliyorsun. Onları okuyorsan, harfleri de anlayabilirsin."

Callen kollarımın arasından kurtulup başını iki yana sallayarak bir adım uzaklaştı. "Hayır. Aynı şey değil."

"Nasıl?"

"Tam olarak emin değilim. Belki de sağ beyin/sol beyinle ilgili bir şeydir. Ya da benimki anormal bir durum. Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeyleri araştıracak durumda değilim." Bir an bakışlarını kaçırdı. "Yük vagonunda bana kitabındaki müziği gösterdiğinde, sanki..." Kendisine açıklamakta bile zorlanıyormuş gibi yüzü kasıldı. "Sanki yuvarlak ve tombul tabanları ve üstlerinde hafif ince saplarıyla notaların gerçek bir ağırlığı vardı. Biçimleri... onları kâğıda demirliyordu, harfler ve rakamlar gibi kıvrılıp durmuyor ve uçup gitmiyorlardı." Callen başını iki yana salladı. "Açıklayamıyorum, Jessie ama notaları okuyabiliyorum. Beynime kazındılar ve ertesi gün onlara tekrar baktığımda, önceki gün olduğu gibi görünüyorlardı ve isimlerini hatırlayabildim."

Hissettiğim duygular yüzünden boğazım düğümlendi. *Ah, Callen.* "Bu... keşke bilseydim. O müzik kitabının senin için ne kadar önemli olduğunu keşke anlasaydım. Sana bulabildiğim her kitabı getirirdim."

Callen gülümsedi, yumuşak, tatlı ve biraz üzgün bir gülümsemeydi. "Getirirdin, biliyorum. Fakat klavyenin daha çok yardımı oldu, özellikle sesi notaya dönüştürebildiğimde. Nedense, sembolün sesini öğrenmek onu beynime iyice kazıdı. Müziği, notaların birbirleriyle uyumunu, birbirlerini tamamlamalarını ve bir dizi notanın verdiği hissin nasıl değişebildiğini saplantı hâline getirdim. Ben..."

Hayretle başımı iki yana salladım. Tanrım, herkesin rahatlıkla nota okumayı ve yazmayı, eski bir klavyeyi çalmayı ve insanların ruhuna hitap eden besteler yapmayı kendi kendilerine öğrenebileceklerini mi düşünüyordu? "Sen bir dahisin, Callen. Sen bir müzikal dahisin."

Callen güldü ama keyifsizdi, neşeden ziyade acı taşıyordu. "Dahi sayılmam. Ben bir–"

"Sakın." Bir adım attım, iki parmağımı dudaklarına koya-

rak sözlerine engel oldum. "Sakın bunu söyleme. Babanın sana söylediklerini tekrarlama." Elimi çekip başımı iki yana salladım. "Zihninde duyduğun ses onun değil, değil mi? O *senin*. Bir zamanlar sana söylediği sözleri tekrar eden, onları güçlendiren senin sesin. Hâlâ doğru olduklarına inanıyorsun, o yüzden üzerinde bu kadar etkiye sahipler."

Callen ağzını açıp kapattı, gözleri yüzümde dolaştı. Titrek bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

"Onlar yalan, Callen, hep öyle oldular. Acımasız, kalpsiz bir adam tarafından ürkek ve kolay etkilenen bir oğlana söylenen yalanlar. Buna inanmazsan, asla kaybolmayacaklar."

Callen elini saçının arasında gezdirip içini çektikten sonra kollarını iki yanına indirdi. "Asla okuma-yazma öğrenemeyeceğim, Jessie."

Yanılıyordu ama şimdilik bunu boş verdim. Denemek için gereken cesareti kendisinde bulmalıydı. Bunu yapacak kişi ben olamazdım. Tekrar öne adım atıp avuçlarımı göğsüne koydum ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Öyleyse, müziğinle bana aşk mektubu yaz. Bana kalbimi sızlatan ve ruhumu dolduran şarkılar yaz. Eğer... bana karşı hislerin varsa, onları şarkılarınla ifade et. Umurumda değil. Ama lütfen istemediğin bir hayat yaşama. Olmak istemediğin bir şeye dönüşme. Bana layık olmadığını düşündüğün için sahip olduğumuz şeyi kenara atma."

"Sana layık *değilim*. Sürekli bana bir şeyler okumak zorunda kalınca nasıl hissedeceksin? Seninle tarih hakkında, akşam haberlerinde gördüğüm şeyler dışında siyaset ya da internette sırf ne yazdığını bilmediğim için ben hariç herkesin güldüğü bir şaka hakkında konuşamayan bir erkekle birlikte yaşamak senin için ne kadar sıkıcı olur?"

İçimi çektim. "Callen, tarihe ilgi duyuyorsan, sesli kitaplar ya da belgeseller var. Bence bunu biliyor olmalısın, gerçekten isteseydin, şimdiye kadar onları dinler ya da izlerdin. Tarihi öğrenmek istemiyorsan, bunu benim için yapma. Umurumda değil. Ben penceremizden içeri süzülen batan güneşin renkleriyle ya

da kaderle ilgili düşüncelerini dinlemek istiyorum. Yüreğindeki şeyleri, etrafındaki dünyayı nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

"Ah, Jessie," diye nefesini verdi ve yumuşak gözlerle bana baktı. Beni kendisine doğru çekti, dudakları tepemde, kulağım göğsünde, düzenli bir şekilde atan kalbini diledim ve birkaç dakika öylece kaldık.

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda, Callen içini çekti. "Sadece... bilemiyorum. Her şeyi hak ediyorsun ve sana her şeyi verebilecek adam olmak istiyordum ama... değilim."

Kalbim donuk bir şekilde göğsümde çarptı. Callen yanılıyordu. Onu seviyordum ve okuma-yazma bilmemesi, bu konuda yalan söylemiş olması umurumda değildi. Kırgın prensimi artık çok iyi anlıyordum. Her şey yerli yerine oturmuştu. Ama ne hissettiğimin önemi yoktu. Callen kendisine inanmıyorsa, bildiğim ve inandığım hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Lütfen o kadar üzülme, Jessie. Hâlâ biraz zamanımız var. Onu boşa harcamayalım."

Biraz zaman.

Yine oraya dönmüştük. Bize vermeye razı olduğu tek şey buydu fakat ben daha fazlasını istiyordum. *Onu* istiyordum ama aklım çok karışıktı. Bir yolunu bulabileceğimizi ummuştum ama şimdi tabloyu net bir şekilde göremiyordum. Pusluydu, aniden biten ve hiçbir yere çıkmayan yollarla doluydu. Ah Tanrım, onu hayatımda isterken ve Callen oraya ait olmadığına inanırken, istemeye istemeye nasıl veda edecektim?

Biraz zaman.

Birkaç gün.

Yeterli değildi.

Sahip olduğum tek şey buydu.

19

CALLEN

Geçici bir süreliğine de olsa, boğazımı yakan likör düşüncelerimi dağıttı. Yeterince içersem, düşüncelerim tamamen donuklaşacaktı ama bu çok az vaktimiz -tam olarak dört gece- kalmışken, sızıp Jessie'yle tüm geceyi kaçırmam anlamına gelirdi.

Kendimden, Jessie'nin sürdüğüm hovarda hayata yakından tanık olmasından iyice tiksinmiştim. *Annette. Yüce Tanrım.* O berbat manzaraya tanık olmasına sebep olarak Jessie'nin saflığını lekelediğimi hissettim. Bununla kalmadım, bana açtığı, içindeki en hassas yere bir bıçak saplamıştım. Nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Jessie'ye bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

İçimi çekip ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim ve önceki gece odasında birbirimize söylediğimiz şeyleri tekrar düşündüm. Jessie okuma-yazma bilmediğimi biliyordu ama beni hemen reddetmemişti. Bunu bilmek içimi rahatlattı ama... aşina olduğum utanç *hâlâ* arka planda bu rahatlığı boğuyordu. Çok uzun zamandır yalan söylüyordum, gerçeği açıkça yaşayacak cesaretim olduğunu hiç düşünmedim, kendimi ufak tefek milyonlarca oyunla saklamak zorunda kalmamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum.

Yalan söylemekte ustalaşmıştım, dikkat dağıtmak ya da konunun yönünü değiştirmek için anında yalan söyleme yetene-

ğimi geliştirmiştim. Gerçekten çok yorucuydu. Şimdiye dek yalanlara alışmıştım ama artık Jessie bildiğine göre, onun *karşısında* yalan söylemek ve ne yaptığımı anlamasını bilmek nasıl olurdu? Bu ne tür bir utanca yol açardı? Yalan söylediğinizi *bilen,* saygı duyduğunuz birinin karşısında sürekli yalan söylemek? Bunu ne kadar ustalıkla yaptığımı görünce beni anlar mıydı yoksa bana olan güveni un ufak mı olurdu? Ona kendisini en çok inciten kişiyi hatırlatan birine nasıl güvenebilirdi?

Aklımı karıştıran düşünceler yüzünden bıkkınlıkla içkimden bir yudum daha aldım.

Gün boyu odamdan çıkmayıp Jessie'yi bekledim ama kendimi hapsolmuş gibi hissetmeye başladım. Zihnimde müzik çalmıyordu. Hiçbir şey yazamayınca bir şey içmek istedim. Nick'i aradığımda çalışıyordu ama saat beşte barda buluşabileceğimizi söylemişti. Dörtte bara indim ve kırk beş dakikadır aynı içkiyi yudumluyordum. Barın öteki tarafında biri kahkaha atınca başımı kaldırıp önce yaşlı çifte, sonra etrafıma bakıp Larry'nin yakınlarda olmamasını umdum.

Önceki gün ona söyleyebilecek pek fazla şeyim olmadığı gibi, şimdi de yoktu. İhaneti yok etmediği sürece özür dilemenin ne anlamı vardı? Ona gelince, anlaşılan bana ya da Annette'e bağırarak vaktini boşa harcamamaya karar vermişti. Ne zaman ve ne sıklıkla onu aldattığımızı bilmeyi kim isterdi? *Kahretsin.*

Annette'in ilk uçakla Fransa'yı terk ettiğini ve Larry'nin de ertesi gün gideceğini biliyordum. Odamda olanlardan sonra evliliklerinin ne durumda olduğuna dair bir fikrim yoktu. Hayatımdaki tüm iğrenç anlar içinde, en kötüsü buydu. Derin bir nefes verdim, o anı hatırlamak içimde tekrar bir tiksinti dalgası uyandırdı.

Bu noktada hâlâ bir menajerim olup olmadığını ya da Larry'nin ya da başka birinin beni temsil etmesini isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Larry işinde çok iyiydi ve bu sektördeki en iyi bağlantılara sahipti ama insanları sırtından bıçakladığını gördüğüm için ona

tamamen güvenemeyeceğimi biliyordum. *Görünen o ki, onun da bana güvenmemesi gerekirdi.* Ne yazık ki benim gibi birinin her şeyi rahatlıkla görmezden gelen, derin sorular sormayan, zayıf bahaneleri ve davranışları bir tebessümle onaylayan insanların arasında olması kolay olduğu için o hayat tarzına kendimi kaptırmıştım. Ve onlardan biri hâline gelmiştim.

Otel odamdan çıkarken, Larry bana bir Fransız televizyon programının röportaj talebi olduğundan bahsetmiş ve *reddetmenin aptallık olacağını* söylemişti. Tiksintiyle dolu son bakışları *aptallık* kelimesinin hafif kaldığını gösteriyordu. Tatildeyken bana bir iş ayarlaması berbattı ama hayır diyebilecek bir durumda değildim. Özellikle de Larry bizi o hâlde yakaladıktan sonra.

"Bakın kim dönmüş." Nick yanımdaki bar taburesine oturup içkime bakarken tek kaşını kaldırdı. "İndirimli içki saati olduğunu sanıyordum. Öyleyse, neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?"

Düzgün bir gülümseme olmasını umarak dişlerimi gösterdim. "Oldu mu?"

Nick ürperdi. "Olmadı."

Bunun üzerine gerçekten güldüm. Ama sonra homurdanarak içkimden bir yudum daha aldım. Barmen yanımıza geldi, Nick bir bira sipariş ettikten sonra tekrar bana baktı.

"Sorun ne, Cal? Romantik hafta sonundan döndüğünde keyfinin yerinde olacağını ve yüzünün güleceğini sanmıştım. Şarap turları ve müzeler hakkında onca araştırmadan... Onca planlamadan sonra, iyi gitmedi mi?"

Kadehimin içine bakarken, bir anlığına hafta sonunu yeniden yaşamama izin verdim. Jessie ve ben yataktan neredeyse hiç çıkmadığımız için planladığım şeylerin yarısını bile yapamamıştık. Ama... inanılmazdı. "Çok iyi geçti. Her şey... aniden karıştı."

Nick önüne bırakılan birasından büyük bir yudum aldı. "Ah. Anlıyorum."

Başımı eğip göz ucuyla ona baktım. Anlıyordu. O her zaman anlardı. Bu yüzden hayatıma Larry ve Annette gibi insanları

dahil edince onu itmeye başlamıştım. Başımı çevirip bara göz gezdirirken cesaretimi topladım. "Nick, neden bana hiç mesaj atmıyorsun?" Bu ve fark etmemiş gibi yaptığım yüzlerce küçük şey vardı.

Sessizlik oldu ama başımı kaldırmak yerine kokteyl peçetesini önümde bir kez katladım, sonra tekrar katlayıp ondan küçük bir kare yaptım.

"Söylememi istiyor musun?" diye sordu Nick kısık bir sesle.

Derin bir nefes verdim. "Hayır." Uzun zamandır okuma-yazma bilmediğimin farkında olduğunu biliyordum. Aramızda dile getirilmeyen bir gerçekti. Nasıl keşfettiğinden emin değildim ama sözleşmelerimi okumaları için insanlar tutacak ya da uygulamalar indirebileceğim bilgisayar programları ve telefonları satın alacak kadar param olmadan önce de benimleydi. Nick fark etmişti ve bundan utandığım aşikâr olduğu için tek kelime etmemişti. Sadece elinden geldiğince bana yardım etmişti.

"Bunda utanılacak bir şey yok, Callen."

Yanıt vermeyince, bir süre sonra "Sebebi bu mu?" diye sordu.

"Neyin sebebi?"

"Her şeyin birden karmaşıklaşmasının? Ona söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Söyledim."

Nick'e yan gözle baktığımda gerçekten şaşkın görünüyordu. "Nasıl tepki verdi?"

Başımı iki yana salladım. "Umursamadığını söyledi. Şu anda muhtemelen umursamıyor ama bunun onu nasıl etkileyeceğini, hatta muhtemelen *beni* bile nasıl etkileyeceğini derinlemesine düşünmediği için." Jessie'nin bunun ne kadar zor olduğuna dair bir fikri yoktu, insanlara gerçeği söylemenin daha kolay olacağını biliyordum ama aynı zamanda bu benden faydalanabilecekleri anlamına geliyordu. Okuma-yazma bilmemek bana sadece aptal hissettirmiyor, aynı zamanda beni savunmasız kılıyordu. Başkalarının bunu kolaylaştırabileceğime inanabileceği şeyler –örneğin sesli mesaj yazmak– vardı ama bunların da gizli tu-

zakları vardı. Otomatik düzeltme beni birçok kez aptal yerine koymuştu. O yüzden bazı teknolojilerden uzak duruyordum. Hemen yanıt vermediğim için kaba görünmeyi bir aptal gibi görünmeye tercih ederdim.

"Pekâlâ. Ne yapacaksın? Sonsuza dek yalnız mı olacaksın? Sarhoş olup karşına çıkan her kadınla yatacak, karaciğerin iflas edene ya da penisin düşene dek aynı şeyleri tekrar mı edeceksin? Muhteşem bir plan gibi görünüyor."

Boğazımda yükselen kahkahaya karşı koyamadım. "Öyle söyleyince..."

"Kesinlikle." Nick içini çekti. "Üzgün, yalnız ve penissiz. Yaşamak ya da ölmek için iyi bir yol değil."

"Peki ne yapmalıyım? Jessie dünyanın öbür ucunda yaşıyor."

Nick omuzlarını silkti. "Bunlar ikinizin çözmesi gereken detaylar. Bildiğim tek şey, çok uzun zamandır sarhoşluk dışında gözlerinin herhangi bir şeyle parladığını görmedim, Cal. Ve bunu tekrar görememekten korkuyordum." Nick'in sesindeki üzüntüyü duyunca suratımı ekşittim. Bir süredir yürüdüğüm yıkım yolunu görmüş ve beni vazgeçirmeye çalışmıştı. Onu dinlememiştim. Onu kendimden uzaklaştırmak ve susturmak için elimden geleni yapmıştım.

İçkimden bir yudum aldım. "Benimle bu geziye gelecek kadar vaktin yoktu, değil mi?" Nick buraya geldiğimizden beri çalışıyordu.

"Senin için her zaman vaktim var, Cal."

Ona gülümsedim. Evet, her zaman vakti vardı. Olmadığında bile vakit *yaratırdı*. Gerçekten bana vakit ayıran tek kişiydi. "Son zamanlarda bu kadar berbat bir arkadaş olduğum için üzgünüm, dostum."

Nick birasını yudumladı. "Bir sonraki içkileri ödersen seni affederim."

Güldüm ama hemen sonra yüzümde buruk bir ifade belirdi. Ona bundan çok daha fazlasını borçluydum. Hem de çok. "Teşekkür ederim."

Birer içki içip sohbet ettikçe keyfimiz yerine geldi ve on beş dakika sonra birinin yanıma geldiğini hissedince döndüm. Kız gülümsedi, önce çıkartamadım ama sonra Jessie'nin bu barda karşıma çıktığı, otele vardığım ilk geceden onu hatırladım. Kız mahcup bir şekilde gülümsedi. "Tekrar merhaba."

"Nasılsın?"

"İyiyiz." Arkadaşı kızın yanından eğilip bize el salladı ve Nick'in yanındaki taburenin boş olduğunu görünce, arkamızdan dolaşıp ona oturdu. Elini uzatıp Nick'e kendisini takdim etti.

"Seni bu hafta yeniden görmeyi umuyordum," dedi kız. Kahretsin, adını hatırlayamıyordum. Barmen geldi ve kız çikolatalı martini sipariş ederken adını hatırlamaya çalıştım. Hiç sormuş muydum?

"Evet," dedim, barmen kızın içkisini hazırlamaya dönerken. "Çok çalışıyorum ve arkadaşlarımla vakit geçiriyorum." Arkadaşlar. Bu yanlıştı. Ama Jessie *arkadaşım* değilse, neydi?

"Çalışıyor musun? Buraya tatile geldiğini sanıyordum. Yeni bir şarkı mı besteliyorsun?"

"Evet. Bir film müziği üzerinde çalışıyorum." Buraya gelip daha berbat bir yazar tıkanıklığı yaşayacağım ve bir hafta sonra şimdiye kadar yazdığım en iyi şarkılardan biri olduğunu sandığım –*umduğum*– bir şarkının ortasında olabileceğim kimin aklma gelirdi? *Jessie*. Bu Jessie sayesinde olmuştu.

"Çok heyecanlı!" dedi kız, elini koluma koyarak dilersem onu odama götürebileceğim sinyalini verdi. Ama istemiyordum.

Kolumu kızın elinin altından çektiğim esnada barmen, kızın içkisini önüne koydu ve kız kadehini bana doğru kaldırdı. "Yeni şaheserinin şerefine." Martinisinden bir yudum aldı.

"Teşekkürler." Bu çok tuhaftı. Kızın bir planı olduğunun farkındaydım ama ilgilenmiyordum. *Ayrıca, daha önce havadan sudan konuşmakla hiç uğraşmamıştım.* İznini istemek için ağzımı açtım ama benden önce konuştu.

"Arkadaşlarımla turistik yerleri dolaştık," diye devam etti. "Loire Vadisi'nde yapılacak çok şey var. Güzel bir yer." Koktey-

linden bir yudum daha aldıktan sonra başını eğip işveli bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ küvetin tadını çıkarma fırsatım olmadı."

Gergin bir gülümsemeyle nefesimi verdim. "Dinle, ah–" Başımı kaldırınca, Jessie'nin yüzünde hem şaşkın hem de üzgün bir ifadeyle barın girişinden bana baktığını gördüm. İşten çıkmasına bir buçuk saat olduğunu sanıyordum ama onu gördüğüme sevindim ve hemen ayağa kalktım. Emin değilmiş gibi kaskatı bir şekilde bana doğru yürümeye başladı. "Gitmeliyim," diye yanımdaki kıza homurdandım.

"Bekle? Şimdiden mi? Sanmıştım ki–"

"Üzgünüm." Barmene döndüm. "Tüm bunları benim hesabıma ekle," dedim, Nick ve iki kızın içkilerini kastederek. Barmen başıyla onaylarken ona bahşiş bıraktım. "Nick, akşam yemeğinde görüşür müyüz?"

"Hayır. Bu gece gelemem. Kahvaltı nasıl?"

Başımla onayladım, bar taburelerinin arasından kalkarken konuştuğum kızın dudaklarını büktüğünü gördüm ve Jessie'ye doğru yürüdüm. Bana beceriksizce gülümseyip Nick'e el salladı. "Selam," dedim, "iş nasıldı?"

Jessie arkamdaki bara doğru baktı. "Kalkmak zorunda değilsin, eğer–"

"Seni bekliyordum. *Sadece* seni, Jessie."

Bana hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ. Gidelim öyleyse?"

Birlikte dönerken elini tuttum. Jessie arkamıza bir bakış attı, bir an için ifadesi gerildikten sonra gözlerine ulaşmayan bir başka gülümseme takındı.

Ninova

20

JESSICA

Lordumuz 1429 senesinin Temmuz ayının yirmi biri...

Kral Yedinci Charles'ın taç giyme töreninden döndük, birliklerimizi zafere taşıyan Jehanne'ın cesareti sayesinde tahta çıkmıştı. Kutlama görülmeye değerdi, aşina olduğum şık kıyafetlere bürünsem de, nedense... kendim gibi hissetmiyordum. Değişmiştim, geriye nasıl döneceğimden, hatta bunu istediğimden bile emin değildim.

Babam saraylı birkaç centilmene beni takdim etti ve benim için en elverişli evlilik teklifini beklediğini söyledi. Görevim sona erdiğinde geri döneceğim şeyin bu olduğunu –sevgisiz bir evlilik ve ömür boyu rol yapmak– anlayınca, ümitsizliğe kapıldım.

Olivier'ın sütunların arkasında suratını astığını ve arka arkaya aristokrat centilmenlerle dans etmemi izlerken bol bol şarap içtiğini fark ettim. Gülerek dans ediyordum ama yüzbaşının beni bırakıp kampa dönmeden önceki öpücüğünü düşünmeme engel olamıyordum, bana böylesine saygısızca davranmasına sinirlensem de, öpücüğümüzün sona ermesinden hoşnutsuzdum. O yüzden beni bir sütunun arkasına çekip vücudunu bana yaslayarak dudaklarıma tekrar bir öpücük kondurduğunda, ona engel olmadım. Hatta, itiraf etmeliyim ki onu teşvik edip ateşli bir şekilde öpücüğüne karşılık verdim. Böyle davrandığım, hem de bir ordu üyesiyle böyle bir şey yaptığım ortaya çıkarsa mahvo-

Ninova

lurdum ama umurumda değildi. Ne yapıyordum? Olivier ve benim bir geleceğimiz yoktu –hem de hiç– yine de beni hem dehşete düşüren hem de heyecanlandıran bir şekilde ellerinin üzerimde dolaşmasını arzuluyordum.

Kuralların farklı olduğu ve bir rol oynamama rağmen kısmen daha özgür olduğum kampa geri döndüğüme neredeyse sevinecektim. Dikkatler bir kez daha savaş stratejisine ve avantajımızı kullanıp Paris'i almanın iyi olup olmayacağına döndü. Olivier, Jehanne'ın düşüncesine katıldığını söyledi ama Charles kararsız, hiç şüphesiz saraylıların fikrinden etkileniyor. Bazen tüm bu savaştan o kadar yoruluyorum ki çığlık atasım geliyor. Zaferimiz neden Tanrı'nın umurunda olsun ki? İngiliz askerler de şu anda çadırlarında aynı Tanrı'ya dua etmiyorlar mı? Jehanne yanlış sorular sorduğumu söylüyor ama doğru soruların ne olduğunu bilmiyorum. Belki onun gibi sorgulamayı bırakırsam, zihnim huzur bulur. Belki Tanrı hepimizi barışa sürüklemeye çalışıyordur ama Jehanne dışında kimse onun çağrısına inanmazsa, kaybetmeye mahkûm oluruz. Çünkü, ne kadar dindar olursa olsun, bir kız tek başına koca bir ülkeyi kurtaramaz. Hatta, başkaları da buna onun kadar güçlü bir şekilde inanmadığı sürece, bir kız kimseyi –ne bir ülkeyi, ne de bir adamı– kurtaramaz.

Callen yine rüya görüyordu. Bu kez rüyasında ne gördüğünü biliyordum, çünkü bir çocuğun çıkarabileceği kadar kısık bir sesle inleyip çarşafları yumruklarının arasına aldı.

Ben de o gün üzerinde çalıştığım çeviriyle ilgili bir rüya görüyordum. Taç giyme törenleri ve gizli öpücükler, savaş birlikleri, askeri kamplar ve tüm bunların arasında yolunu bulmaya çalışan genç bir kız. Fakat Callen'm haykırışlarına uyanmıştım ve rüyam sabah sisi gibi dağılmıştı.

"Callen," diye fısıldayıp onu hafifçe sarstım. "Callen, uyan. Rüya görüyorsun." Hafifçe sarsıldı, yanağına ani bir yumruk yemiş gibi başını çevirdi ve hemen gözlerini açtı. Odamın loş

ışığında gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gerçekliğe döndü ve derin bir nefes verip beni kendisine doğru çekti, gözlerindeki gölgeler kaybolmuştu.

Elimi yanağından aşağı indirirken çenesinin sertliğini hissettim. Sabah olmak üzereydi. Komodindeki saate bakabilmek için yuvarlanmam gerekti ama bir saniye bile ona arkamı dönmek istemiyordum. "Aynı rüyayı mı gördün?" diye sordum.

"Evet. Aynı rüya."

"O artık seni incitemez," diye fısıldadım. Ama incitiyordu, değil mi? Babasının sözlerinin zihnini zehirlemesine izin vermemesi için onu nasıl ikna edebilirdim? "Babanın sözleri yalan." Callen'a sokulup onu kendime doğru çekince, hızla atan kalbini omzumda hissettim. Birkaç dakika sonra kalp atışı yavaşladı ve vücudu rahatladı.

"Gel ve benimle yaşa, Jessie," diye saçıma doğru fısıldadı.

Gözlerimi kırpıştırarak açıp başımı kaldırdım. "Seninle mi yaşayayım? Los Angeles'ta mı?"

"Evet."

İçimden mutluluk akıp geçti ama ani bir huzursuzluk da hissettim. Yukarıda, odasmda yüzleştiğim hayatının merkezi olan Los Angeles'a taşınmak mı?

"Neden öyle sessizleştin?" Callen'ın sesinde bir hassasiyet vardı ve bu soruyu sormanın onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim. Değişeceğini mi ima ediyordu? Benim için tüm hayat tarzını mı değiştirecekti? İstediğim buydu, değil mi? Peki neden bu kadar güvensizdim? Çünkü dünkü sözleri zihnimde hâlâ tazeydi. *"Tanrım, Jessie, birisi için değişebilseydim, o kişi sen olurdun. Böyle bir adam olmak istemiyorum. Ama oldum. Böyle olmak zorundayım."*

"Sadece... işim burada."

"Ama geçici, değil mi?"

"Evet. Ama kalıcı bir şey olmasını umuyordum."

"İşini ne kadar sevdiğini biliyorum. Ama Los Angeles'ta da çalışamaz mısın? Orada da tercümanlık işleri yok mu?"

Sanırım orada da yapabileceğim şeyler vardı. Fransızca öğretebilir ya da belki kitap çevirisi yapabilirdim... içimi çektim. Sadece, bu tam olarak hayalim değildi. Ama Callen hayalimdi... O her zaman hayalim olmuştu.

"Seni Fransız çikolatasıyla beslerim," diye fısıldadı, eğilip dudaklarını alnıma koydu. Gülümsemesini hissettim, kaybolmasını da. Nefesi tenimde buğulandı. "Zihnimdeki müzik sadece seninleyken çalıyor."

"Peki ya yine durursa? Yanında olmama rağmen?" diye sordum. *Lütfen beni sadece bu sebepten ötürü isteme. Sev beni, Callen. Beni seversen, seninle her yere gelirim.*

"Ben... Ne demek istiyorsun?"

"Sana ilham veremezsem, başka kadınlara dönecek misin?"

Callen uzun bir süre sessiz kaldı. "Birlikte olduğumuzdan beri başka bir kadına bakmadım, Jessie. Başka bir kadını düşünmedim. Bir kez bile."

Bu tam anlamıyla bir inkâr değildi. "Biliyorum," dedim kısık sesle. İçimde bir şeyin sıkıldığını hissettim, tanıdık bir sızıydı, o otel odası kapılarından biri her açıldığında ve annemin hıçkırıklarını her duyduğumda hissettiğim rahatsızlıktı. Ah, evet. Benim de hayaletlerim vardı. Callen'ın tereddüdü *kendisine* tam olarak güvenmemesinden kaynaklanıyor olabilirdi ama bana sadık kalacağına dair güven veremezken, dünyanın öbür ucuna taşınıp tüm umutlarımı ona nasıl bağlayabilirdim? Callen kendisine güvenmiyorsa, ona güvenerek aptallık etmiş olmaz mıydım? "Fransa'ya taşınabilirsin," dedim, sesimde bariz bir umutla. "Dünyanın herhangi bir yerinde müzik besteleyebilirsin."

Callen bir süre daha sessiz kaldı. "Konu o değil. Sadece... Los Angeles'ı *biliyorum*. Sokaklarını, dükkânlarını, nereye nasıl gideceğimi ve bazı şeyleri nerede bulacağımı biliyorum. Benim için sözleşmelerimi okuyan insanlar ve ne sipariş edeceğimi bilen restoranlar var. Tarzımı bilen, cinsliklerime aşina olan ve müziğime yazmadığım şeyleri yorumlamaktan çekinmeyen orkestra şefleriyle birlikte çalışıyorum. Buraya taşınmak birçok

açıdan hayata baştan başlamak olur. Başkalarına muhtaç olurum ve okuyamadığım bir değil, iki dille çalışmak zorunda kalırım."

Orada kendisini güvende hissediyor. Okuma-yazma bilmediğinin keşfedilmesinden korkmuyor. Ama güvenlik duygusu da bir tür hapis olabilir. Arkasına saklanılabilecek bir duvar. "Ama hafta sonunu otelden uzakta geçirmeye gittiğimizde gayet iyiydin. Daha önce oralarda bulunmadın."

"Nick bana yardımcı olduğu için idare edebildim."

"Nick... biliyor mu?" diye sordum.

"Evet."

Şaşırdım. Bunu benim dışımda kimseyle paylaşmadığı izlenimine kapılmıştım. Ama elbette birkaç kişi biliyor olmalıydı... güvendiği arkadaşları, belki sekreteri, onun adına çalışan, dillerini tutmayı bilen insanlar... Yine de, insanın kendisi yerine bu kadar çok kişiye bel bağlaması çok ağır bir yük olmalıydı.

"Okuma-yazma öğrenebilirsin, Callen. Baban ümitsiz vaka olduğunu söylediği için öyle olmak zorunda değilsin. Onun sözlerini tekrarlamayı bırak. Babanın yanıldığını *ispatla." Mücadele et. Korksan bile savaşa git.*

"Peki ya öğrenemezsem? Bu babamın haklı olduğunu kanıtlar mı?" Benden uzaklaştı ve sırtüstü dönüp gözlerini tavana dikti.

Loş ışıkta onu izledim, profilinin güzelliğine ve gergin duran çenesine baktım. Demek buydu. Mesele buydu. Denemeye korkuyordu, öğrenme güçlüğünün zihnindeki tüm o sözleri doğrulamasından korkuyordu, şimdi bile. *Ah, Callen.*

"Baban yanılıyordu," diye fısıldadım. "Keşke bunu sana kanıtlayabilsem."

Callen içini çekip tekrar bana döndü, parmaklarını saçımın arasında gezdirirken ben de içimi çektim. "Nasıl bir şeye bulaştık böyle, Prenses Jessie?"

"Kendimizi tehlikeli topraklarda bulduk," diye fısıldayarak ona takıldım. Callen kıkırdayıp alnını benimkine yasladı. "Üç dakikadan kısa bir sürede bizi yutabilecek bataklıklar ve bir insanı içine çekebilecek akar kumla dolu."

"Ne yapacağız?"

"Kendine güven, Prens Callen."

Callen derin bir nefes daha verip beni kendisine çekti. "Bu konuda hiçbir zaman iyi olmadım."

Lordumuz 1429 senesinin Ekim ayının yirmi yedisi...

Bunu yazarken titriyorum ama yine de, içim derin bir huzurla dolu.

Olivier ve ben birlikte biraz vakit geçirebildik ve kampa dönerken, Jehanne konusu açıldı. "Onun burada olmasından hoşlanmıyorsun," diye yüzüne vurdum. Olivier inkâr edip adamlarına ilham verdiği sürece her şeyin onu memnun edeceğini söyledi. "Peki ilahi bir gücün ona rehberlik ettiğine inanmıyor musun?" diye sordum.

Olivier bana döndü, "Hayır, buna inanmıyorum. Eğer öyleyse bile, fark eder mi?" Yüreğime bir ağırlık çökmesine ve huzursuz hissetmeme rağmen buna verecek bir yanıtım yoktu.

İkimiz de derin düşüncelere dalarak bir süre sessizce yürüdükten sonra, yüzbaşı bir şey ya da birini duymuş gibi aniden beni geri çekip parmağını dudaklarına koydu. İkimiz de durakşayıp ağaçların arasındaki boşluğa bakınca, Jehanne'ı gözleri kapalı ve başını geriye atmış bir şekilde dururken gördük. Açıklamakta zorlandığım ani bir dinginlik hissettim. Olivier'ın de aynı şeyi hissettiğini fark ettim, çünkü o da benim gibi şaşkın bir ifadeyle izliyordu. Sanki Jehanne'ın bulunduğu alan parlaklık ya da ışıltı yerine sadece huzur ve sevgi dolu derin bir sakinlik barındıran bir ışıkla doluydu. Bu ilahi bir lütuf gibiydi ve öne çıkıp onun içine dalmak, bir parçası olmak istedim. Öte yandan, ne olduğunu anlayamadım, yüzbaşı elimi sıkıca tuttu, ben de onunkini tuttum. Jehanne biriyle konuşuyormuş gibi dudakları kıpırdıyordu, sonra gülümsedi ve dönüp kampa doğru yürüdü.

Zihnim saygıyla karışık bir şaşkınlıkla bulanıklaştı ama tuhaf bir şekilde yanıta ihtiyacım olmadığını hissettim. Mucizevi

bir şeye tanık olduğumuzun farkındaydım ama yüreğimdeki inanç dışında bir kanıt yoktu ve bu yeterliydi.

Ertesi gün zaman kaplumbağa hızında geçiyor gibiydi. O âna dek kendimi kolayca işime kaptırmıştım ve gözlerimin önünde gelişen hikâye, ortaya çıkardığı sorular ve uyandırdığı hayret beni büyülemişti. Callen ve ben birbirimize yakın olmak için taşınmayı konuşmuş olsak da, ikimiz de ilk adımı atacak kadar cesur görünmüyorduk. O yüzden birlikte geçirecek sadece birkaç günümüz kalmıştı.

Callen gittiğinde ve aramıza mesafe girdiğinde, bana olan duygularının kaybolmasından çok korkuyordum. Bu yüreğimi sızlattı, çünkü kendi duygularımın geçici olmaktan çok öte olduğunu biliyordum. Yine de, eğer böyle olursa, Callen'ın bana karşı hisleri hızla azalırsa, sanırım bu beni gerçekten *yeterince* önemseyip önemsemediğinin yanıtı olurdu.

Son zamanlarda annemi daha çok düşünüyordum, Callen'la ilgili tereddütlerimle boğuşurken, o eski yara ortaya çıkıyordu. Annem bize kanser olduğunu söylediğinde, tümörün babamın evlilik dışı ilişkileri yüzünden yıllarca içinde biriken ıstırabın bir sonucu olduğunu düşündüm. Sanki babamın tüm günahlarının fiziksel bir temsiliydi ama onları sadece annem taşımış, sadece o üstlenmişti.

O şekilde yaşamayacaktım. Bir daha asla. Benim için mücadele eden, ejderhaları katleden, sevgisi yıldızlar kadar istikrarlı ve değişmez olan bir erkek istiyordum.

Callen'ın o adam olmasını çok isterdim ama acaba çok mu hasar almıştı, kendisine zarar vermeye çok mu kararlıydı? Kendisi için, kendi savaşları için mücadele etmeye istekli değilse, belki benim için de mücadele etmezdi.

Lordumuz 1430 senesinin Mart ayının dördü...

Bugünkü savaşı rahatlıkla kazanmayı bekliyorduk fakat sonuç dehşet vericiydi. Kampın dışında yaralılar ve ölüler taşınır-

ken bana ihtiyaç vardı – hiç bitmeyecek bir kan ve sefalet geçidi gibiydi. Yakındaki patlamalar ve çığlıklar kulaklarımda öyle bir yankı yapıyordu ki korkudan aklımı kaçıracağım sandım. Zafer garantilenmişti ama savaş nihayet sona erdiğinde, kalbim Olivier ve Jehanne'ın geri dönmeyeceğine dair duyduğum endişeden o kadar yıpranmıştı ki dayanmakta zorlanıyordum.

Yolun kenarında onları bekledim ve Olivier'ı atının sırtında görünce hissettiğim rahatlamayı gizlemeden, hıçkırarak ona doğru koştum. Olivier kabaca küfrederek beni atına aldı ve ana yoldan bir yan yola saptı. Ben ağlarken Olivier küfretti, sonra öpüştük, birbirimizin güvende olduğundan emin olmaya kendimizi o kadar kaptırmıştık ki bir süre aklımızı kaçırmış olabileceğimizi düşündüm.

"Savaş meydanına çok yaklaşmışsın," dedi Olivier öpücükler arasında sinirle. "Bu çılgınlık! Senin için o şekilde endişelenemem. Bu ölümüme sebep olur, anlıyor musun?"

Kollarının arasında ürperip daha çok ağladım, gerçekten sağ salim olduğundan emin olmak için onunla tek vücut olmak istedim. "Beni ikimizden başka kimsenin olmadığı bir yere götür, Olivier. Savaşın, savaş meydanının, kanın olmadığı ya da ölmek üzere olanların çığlık atmadığı bir yere."

"Emin misin?" diye sorarken sesi acıyla doluydu.

"Evet," derken neredeyse ağlayacaktım. Buna ve ona ihtiyacım vardı.

Olivier tekrar küfretti, "Bunun geri dönüşü yok. Mahvolursun."

Kahkaham kulağa çılgınca geldi. "Zaten mahvoldum. Bu savaş beni mahvetti. Dehşet beni mahvetti. Yanıtı olmayan sorular beni mahvetti. Beni yeniden bir bütün hâline getir, Olivier. İstediğim bu."

Dörtnala giderken Olivier beni sıkıca tuttu, saatlerce yol gittik ve sırtımı ona yaslarken kalbim sakinleşti. Bizi uzaklara götürdü, bunu fikrimi değiştirmek istersem bana yeterince vakit vermek için yaptığını biliyordum ama aksine kararımın ne kadar

doğru olduğunu gösterdi. Onu seviyordum. Kalbim ona aitti. Ve burada Tanrı'nın koyduğu kurallar haricinde hiçbir kural yoktu. Aşkımı savaşa götüren bir atın sırtında yaban çiçekleriyle dolu tarlaların arasında ilerlerken, toplumun eleştirileri yoktu, sadece çılgınca atan kalplerimiz ve sevgiyle yapılan bir şeyin yargılanamayacağına olan inancımız vardı. Burada güvence yoktu ama yine de yanıtlar vardı.

Bir dereye ulaştık, Olivier atını bağlayıp hayvanı su içmeye ve kıyıda yetişen tatlı yeşillikleri otlamaya bıraktı. Oradan bir tepede kayanın içine neredeyse gizlenmiş mağaraya gittik ve bana, "Ayrılırsak, kaybolursan, tıpkı bu gece olduğu gibi yeni ayda buraya gel. Şu andan itibaren burası bizim," dedi.

"Evet," dedim. "Burası bizim."

"Ne istiyorsun, Adélaïde?" diye sordu, sanki onu reddetmem için bana son bir şans verir gibi.

Onu öpüp dudaklarına doğru fısıldadım, "Tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşamak istiyorum. Seni istiyorum, Yüzbaşı Olivier Durand."

Bu sözlerin üzerine Olivier beni kendisine doğru çekti, sonra eyerinin üstündeki ince battaniyeyi yere serip üzerine ceketini serdi. Bir süre, yıldızları görebildiğimiz o mağaranın –mağaramızın– ağzında, savaş durdu, çığlıklar dindi ve sadece ikimiz kaldık. Sadece o huzurlu dinginlik vardı. Sadece sevgi vardı.

Adélaïde! Adı Adélaïde'di. Heyecandan nefes nefese, Dr. Moreau'ya hemen bir e-posta yolladım, sonra bir işi için dışarı çıkan Ben'e mesaj attım. Birkaç dakika sessizce oturup kızın ismini içimden tekrarlarken, nedense ona kendimi daha yakın hissettim. *Adélaïde.*

Saatlerimi penceresiz bir odada geçirdikten sonra, hem ortam değişikliğine hem de temiz havaya ihtiyacım olduğu için öğlene doğru Ben'le genellikle öğle yemeğimizi yediğimiz avluya gittim. *Sadece sevgi vardı,* yazmıştı Adélaïde ve bu yüreğimin özlemle sızlamasına sebep oldu. Çeviriye devam ediyordum ama o

cümleye geri dönüp duruyordum. Ben de aynı şeyi istiyordum. Callen'la. Olivier ve Adélaïde'in dünyayı geride bırakabildikleri mağara gibi, kendi versiyonumuzu, yük vagonumuzu ya da handaki küçük odamızı istiyordum. Ama kaçamak saatler ya da hafta sonlarından fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. *Kendine güven*, demiştim ona ama açıkçası, ben de kendime güvenmekte zorlanıyordum.

Henüz öğle yemeği vakti gelmemişti ama bacaklarımı esnetip zihnimi boşaltmaya karar verdim. O sabah Frankie'yi aradım ama işteydi, yaklaşan defileye örnek hazırlamak için gecesini gündüzüne katarak çalıştığından muhtemelen çok meşguldü.

Elimi duvarın üzerinde gezdirerek alanın çevresinde dolaştım. Şatonun yan tarafına yasemin tırmanmıştı, hoş kokusunu içime çekerken bir an için gözlerimi kapatıp kuşları dinledim. Ayak sesleri duyunca arkamı döndüm ve Ben'in merdivenden çıktığını gördüm, anlaşılan yeni dönmüştü. "Hey, iyi misin?"

Başımla onayladım. "İyiyim. Sadece... bugün odaklanmakta biraz zorlanıyorum." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Şu anda tercüme ettiğim bölümde kız manzarayı tasvir ediyor. Ağır ilerliyor."

Ben gülümsedi. "Hey, bu büyük bir gün. Adını biliyoruz. Sence kim olduğu hakkında daha fazla bilgi edinebilir miyiz?"

"Umarım. Dr. Moreau da e-postama yanıt verdiğinde heyecanlıydı. Günlük kaydına gömülü o tek kelime sayesinde, artık ona ne diyeceğimizi biliyoruz."

"Evet. Adélaïde," diye mırıldanıp tekrar gülümsedi. "Evet, ona yakışıyor."

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra, Ben başını eğip bana dikkatle baktı. "Az önce Adélaïde'in adını keşfetmenin heyecanına rağmen, şu anda çevirisini yaptığın kısım sıkıcı ve bir molaya ihtiyaç duydun. Hepsinin bu olduğuna emin misin? Biraz... üzgün görünüyorsun."

Endişeli gözlerine bakarken suratımın asıldığını hissettim. Arkamdaki banka yığıldım. "Haklısın, üzgünüm."

"Burada kalan adamla mı ilgili? Callen Hayes'ti, değil mi? Besteci?"

"Evet. Affedersin. Buraya bir iş yapmaya geldik ama ben–"

"Hepimizin bir hayatı var, Jessica. Daha uygun olacağı için hayatımızı askıya alamayız. Adélaïde ve Olivier'ın de aynı şeyi söyleyeceklerinden eminim." Ben yanıma oturdu.

Gülümsedim. "Evet, öyle söylerlerdi, değil mi? Dilediğimiz zaman durdur tuşuna basmak daha uygun *olurdu*." Ayrıca, bana bir çözüm bulmak için vakit verirdi. Keşke hayat da bu şekilde yürüseydi.

Ben başını eğdi. "İyi bir dinleyiciyimdir."

"Canını sıkmak istemem."

"Jessica, o odadan birkaç dakikalığına dışarı çıkmamı sağlayacak her şeye razıyım, inan bana. Lütfen canımı sık."

Güldüm. Açıkçası son birkaç haftadır o odada oturup Adélaïde'in hikâyesini tercüme etmek Ben'le aramda bir dostluğun gelişmesini sağlamıştı. Birlikte çok iyi çalışıyorduk ve kolaylıkla anlaşıyorduk. Derin bir nefes alıp ona Callen'la geçmişimi kısaca ve mevcut durumumuzu genel olarak anlattım. Hâliyle Callen'm okuma-yazma bilmediğini atladım; bu sırrı paylaşmak bana düşmezdi.

"İtiraf etmeliyim ki biriyle çıktığını öğrenince... şaşırdım..."

"Onun gibi biriyle mi?"

Ben suratım ekşitti. "Bunu söylerken kötü bir niyetim yok. Sadece Callen partilere düşkünlüğüyle tanınıyor ve sen daha ziyade evde oturmayı tercih eden birine benziyorsun."

Ben yanlış sayılmazdı. "Biliyorum. İlk bakışta uyumsuz görünüyoruz."

"Sanırım ilk bakışta Adélaïde ve Yüzbaşı Olivier Durand da birbirleri için uygunsuz görünüyorlardı."

Yan gözle Ben'e baktım. "Ama henüz o hikâyenin nasıl sona erdiğini bilmiyoruz."

"Doğru. Kötü bir örnekti."

Güldüm. Ben herhangi bir tavsiyede bulunmamıştı ama hikâyemi dinlemesi bana kendimi daha iyi hissettirdi, bir kısmı-

nı onunla paylaşmak rahatlatıcıydı. Ben gerçekten düzgün bir adamdı ve birlikte çalışırken gelişen dostluğumuza minnettardım.

"Neden bu iyiliğine karşılık verebilmem için kalbini kıran bir kız arkadaş edinmiyorsun?"

Ben güldü. "Çünkü tozlu ve penceresiz odalarda çok fazla vakit geçiriyorum."

Sırıttım. "Hazır lafı açılmışken..."

"Evet." Ben içini çekti. "Geri dönsek iyi olacak."

Banktan kalkmama yardım etti, arkadaşlığı ve vaktini ayırıp beni dinlediği için minnettarlıkla ona kısaca sarıldım. Basamaklara doğru yürürken, balkonların birinde bir hareket sezince, başımı kaldırıp baktım ve koyu saçlı bir adamın içeri kaçtığını gördüm.

Lordumuz 1430 senesinin Mayıs ayının yirmi üçü...

Ah, cennetteki Yüce Tanrım. Jehanne ve Olivier'ın güvenli bir şekilde dönmeleri için dizlerimin üzerinde saatlerce sana yalvardım ama anlaşılan bunu uygun görmedin. Savaş esnasında Jehanne'ın atından düştüğü ve Burgonyalıların onu esir aldığı haberi geldi. Adamlar saatlerce süren işkence gibi bekleyiş ve duaların ardından bu haberle geldiler. Geri dönen askerlerin oluşturduğu sırada Olivier'ı aradım ama onu göremedim, onu bulmak için askerlerden beni çarpışmanın yaşandığı yere götürmelerini istediğimde, güvenli olmadığını söyleyip kampa geri dönmemde ısrar ettiler.

Kılık değiştirdiğimi bildiklerini sanıyorum ve Olivier yanımda olup bana göz kulak olmadan kendimi aralarında güvende hissetmiyorum. Uyarılarına rağmen bir at bulup kasabaya gittim, kalbim atın dörtnala giden toynaklarıyla aynı hızla atıyordu, sonra ölmüş ve ölmek üzere olan askerlerin arasında dolaştım.

Yüreğimi burkan acı ve boğazımı yakan safra sadece sokaklara dökülen kan yüzünden değildi, içimi sızlatan dehşetin de

bunda payı vardı. Olivier'ı göremedim ve nerede olduğunu ya da bedeninin götürülüp götürülmediğini bilmiyordum. Güzel bedeni. Ah, Yüce Tanrım, lütfen ona yardım et. Jehanne'a yardım et. Büyük bir tehlikede olduklarını bildiğim için kalbim karanlık ve boş bir kabuk gibi. Lütfen, Tanrım, bu trajedideki rolümü bilmem ve sadece senin iyiliğin için hareket edebilmem için yol gösterici ışığını üzerimden eksik etme.

"Ve işte başlıyor," diye Ben'e mırıldandım, hissettiğim üzüntü ses tonuma yansıdı.

Ben işinden başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Jehanne esir alındı."

Ben sandalyesine yaslandı. "Ah. Evet, gerçekten de sonun başlangıcı."

Ve Olivier... neredeydi? Adélaïde'in acısını paylaşan kalbim bomboş attı.

Kısa bir süre sonra ikimiz de işimizi bitirdik, çevirdiğim metinler yüzünden yorgun ve üzgün bir şekilde ayaklarımı sürterek yukarı çıkarken Callen'ı görecek olmak bana enerji verdi. Larry'nin üst kattaki toplantı odalarından birinde onun için ayarladığı röportajdan bahsetmişti, ona hazırlandığını biliyordum. En fazla bir saat süreceğini söylemişti, sonra baş başa, samimi bir akşam yemeğine çıkacaktık. Birlikte geçirdiğimiz sürenin sonuna yaklaştığımıza dair bir başka hatırlatmaydı, kum saati olması gerekenden daha hızlı akıyordu.

Odama gidip hızlı bir duş almayı ve iş giysilerimi çıkarıp daha özel bir şey giymeyi planlamıştım.

Geniş bar/dinlenme salonunun açık kapısının önünden geçerken, birinin bana seslendiğini duyunca şaşırdım. Larry'nin pencere yanındaki samimi mobilya grubunun bir parçası olan kapitone sandalyede oturduğunu gördüm. Tereddüt ettiğim için adımlarım yavaşladı, onu başımla selamlayıp yürümeye devam etmeli mi yoksa dinlenme salonuna girip merhaba mı demeliyim bilmiyordum. Merhaba demek mi? *Ah, merhaba. Karının iç çama-*

şırıyla karşımızda dikildiği ilk karşılamamız tam bir felaketti ama seni tekrar görmek harika.

Larry gülümseyip kalktı ve içeri girmemi işaret etti. Dönüp yavaşça ona doğru yürüdüm. "Jessica'ydı, değil mi?" diye sordu ben oturma alanına yaklaşırken.

"Evet." Başımı salladım, utangaç görünmemeye çalıştım ama içimde başaramadığıma dair bir his vardı. "Özür dilerim, Bay..."

"Larry." Mavi ipek kanepeye işaret etti ve Larry yerine, ben de kanepeye oturdum. "Çok tuhaf bir şekilde tanıştık," dedi, pişmanlıkla bakarak. Derin bir nefes verdim, onun için kendimi kötü hissetmeme engel olamadım. Üzgündüm ama Larry... O manzara onu yıkmış olmalıydı. Birçok kez aynı manzaralara tanık olduğum için bir anlamda onu anlayabiliyordum.

"Evet. Üzgünüm."

"Üzülmeni gerektiren bir şey yok. Callen ve ben barıştık. Bu mesele karımla benim aramda." Bir kokteyl garsonu yanımıza gelince, Larry imalı bir şekilde bana baktı.

"Ah, hayır," dedim. "Böyle iyiyim."

"Bir içki?" diye sordu Larry. "Kötü tanışmamızı düzeltmek için?"

Gülümsedim. "Pekâlâ. Sadece bir içki. Bir kadeh beyaz şarap, lütfen."

Larry kendisine bir içki daha söyledi ve garson siparişimizi getirmeye gitti. "Callen'ın röportajına mı gideceksin?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Güzel." Larry bir süre bana dikkatle baktı. "Callen çocukluk arkadaşı olduğundan bahsetti. Kader sizi yeniden bir araya getirmiş."

Yine kader. "Evet. Tesadüfen." Garson içkilerimizi getirdi, kendi içkimden bir yudum aldım ve serin alkol damarlarıma yayılıp uzuvlarımı rahatlattı. Kanepeye yaslandım.

"Uzun bir gün müydü?"

"Evet, aslına bakarsan öyleydi. Uzun bir hafta oldu." Gülümseyip ona Loire Vadisi'nde yaptığım işten biraz bahsettim. Keşif

hakkında bir haber okumuştu, bu alanda olmayan biri için nadirdi, o yüzden sorularına yanıt vermek eğlenceliydi. Aramızdaki tuhaflık kayboldu ve şarabımı yudumlarken iyice rahatladım.

"Neden Callen'ın yeni ilham perisi olduğunu anlıyorum." *Yeni ilham perisi. Yeni* kelimesinden kesinlikle hoşlanmadım ve *ilham perisi* kelimelerinden de hoşlandığımı sanmıyordum. Yaratıcılığından sadece benim sorumlu olduğumu ima ediyordu ve Larry'nin sözleri Callen'ın hayatındaki yerimin geçici olduğunu doğruluyordu. "Sırrını biliyorum, bilirsin."

Birden başımı kaldırdım. Ah. Larry içkisinden rahat bir yudum aldı. Elbette, Larry biliyor olmalıydı. Callen'ın sözleşmelerini imzalamasına, e-postalarını ve iş mektuplarını okumasına yardım eden insanlardan biri olmalıydı... "Eh, evet, Callen için oldukça zor. Bundan çok utanıyor."

Larry başını iki yana salladı. "Utanmamalı."

"Katılıyorum. Öğrenme güçlüğü utanılacak bir şey değil. Çocukken okuma-yazmayı öğrenememiş olması şimdi öğrenemeyeceği anlamına gelmiyor. Çok fazla gelişme var..." Larry'nin yüzündeki şaşkınlığı görünce cümlem yarım kaldı. İçimde bir şey çöktü. "Bundan bahsetmiyor muydun...? Yoksa...?"

"Callen okuma-yazma bilmiyor mu?"

Yüzüm kızardı ve oturduğum yerde yalpalarken, neredeyse boş şarap kadehimi düşürmemek için masaya bıraktım. "Bundan bahsettiğini sanıyordum," diye fısıldadım. *Ah Tanrım. Ah hayır. Ne yaptım?*

Larry bir şey düşünüyormuş gibi bir süre pencereden dışarı baktı. Tekrar bana döndüğünde gözleri farkındalıkla parladı. "Evet, mantıklı," diye homurdandı, neredeyse kendi hâlinde. "Bu arada, yazar tıkanıklığını kastediyordum."

Aman Tanrım.

"Lütfen," diye yalvarıp başımı iki yana salladım, "lütfen hiçbir şey söyleme, Larry. Callen... bu bilgi konusunda bana güveniyordu ve–"

"Sakin ol, Jessica. Tek kelime etmem."

Gülümsemeyi başarıp başımla onayladım. "Teşekkür ederim. Bu Callen'ı" –titrek bir nefes aldım– "çok üzer." *Çok utanır. Kızar. Dilediğini seç.*

Larry gülümserken nedense rahatsız oldum. Bir süre yüzünü inceledim ama aşırı tepki gösterdiğimi düşündüm. "Gitmeliyim," dedim ayağa kalkarken. "Akşam yemeğine hazırlanmalıyım."

"Ve röportaja," dedi, gülümseyip o da kalktı. *Röportaj, tabii.*

Başımla onayladım. "İçki ve sohbet için teşekkür ederim, Larry. Anlayışlı olduğun için de–"

"Elbette. Güvenin ne kadar önemli olduğunu biliyorum, Jessica."

Duraksadım, sözleri, ses tonu içimde bir huzursuzluğa sebep oldu ama Larry başını çevirince ben de dönüp bardan çıktım. Kapıya varınca dönüp Larry'ye baktım ama çoktan gitmişti.

21

JESSICA

Koridorun ucundan toplantı salonundaki hareketliliği duyabiliyordum, topuklu ayakkabılarım taş zeminde tıngırdayarak oraya doğru gittim. Derin bir nefes aldım. Duş almış ve vücuduma oturan lacivert kokteyl elbisesini ve gümüş rengi sandaletlerimi giymiştim. Düzgün görünmeyi başarmıştım ama Callen'ın sırrını düşüncesizce Larry'ye söylediğim için içimde huzursuzluk verici bir panik dolaşıyordu. Yapabileceğim onca sorumsuzca şey arasında bunu yapmıştım. Neden birdenbire böyle bir şey söylemek yerine yavaşlayıp onu dinlememiştim?

İyice panik olmaktansa, işten çıkmadan önce okuduklarımı düşünmeye çalıştım. Callen ve boşboğazlığım kendi kendine yoluna girecek bir şeydi. Zavallı Adélaïde son derece umutsuz bir şey yaşıyordu.

Toplantı salonunun ağır kapısını açıp içeri girdim. Salonun ortasına dört ya da beş sıra sandalye dizilmişti ve çoğu çoktan dolmuştu, odanın ön tarafında Callen ve sunucu için birer sandalye vardı. Yan tarafa kurulan kameralara baktım, bir kameraman ekipmanı test ediyor gibi görünüyordu.

"Jessie." Callen'ın sesini duyunca başımı çevirdim, bana doğru ilerlerken kocaman gülümsediğini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşladı ve beni baştan aşağı süzdü. "Vay canına."

Yeni tıraş olmuştu ve saçını geriye doğru taramıştı, çenesi, elmacıkkemiklerinin hatları ve altın rengi teni tamamen gözler önündeydi. O kadar güzeldi ki nefesim kesildi ve bir an için içimden ağlamak geldi. Bu his beni şaşırttı, onu bastırmak ister gibi elimi göğsüme koydum. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim."

Callen gülümsedi. "Fazla uzun sürmez. Kasabada rezervasyon yaptırdım." Ellerimi ellerinin arasına alırken bakışları yumuşadı. "Yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

"Hey çocuklar," diye selam verdi Nick. Başıyla kameraya işaret ederek Callen'a "Hazır mısın?" diye sordu.

Callen omuzlarını silkti. "Ah evet. Bunu birçok kez yaptım. Her defasında aynı soruları soruyorlar." Ağzına doğru bir mikrofon tutar gibi yaptı. "İlhamınızı nereden alıyorsunuz?" Başını eğip kaşlarını kaldırdı. "Bize besteleme sürecinizden bahseder misiniz?"

Nick güldü. "Bir ağaç olsaydın, nasıl bir ağaç olacağını sormalarını mı tercih edersin?"

"Biraz çeşitlilik için her şeye razıyım. Bu arada Japon kiraz çiçeği ağacı olurdum."

Bir adam Callen'ın yanına geldi ve koluna dokundu, Callen ona doğru döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Tekrar Nick ve bana dönerek "Sonra görüşürüz," dedi.

Nick'in peşinden öne yakın bir yerdeki iki sandalyeye doğru gittim ve yerlerimize oturduk. Kameraların son hazırlıkları yapıldı, Callen'ın gömleğine ve sunucunun ceketine mikrofonların takılmasını izledim. Sunucu gri saçlı, gömleğinin düğmelerini zorlayan küçük yuvarlak göbekli, yaşlı bir adamdı. Son bir senedir Paris'te yaşadığım için bir iki kez izlediğim ama aşırı yapmacıklığı yüzünden ilgimi çekmeyen, sunuculuğunu yaptığı magazin programından adamı tanıdım. Röportaj yaptığı kişiyi bocalatan beklenmedik sorular sormaya bayılırdı. Mideme bir ağırlık çöktü ve ellerim buz gibi oldu.

Lütfen ona bir ağaç olsaydı, ne olacağını sor. Lütfen, lütfen.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nick endişeyle bana bakarak.

Başımla onayladım. Paranoyaklaşıyordum. Daha sonra, Callen ve ben akşam yemeğine gittiğimizde, Larry'nin bildiğini bilmesi için sırrını ağzımdan kaçırdığımı itiraf edecektim. Doğrusu buydu. Sinirlense ve üzülse bile, bir kaza olduğunu anlamasını umuyordum. Onu bilerek asla incitmezdim.

"*Bonsoir, mesdames et messieurs**," dedi sunucu kameraya dönerek. "*Je m'appelle Cyril Sauvage, et voici Le Grand Soir***." Çarpık bir şekilde kameraya sırıtıp birkaç saniye bekledikten sonra Callen'ı başıyla selamladı ve İngilizce kısa bir giriş yaptı. İngilizce konuşan misafirleriyle yaptığı röportajlarından, Fransız izleyiciler için ekranın alt kısmında altyazıların belireceğini biliyordum.

"Callen – sana Callen diye hitap edebilir miyim?"

"Elbette." Callen sahne ışıkları arkasında orada otururken çok yakışıklı görünüyordu, duruşu rahat ve yüzünde dostça bir gülümseme vardı.

"Güzel, güzel. Lütfen sen de bana Cyril diye hitap et." Adam sağ ayak bileğini sol dizinin üzerine atıp öne doğru eğildi. "Bestelerin duygusal olarak güçlü, başarılı olmaları ve akıldan çıkmamalarıyla tanınıyor. Bu röportaja hazırlanırken, en sevdiğim eserinin incelemesine denk geldim. Bana kalırsa, müziğinin verdiği hissi çok iyi özetliyor." Sunucu yan tarafına uzanıp bir kâğıt parçası aldı. "Bunu izleyicilerimize okur musun?" diye sorup kâğıdı Callen'a uzattı.

Nabzım hızlandı ve kalbim kesik kesik atmaya başladı. Callen kâğıt parçasını aldı, bir an bocalasa da daha kocaman gülümseyerek onu geri verdi. "Lütfen, Cyril, bu şerefi sana bırakıyorum. Eserlerime yapılan övgüleri okurken mahcup oluyorum."

Cyril gülerek kâğıdı Callen'a geri verdi. "Saçmalık. Bu sadece iki kısa cümle."

---

* (Fr.) İyi akşamlar, bayanlar ve baylar. –*çn*

** (Fr.) Ben Cyril Sauvage ve işte karşınızda Büyük Gece. –*çn*

Aman Tanrım.

Mide bulandıran bir ürpertiyle neler döndüğünü anladım. Larry'nin kollarını göğsünde kavuşturarak duvara yaslandığı yere baktım. *Bunu yapmış olamaz.* Bana baktı, gülümseyerek göz kırptı. *Hayır, hayır, hayır. Seni sefil pislik.* Kelimeleri gerçekten haykırmışım gibi boğazım yandı.

Titreyerek Callen'a bakarken nefesimi sakinleşmeye zorladım. Callen bunun üstesinden gelebilirdi. Daha önce de zor durumlarla karşı karşıya gelmişti. Kimsenin şüphelenmeyeceği şekilde konuyu nasıl değiştireceğini biliyordu.

Nick yanımda donmuş gibiydi. Callen'ın bu rahatsızlık verici durumdan kurtulmasını beklerken gerildiği aşikârdı. Fakat Nick, Cyril'in ona bir tuzak kurduğunun farkında değildi çünkü sorusu Callen'ı masumca içinde bulunduğu duruma sokmamıştı. Bu planlanmıştı. Kasıtlıydı.

"Affedersin, Cyril, okuma gözlüğümü evde bıraktım." Callen kameraya dönüp mahcup ve tatlılıkla gülümserken omuzlarını silkti. İzleyicilerin yüzde seksenini oluşturan ve her yerde ona ayılıp bayılan kadınlar sorunun ne olduğunu tamamen unutmuş olmalıydılar.

Callen, Cyril'e baktı ve Cyril'in ifadesi aniden kurt gibi bir hâle büründü, gözlerini kısıp hırlar gibi dişlerini gösterdi. "Okuma gözlüğü mü? Okuma-yazma bilmediğin için *okuma gözlüğüne* ihtiyaç duymadığın doğru değil mi, Callen Hayes?"

Callen bir an için şaşırmış görünüyordu, sonra yüzü bembeyaz oldu, Cyril'in sorusuyla dalga geçmek için gülümsemeye çalışır gibi dudakları hafifçe kalkıp indi ama bunu yapamadı. Sağa sola bakarak bir çıkış yolu aradı.

Kısık, tuhaf bir inleme işitince, sesin benden geldiğini fark ettim. Nick uzanıp elimi tuttuktan sonra onu avucunun arasına aldı. Boğazımda yükselen yumruyu yutkundum. Sadece Nick'in duyabileceği bir sesle "Benim suçum," diye fısıldadım.

Nick karşılık veremeden, "Bu bilgiyi nereden edindiğinden emin değilim, Cyril ama–" dedi Callen.

Cyril gür sesiyle gülünce irkildim. "Yanıldığımı kanıtlaman son derece kolay. Sadece yazıyı oku." Callen'ın hâlâ elinde tuttuğu kâğıt parçasına işaret ettikten sonra kıkırdayarak öne eğildi. "Okuyamıyorsan, neden burada arkadaşlarının arasında bunu itiraf etmiyorsun? Fransa ve elbette Amerika, senin gibi okuma-yazma bilmeyen, tamamen eğitimsiz bir adamın böylesine başarılı besteleri nasıl yaptığını merak ediyor. Bu son derece ilham verici!"

Callen vücudu kaskatı, gözlerini kocaman açmış bir şekilde kameraya bakarken, tuhaf bir transa girmiş gibi görünüyordu. Onun yerine haykırmak istedim. En iyi koruduğu sırrının bu şekilde yayınlanması... Programı izleyen kimbilir kaç kişi vardı.

Nick elimi bırakıp bana doğru döndü. "Bu nasıl senin suçun?"

Hafifçe inledim. "Larry'ye söyledim."

Nick kısık sesle küfredip Larry'ye baktı. Callen birdenbire kameradan Nick'e baktı, sonra arkadaşının bakışlarını takip ederek duvara yaslandığı yerde sırıtan Larry'ye ulaştı. Ama sonra bakışlarını aşağı indirdi, aklı karışmış gibi bir hâli vardı, muhtemelen Larry'nin nasıl öğrendiğini düşünüyordu. *Aman Tanrım.* Gözlerini yavaşça bana bakan Nick'e çevirdikten sonra yüzüme odaklandı. İfademden suçlunun ben olduğumu anlamış olmalıydı, Callen'ın yüzünde ihanete uğradığına dair öylesine bariz bir ifade belirdi ki irkildim.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye Nick dişlerini sıkarak sordu.

Yanlışlıkla oldu. Kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimi bilmiyordum. Durumun dehşeti başımı döndürdü, pişmanlıkla sarhoş oldum.

Callen kalkıp mikrofonunu çıkardı, elleri fark edilir şekilde titriyordu. Mikrofonu yere bıraktı.

"Callen, o kadar çabuk gitme." Cyril de ayağa kalkıp elini Callen'ın omzuna koydu. "Okuma-yazma bilmediğin için utanmamalısın. Hepimiz bunu bu kadar uzun süre saklamayı nasıl başardığını bilmek–"

Callen, Cyril'i itti ve sunucu geriye doğru yalpalayarak az önce oturduğu sandalyeye yığıldı. Callen bana ya da Nick'e bakmadan adamın yanından geçti. Hâlâ harap görünüyordu, utancından gözleri kocamandı ve elmacıkkemiklerindeki iki kırmızılık dışında teni bembeyazdı. Uzuvlarını kontrol etmekte zorlanıyormuş gibi dışarı çıktı.

Gözlerinin önünde olan biteni sessiz bir hayretle izleyen insanlar aniden yanlarındaki kişiye dönüp şaşkınlıklarını dile getirdiler ve odada kargaşa çıktı. Bazıları not defterlerine bir şeyler karalıyordu, muhabirler Cyril'in programı yayınlanmadan önce haberi yaymakla meşgullerdi. *Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

Nick kalkıp Callen'ın peşinden giderken, ben de sendeleyerek ayağa kalkıp Nick'in gömleğini tuttum. Dönüp öfkeyle bana baktı. "Bir hataydı, Nick, lütfen..."

"Bunu Callen'a söyle. Sırtından bıçaklanan o."

Kemiklerim birden erimiş gibi sandalyeme yığıldım.

Fakat Larry'nin Cyril'le ön tarafta sırıtarak fısıltıyla konuştuğunu görünce, hızla ve şiddetle beni ele geçiren öfke vücudumu canlandırdı ve bana yeniden ayağa kalkıp tek bir amaçla onlara doğru ilerleme gücü verdi.

"Seni iğrenç yılan."

Larry en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermeden bana döndü ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu adil bir oyun, Jessica. İyiliğe karşılık iyilik. Gerçekten bunu kullanmayacağımı mı sandın?"

"Oyun mu? Bunu böyle mi görüyorsun?" Bu insanlara aklım ermiyordu.

Larry omuzlarını silkti. "Oyun mu? Elbette. Callen'ın karımı becermesinin onun için bir oyundan farklı olduğunu mu sanıyordun?"

İrkildim. Gerçekten bilmiyordum. Ama ona inanmıştım. O tür oyunlara kalkışan adamın gerçek Callen Hayes olmadığına inanmıştım.

Başımı iki yana salladım. "Yaptığın şey... Callen'ın kariyerini ve bu arada seni de mahvetti."

Larry güldü. "*Kariyerim* mi? Onun tek müşterim olduğunu mu sanıyorsun? *Kariyerimin* bununla bir ilgisi yok. Callen'ın okuma-yazma bilmeyen bir sahtekâr olduğunu ortaya çıkaran ben değildim. Bunu Cyril Sauvage yaptı. Bu bilgiyi nereden edindiği konusunda ancak tahmin yürütebiliriz. Belki de *senden* öğrenmiştir. Ama endişelenme, kaynağını açığa vurmaz." Larry'nin gülümsemesi genişledi. "Callen'ın kariyerine gelince, kimbilir? Zaten ondan kurtulacaktım. Kıçını kurtaracak bir reklam müziği bile yazamayan bitik bir sarhoşa dönüşüyordu."

Tanrım, gerçekten çok kötüydü. "İğrençsin. Sana acıyorum," dedim ve dönüp ayaklarımın beni taşıdığı kadar hızlı bir şekilde uzaklaştım. Callen'ın yanına gitmeliydim. Açıklamaya çalışmalı ve beni affetmesi için yalvarmalıydım.

Callen'a söyleyeceklerimi, kullanacağım doğru kelimeleri düşünmekle meşgul olduğum için üst kata nasıl çıktığımı bilmiyordum. Odasının olduğu koridorun köşesini dönerken derin bir nefes aldım ve kapısını işitilebilir şekilde tıklattım. Kalbim gümbür gümbür atarak bekledim ama kapı açılmadı, içeriden çıt çıkmıyordu. Bir kez daha tıklattım ve geri çekilip kapının altından baktım. Kapıyla halı neredeyse bitişikti ama içerideyse, altındaki boşluktan ışığı görebileceğimi düşündüm. Buraya geri dönmemiş miydi? Başka nereye gidebilirdi? Nick'in odasında olabilir miydi? Ama onun odasının hangisi olduğunu bilmiyordum.

Çantamdan cep telefonumu çıkarıp Callen'ı aradım ama direkt telesekreter çıktı. İçimi çekip kapıyı son kez tıklattım ve herhangi bir şey duyabilmek için dikkatle dinledim. Sessizlikle karşılaşınca arkamı dönüp odama doğru ilerledim.

Bir süre penceremin kenarındaki sandalyede oturup duvara baktım ve olanları zihnimde yeniden canlandırdım. Callen'ı birkaç kez daha aramıştım ama tekrar tekrar telesekreter çıktı. Nick'in odasında olabilirdi ya da Nick onu bir yere götürmüştü. Muhtemelen böylesi daha iyi olurdu. Callen'a destek olacak, onu

güldürecek ve olaya olumlu taraftan bakmasına yardım edecek bir arkadaş.

Olumlu taraf.

Neydi bu? Artık saklamak zorunda değildi. Neredeyse gülecektim. Bunu ben önermiş ve sonra rızası dışında farkında olmadan gerçekleştirmiştim. Benden nefret ediyor olmalıydı.

Ayrılmak zaten yeterince zor olacaktı ama şimdi... bu şekilde ayrılmak. Buna dayanamazdım. Başımı ellerimin arasına aldım ama gözyaşlarım akmadı. İçim boşalmış gibi hissettim, kendimden tiksiniyordum.

En sonunda, daha fazla oturmaya dayanamayıp odamdan çıktım ve şatonun içinde yürüdüm. Toplantı odası artık boştu, sandalyeler kaldırılmıştı, barda insanlar olmasına rağmen Callen orada değildi. Şatonun ön kapısının dışına çıkıp binanın etrafındaki patikada ilerledim, Ben'le birlikte öğle yemeğimi yediğim avludan yavaşça geçtim.

Havuzda sohbet eden, kadeh tokuşturan insanların seslerini ve birkaç kadının tiz kahkahalarını duyabiliyordum. O insanların gülecek bir şeyleri vardı. Callen orada olamazdı.

Bahçede dolaşırken birkaç kez kayboldum ama umursamadım. Gül bahçesini hatırlayınca hıçkırdım. Ana patikaya dönünce, arnavut kaldırımını hızla takip edip bir arka kapıya ulaştım.

Ana lobiye giden yolu gösteren tabelalar vardı, onları takip ettim, nefes nefese tanıdık lobiye vardıktan sonra hemen asansörlere gittim. En üst katta inip bir kez daha Callen'ın odasına doğru ilerledim.

Bu kez kapısının altından ışık süzüldüğünü görünce rahat bir nefes verdim. Kapıyı tıklattım, beklerken kalbim yine gümbürdedi. Yürüyüş beni sakinleştirmişti ama orada durunca, bedenim elektriklenmişti, ellerim terden yapış yapıştı. Ellerimi kalçalarıma sürterken kokteyl elbisesinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

Kapı ardına kadar açıldı ve Callen duştan yeni çıkmış gibi ıslak saçlarıyla karşımda belirdi. Yüzünde en ufak bir sıcaklık

barındırmayan boş bir ifade vardı ve donuk bakıyordu, içki içmiş gibiydi. "Callen," diye nefesimi verdim. "Seni arıyordum..."

"Zamanlaman iyi değil, Jessie."

"Konuşmalıyız, Callen. Daha önce olanları açıklamalıyım–"

"Jessie," dedi, ses tonu öylesine şaşırtıcıydı ki irkildim. "Arkadaşım var." *Arkadaş mı?* Bir an için sözlerine anlam veremedim ama sonra yatak odasından çıkan sarışın, arkasmdaki oturma odasına girip beni görmek için boynunu uzattı. Üzerinde beyaz bir bikini vardı ve beline bir havlu dolamıştı, havuzdan yeni gelmişlerdi sanki. *Havuz.* Kahkahalar.

Ah. Aman Tanrım.

Hayal kırıklığına uğradım ve kollarımı belime dolayıp kendime sarıldım.

"Callen?" diye seslendi kız. Onu şimdi tanıdım. Geçen gece barda yanında oturan kadındı, buraya ilk geldiğim gece gördüğüm kadın. Küvette Callen'a katılamadığı için sızlanan kadın. Görünüşe bakılırsa, onunla suda biraz vakit geçirmeyi başarmıştı.

"Yapma bunu," diye fısıldadım, sesim hissettiğim ıstırapla doluydu ve kalbim sızlıyordu.

"Üzgünüm." Callen kapıyı kapatmaya başlayınca çaresizliğe kapıldım. Elimi kaldırıp düz ahşabı ittim.

"Lütfen! *Lütfen* bunu yapma!" diye çaresizce haykırıp kapıya bir kez daha vurdum.

Callen bir an için şaşırmış göründü, sonra soğuk bir şekilde gülümsedi. "Şimdiden annene mi benzedin?"

Bana vurmuş gibi geriye doğru sendeledim. Öyle geldi. Başımı iki yana salladım ama inkâr ettiğim neydi?

Her yerim sızlıyordu.

Tenim.

Kemiklerim.

Ruhum.

Callen kapıyı yüzüme kapatınca kalbim paramparça oldu.

22

CALLEN

Kapı tıkırdayarak kapanınca tüm dünya ayaklarımın altından kayıp gitti. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kendime gelmek için bir süre bekledikten sonra kahrolası adım hâlâ bilmediğim kıza döndüm ve gülümseyerek bana yaklaştığını gördüm. Ama yüzümde gördüğü her neyse duraksadı ve gülümsemesi kayboldu.

"Gitmelisin."

Gözleri öfkeyle parladı. "*Gitmek mi?* Yeni geldim. *Ondan* kurtulmanın bir sebebi olduğunu sanıyordum."

O.

"Evet, pekâlâ..." Gözlerimi kısarak konsantre olup kızın adını hatırlamaya çalıştım. *Laura mıydı? Lulu mu?*

Ne yaptığımı anlamış olmalıydı ki, dişlerini sıkarak ismini söyledi. "Layla."

"Pekâlâ, Layla. Fikrimi değiştirdim. Yalnız kalmak istiyorum."

Sarhoş olup sızmak istiyorum.

Uyuşmak istiyorum.

Layla ellerini beline koyup bana dik dik baktı. "Beni dışarı atmadan önce iyi düşün, Callen Hayes."

Başımı ovuşturdum. Kafatasım kötü bir baş ağrısıyla zonkluyordu. "Seni dışarı atmıyorum, Layla. Senden gitmeni istiyorum."

Git buradan.

Az önce yalnız kalmak istememiştim ama artık yalnız kalmayı çok istiyordum. Kızı kucağıma alıp kapının önüne koymak istedim. İçimde kalan son sabra başvurup kendimi tuttum.

"Pekâlâ," diye homurdandı Layla. "Ama buraya kadar! Yarın seni otelde görürsem, görmezden geleceğim."

Söz mü? "Böylesi en iyisi, inan bana."

"Artık bunu görebiliyorum."

Kanepenin yanında yere bıraktığı plaj çantasını alıp omzuna astı. Tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü ve yanımdan geçerken bana çarptı. Bir adım geri çekildim ve sonra kapıyı açıp ardından sertçe kapatmasını izledim. *Tanrı'ya şükür.*

Çift kişilik kanepeye doğru birkaç adım atıp yığıldım, başımı geriye atıp önümdeki saçı kavradım. Boş gözlerle tavana baktım. Artık odamın sessizliğinde yalnız olduğum ve alkolün etkisi geçmeye başladığı için ıstırap açık bir bodrum penceresinden içeri süzülen sinsi bir hırsız gibi geri döndü.

Röportajın anıları, bir oda dolusu yabancının, nihayetinde de tüm dünyanın önünde sırrımın ortaya çıkmasının utancı zihnime hücum ederken gözlerimi sımsıkı yumdum. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "O adama dava aç!" demişti Nick, dışarı çıktığımızda beni takip etmişti. Ama ona ne davası açacaktım? Karalama davası mı? Söylediği şey doğruydu. Artık ne önemi vardı? Ön sıradaki muhabirlerin not defterlerine hararetle bir şeyler karaladıklarını, aptallığımın ve artık aleni olan utancımın her detayını yazdıklarını görmüştüm. Misafirler anı kaydederken, çaktırmadan tutulan cep telefonlarını görmüştüm. Cyril Sauvage'a röportajı yayınlamaması için dava açmaya çalışabilirdim ama bununla ne başarabilirdim? *Daha fazla basın. Daha fazla ilgi. Daha fazla utanç.*

Bunu neden yaptın, Jessie? Beni sırrımı paylaşmaya zorlamak için mi bunu Larry'ye söylemişti? Beni tekrar okuma-yazma öğrenmeyi denemeye ikna etme çabasında Larry'yi bir müttefik olarak mı görmüştü? Önemi var mıydı? Jessie'nin sebebi ne olursa olsun, sırrımın bu şekilde açığa çıkmasını istemediğini

görebiliyordum. Yüzündeki ifade... o da neredeyse benim kadar dehşete kapılmıştı. Neredeyse. Niyeti beni alenen incitmek değildi, yine de sonuç böyle olmuştu. Bu gece, onun yüzünden bir oda dolusu yabancının karşısında, mutfak masasında oturan o küçük oğlana dönüşmüştüm; okumam söyleniyordu *-okusana hadi-* ama *okuyamıyordum.*

Kahrolası Larry'ye okuma-yazma bilmediğimi söylemişti. Onca insan arasında Larry'ye. Bu odada dururken, Larry'nin gözlerinde bana duyduğu nefreti görmüştü. *Bu* yüzden mi yapmıştı? İhanete uğrayan eş olarak Larry'yle arasında bir tür sapkınca bağ olduğunu mu düşünüyordu? O senaryoda Larry annesini ve ben babasını mı temsil ediyorduk? Evet, o gün kötü adamdım –hatta bunu itiraf etmiştim– ama Larry de prens sayılmazdı.

Ama ben de prens değildim ve Jessie ve bana geri dönüp duran şey bu değil miydi?

Hafta boyunca balkonumdan Jessie'nin çalıştığı o adamla birlikte güneşin altında oturmasını izlemiştim. Öğle yemeklerini yerken sohbet edip gülüşüyorlardı, bazen bir kitaba göz gezdirip birbirlerine yüksek sesle bir şeyler okuyorlardı, onunla aynı şeye asla sahip olamayacağımı bildiğim için içim kıskançlık ve ümitsizlikle kavruluyordu. Bugün sanki Jessie benim için ağlıyor gibiydi ve Ben onu kollarının arasına almıştı. Midem bulanmış ve içeri kaçmıştım. Yine de... her şeye rağmen, küçük de olsa bir yolunu bulabileceğimizi umuyordum. Ama nasıl? *Gerçekten* nasıl olacaktı? Jessie ona verebileceğimden daha fazlasını istiyordu ve daha fazlasını istemekte *haklıydı.*

Belki de bunu bilerek yapmamıştı ama açtığı yara derin ve acı vericiydi ve uzun bir süre kanayacaktı. Benim gibi bir sahtekarı Jessie'nin başına bela etmenin, cehaletimle birlikte anılacak aleni ortama onu atmanın nasıl bir şey olacağını bana göstermişti. O yüzden *bilerek* acımasız ve hain davranmıştım, bu gece onu o şekilde başımdan savmanın geri dönüşü yoktu.

Jessie'yle ilişkim bitmişti.

Burada bir gün daha kalamazdım. Doğrulup cebimden telefonumu çıkardım ve Nick'in resminin yanındaki ikona bastım.

"Hey, Cal." Nick'in sesi keyifsiz ve yorgun geliyordu.

"Bu gece otelden ayrılmak senin için sorun olur mu?"

Bir süre sessizlik oldu. "Nasıl istersen, dostum."

"Evet... basının beni bulabileceği bir yerde kalmak muhtemelen iyi bir fikir değil. Yarın sabah lobide bir sürü gazeteci görürsem şaşırmam."

"Haklı olabilirsin."

Elbette beni Los Angeles'ta nasıl bulacaklarını da biliyorlardı. Bir çukur kazıp korkmuş bir sincap gibi karanlığa gömülmek istiyordum. "Birkaç gün Paris'te takılabiliriz."

"İnternet erişimim olduğu sürece, seninle her yere gelirim, dostum."

Birkaç saattir bastırdığım duygular göğsüme hücum edip boğazımı tıkadı. "Senden istifade etmek istemiyorum, Nick. Ben–"

"Benden istifade etmiyorsun, Cal. Geri dönmem gerekirse sana söylerim, tamam mı? Bir araba ayarlayacağım. Yarım saat içinde aşağıda buluşuruz, olur mu?"

"Pekâlâ, olur." Titrek bir nefes verdim. "Görüşürüz."

Birkaç dakika sonra kanepeden kalkıp bavulumu toplamaya gittim, elime geçeni umursamazca içine attım, kısa bir süre önce çıkarıp banyoda yere attığım ıslak mayomu bile. Önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hâlâ sızlamayı başaran içi bomboş bir kabuk gibi hissediyordum.

Uzun bir süre yatağa baktım, Jessie'nin uyuyan hâli gözlerimin önüne gelince, içimde yeni açılan yaraya keskin bir bıçak saplanmış gibi hissettim. İrkildim, içime kapanmak istedim ama vücudumu dönüp kapıya doğru ilerlemeye zorladım.

Yarısını yazdığım bestem masadaydı, onu da bavulumun ön kısmına sokarken, tekrar beste yapıp yapmayacağımı, içimde herhangi bir şeyin kalıp kalmadığını merak ettim. Bugünün ardından acaba hâlâ bir kariyerim var mıydı? Bunu istiyor muydum? Uzun bir süre hayatta kalmama yetecek kadar param vardı.

Lobiye indiğimde Nick beni bekliyordu ve hızlı bir şekilde çıkış işlemlerini yaptıktan sonra, çağırdığı arabaya bindik. Şoför kaldırımın kenarından uzaklaşırken bir kez bile arkama bakmadım.

"Nereye, beyler?" diye sordu şoför.

"Paris'e," diye yanıtladı Nick, yorgun bir şekilde bana gülümseyerek. "Bizi la Ville Lumière'e götür."

Pencereden dışarı baktım. Evet, Işıklar Şehri'ne gidiyorduk ama içim kapkaranlıktı.

23

JESSICA

Lordumuz 1431 senesinin Mayıs ayının on dördü

Günleri uyuşmuş bir hâlde geçiriyorum. Kalbim kırık ve ruhum paramparça. Sevgili Olivier'imin hayatta olup olmadığını bilmiyorum ve ruhum hiçbir şey bilmemenin acısı ve sefaletiyle haykırıyor.

Babam Compiègne kasabasında beni evinde misafir edecek nazik bir dul buldu, burada Jehanne'ın duruşmasını bekliyorum. Babamın mahkemeye son bir sadakat göstermem ve bunun sonucunda, sevmediğim soylu bir yabancıyla evlenmem de dahil, ailemize yapılacak iyilikler için kalmamı istediğini biliyorum, fakat ben buraya aitim. Babamın Olivier'den haberi yok ve ona söylemeye cesaret edemedim, bana vereceği karşılıktan korktuğum için Olivier'in durumu hakkında bilgi almak için ondan yardım da istemedim. Olivier'i aramayı tüm kalbimle istiyorum ve ölmemiş, sadece yaralanmış olması, benim ona gidemediğim gibi onun da bana gelecek hâlde olmaması için dua ediyorum. Şimdilik olmam gereken yerde olmak ve Jehanne'la birlikte kalmam gerektiğini bilmek beni teselli ediyor. Yüreğimin derinliklerinde, Olivier'in de bunu isteyeceğini ve söz verdiğim gibi görevimi yapıp Jehanne'a hizmet etmemi tavsiye edeceğini biliyorum. Ama beni Jehanne'ın yanında tutan tek gereklilik bu ya da babamın emri değil; dostluk, sevgi ve Jehanne'ın korkusunu dindirme arzumun da payı var.

Ninova

Muhafızlar izin verdiği sürece onunla buluşuyorum, Jehanne o kadar korkuyor ki onun yerine güçlü olmak zorundayım. Ölüm tehdidi altında, ilahi rehberlik almadığına dair bir itiraf imzaladı. İtiraf etmeliyim ki büyük bir rahatlama hissettim fakat onu görünce, inkârın kalbini ve ruhunu nasıl paramparça ettiğine tanık olunca, herhangi bir rahatlama hissetmemin doğru olup olmadığını sorguladım.

"Ruhun yalan söylemesi ölümden daha fazla çaresizliğe sebep olmaz mı?" diye sordu bana, haksız olduğunu söyleyemezdim. İtirafını geri alacağını, Tanrı yerine korkusunun onu yönlendirmesine izin verdiğini söylüyor.

"Ama Tanrı'nın sözünden çıkmamak ölümüne sebep olacak," dedim.

Jehanne yüzü bembeyaz ve elleri titreyerek karşılık verdi, "O hâlde olması gereken bu." Ona karşılık veremeden ellerimi tuttu, "Söz ver bana. Hayatını neşe ve kahkahalar içinde yaşayacağına söz ver. Bir saniyesine bile kesin gözüyle bakma. Tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşa. Benim için," dedi.

"Belki Tanrı benim de ölmemi istiyordur," diye haykırırken, içim üzüntüyle doluydu.

Fakat Jehanne tatlılıkla gülümsedi, "Hayır. Tanrı'nın senin için planları var. Savaşını bul ve mücadele et. Cesur olursan seni terk etmez. Tanrı'nın sesini dinle, sesi rüzgârda bir fısıltı bile olsa, yüreğinin derinliklerinde haklı olduğunu hissedeceksin. Dinlemekten vazgeçmezsen, asla yalnız kalmazsın, sevgili Adélaïde."

Tanrı'nın gerekçelerini bilmesem de, Jehanne'ın bana öğrettiği gibi onun iradesini kabul etmeye çalışıyorum. Ama yüce Tanrım, Jehanne söylediği gibi itirafını geri alırsa, onu kazığa bağlayıp yakarak öldürecekler. Henüz on dokuz yaşında bir kız... Arkadaşım. Onu zincirlerden kurtaracak tek şeyin bu olduğunu söylese de, bunu izlemeye dayanamam.

Yaşadığım binanın girişindeki hafif küf kokusuyla, Bayan Bertrand'ın evinden süzülen tatlı, mayalı ekmek kokusu karışımı karşıladı beni. Bavulumu arkamda taşıyarak yavaşça basamakları tırmandım, daha üst kattaki sahanlığa varmadan evimizin kapısı ardına kadar açıldı ve Frankie çığlık atarak kollarını bana doğru uzattı.

Sırıttım ama bavulumu bırakıp kendimi kollarına atar atmaz gözyaşlarım akmaya başladı, hem ağlıyor hem gülüyordum, mutluluk ve üzüntü vücudumdan öylesine hızla taşıyordu ki kontrol etmekte zorlandım.

Son birkaç haftadır şatoda kendimi tutmuş ve gün sonunda sadece yatağıma yığılabilmek için uzun saatler çalışmıştım. Adélaïde'in hikâyesi korku içinde arkadaşının idamla yüzleşmesini beklerken bittiği için hayal kırıklığına uğramıştım – tarih o infazın kesinlikle gerçekleştiğini söylüyordu. Bulunan tüm dokümanları tercüme etmiştik ama Adélaïde'in kaderinin nasıl sonuçlandığını gösteren bir belge yoktu. Adélaïde'in mutlu bir hayat sürüp sürmediğini, Yüzbaşı Olivier'a kavuşup kavuşmadığını, aşk hikâyelerinin devam edip etmediğini ya da başka biriyle evlenmeye zorlanıp zorlanmadığını asla bilmeyecektim. Bu, mücadele etmem gereken bir başka kayıptı. Ama hayat sanırım her zaman kapanış sunmuyordu. Tüm yazıların üzerinden ikinci kez geçerken, doğrulayıp gereken yerlerde düzeltmeler yaparken, Adélaïde'in sözlerini yeniden okurken ve öğrettiği dersleri bir kez daha tecrübe ederken teselli bulmuştum. Adélaïde'in dünyasında ve sözlerinde kaybolurken, kendi aşk hikâyemin sona erme şeklinin getirdiği umutsuzluğa ve Callen'ın acımasız son sözlerini her hatırladığımda hissettiğim yoğun acıya odaklanmamaya çalışmıştım. Ama şimdi en yakın arkadaşımın kollarının güvenliğinde, nihayet bazı şeyleri hissetmeme izin verdim.

"Ah, Jess," dedi Frankie, bana sıkıca sarıldı ve birlikte sallandık. "Zavallı, tatlı kabağım."

Burnumu çekip gözyaşlarımı sildim ve eve girecek kadar kendimi toparladım. Ben kanepeye yığılırken Frankie hole gitti

ve tamamen unuttuğum bavulumu alıp içeri girdi. "Su ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarıyla lekeli yüzümü sildim. "Hayır. Tren istasyonundan gelirken takside bir şişe içtim."

Frankie başıyla onaylayıp burnumu silebilmem için bana bir mendil verdi. "Projeyi tamamlamak nasıldı?"

Başımı saladım. "Güzeldi. İyiydi. Cumartesi akşam yemeğinde herkesi göreceğim için kimseye tam anlamıyla veda etmedim."

"Kusursuz elbiseni bulmak için sadece iki günün var."

Hafifçe gülümsedim. "Bunlar araştırmacılar ve biliminsanları, Frankie. Çuval bile giysem fark etmezler."

Frankie tek kaşını kaldırdı. "Clémence'in yeteneğini yine hafife alıyorsun."

Kıkırdadım. "Asla. Sadece Clémence'in yeteneğinin o ortamda boşa gideceğini düşünüyorum." Ayrıca, bir daha asla Clémence Maillard elbisesi giymek istemiyordum. Bana Callen'ı hatırlatıyorlardı.

Callen.

O geceden, o korkunç geceden sonra, kalp kırıklığım ve perişanlığım onun acımasızlığına, yaptığı şeyin iğrençliğine duyduğum öfkenin altına gömülmüştü. Ona yaptığım şey yüzünden kendimden nefret etmiştim ve son derece utanç duyuyordum. Fakat bunu bilerek yapmamıştım ve aramızda kırgınlık ve yanlış anlaşılma olduğu anda, Callen hemen eski alışkanlıklarına geri dönmüştü; içkiye ve kadınlara. Güvenilir olup olmadığını sorduğumda bana yanıt vermemesinin geçerli bir sebebi vardı. En çok korktuğum şey başıma gelmişti; ona güvenemezdim.

Yine de... kalbime söz geçirmek için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, onu sevmekte ısrarcıydı. Aptal, aptal, mantıksız kalp.

Frankie düşüncelerimi tahmin edebiliyormuş gibi endişeli bir şekilde bana bakıyordu. "O Paris'te, biliyorsun," dedi kısık bir sesle.

Yüreğim burkuldu. "Kim?" diye fısıldadım, gerçi ses tonundan Callen hakkında konuştuğunu tahmin edebiliyordum.

"Callen," diye doğruladı.

Omuzlarım çöktü. "Ah." Televizyonu bilerek açmamış, telefonumdan İnternete girmemiş ya da herhangi bir dergi almamıştım. Frankie bana Callen ve Cyril Sauvage'ın röportajının olayın olduğu günden beri aralıksız yayınlandığını ve dünyanın dört bir yanındaki yazılı basında yer aldığını söylemişti. Hiçbirini görmek istemiyordum. Düşünmek bile beni üzüyor ve utandırıyordu, Callen'ın nasıl hissettiğini tahmin bile edemezdim. Öfkeme ve üzüntüme rağmen, çektiği sıkıntılar yüzünden hâlâ ona şefkat besleyebiliyordum.

Frankie dudaklarını birbirlerine bastırdı. "Bilmen gerektiğini düşündüm. Tüm gazetelerde ve dedikodu sitelerinde o var..." Duraksadı. "Görünüşe bakılırsa, partilemeye devam ediyor."

Ona bakarken gözlerim kocaman oldu. Callen... partiliyor muydu? *Ah.* Yepyeni bir öfke patlaması beni canlandırdı ve oturduğum yerde doğruldum. "Olanlara kafasını fazla takmamasına sevindim."

Frankie kaşlarını çatınca omuzlarımı silktim. "Fotoğrafların çoğunda sarhoş görünüyor."

"Bahse girerim, kadınlar üzerine atlıyordur," diye homurdandım.

Frankie dudağını ısırıp başıyla onayladı. "Evet."

Bir üzüntü mızrağı kalbime saplandı ama gücümü *–içimdeki Adélaïde'i–* toplayıp dağılmamaya yemin ettim. Eğer Adélaïde yaşadığı her şeye rağmen güçlü kalabiliyorsa, ben de kalabilirdim. *Kalacaktım.*

Aynanın karşısında dururken, "Vay canına," dedi arkamdan yaklaşan Frankie. "Eğer o huysuz araştırmacılar bu elbise üzerindeyken seni fark etmezlerse, onlar için hiç umut yok demektir."

Güldüm ve ellerimi altın rengi boncuklarla işlenmiş, şampanya rengi el yapımı dantel elbisenin üzerinden aşağı indirdim. Dantelde, tepeden tırnağa birbirine girmiş yüzlerce gül deseni ve belimde altın rengi zarif bir kemer vardı. Muhteşem olmanın ötesindeydi –gerçek bir sanat eseriydi– ve sanki benim için yapılmış gibi vücudumu sarıyordu.

Frankie onu eve ilk getirdiğinde gülleri fark etmiştim –belli belirsizlerdi, çiçek desenini görebilmek için yakından bakmak gerekiyordu– ve sırf bu yüzden elbiseyi reddetmek istedim. Ama ona baktıkça içimde bir şey ısındı. Güller... hafta sonu... güzel bir anıydı ve Callen'la ilişkimin o şekilde bitmesine rağmen, o anılardan vazgeçmek istemiyordum. O hafta sonuna gül kokusu hakimdi ve şimdi Loire Vadisi *ve* Callen'a resmen veda etmek için güller giyecektim.

Yüreğimdeki sızıya rağmen cesur olacaktım. Hikâyesinin son parçalarını hiçbir zaman öğrenemeyecek olsam da Adélaïde bana bunu öğretmişti. Jehanne da bana bunu öğretmişti.

Frankie aynada bana düşünceli bir ifadeyle baktı, gözleri altın sandaletlerimden makyajıma ve karışık topuzuma doğru çıktı. "Eksik bir şey var."

Kaşlarımı çatarak aynada ona baktım. Üzerimdeki tek mücevher damla şeklindeki altın küpelerimdi. Elbisenin yakası boynuma herhangi bir şey takamayacağım kadar yüksekti. "Ne?"

"Burada bekle." Frankie dönüp hızla odadan çıktı ve evin kapısının açılıp kapandığını duydum. Şaşkınlıkla bekledim, bir dakika sonra merdivende koşmaktan nefes nefese, elinde beyaz bir gülle geri döndü. "Bayan Bertrand'ın bahçesinden," diye açıkladıktan sonra gülü saçımın arkasına iliştirdi.

Dönüp saçıma düzgün bir şekilde takılmış beyaz çiçeğe baktım.

"Harika," dedi Frankie.

Zil çaldı. "Ben olmalı," diye homurdandım ve saate bakıp kapıya doğru ilerledim. Kapının diğer tarafındaki Ben siyah smokiniyle yakışıklı görünüyordu.

"Vay canına," dedi, beni süzerek. "İnanılmaz görünüyorsun."

Frankie arkamdan gülüp omzumu dürttü. "Söylemiştim." Öne çıktı. "Adım Frankie."

Ben sırıttı. "Tanıştığımıza sevindim."

"Geri döndüğümde uyanık olur musun?" diye sordum hole çıkarken.

"Tanrım, umarım olmam. Biraz eğlen," dedi Frankie gülümseyip göz kırparak.

Derin bir nefes verdim. "Pekâlâ. İyi geceler, Frankie."

Frankie el sallayıp kapıyı kapattı.

Caddeye indiğimizde, bir limuzin bizi bekliyordu. "Ben. Bunu yapmana gerek yoktu."

"İçimden geldi. Bir ay boyunca tozlu bir bodrum katındaydık. Şık bir gece geçirmeyi hak ediyoruz, değil mi?"

Gülümsedim. "Güzel bir noktaya değindin, teşekkür ederim."

Hiçbir masraftan kaçınılmayan ziyafet Paris'in en lüks otellerinden birinde düzenlenmişti. Loire Vadisi'nde birlikte çalıştığım ekibin yanı sıra, Louvre'un birçok idari personeli ve projeye maddi destek olan bağışçılar da orada olacaklardı. Belki kalıcı bir iş bulmamı sağlayacak bir bağlantı kurabilirdim.

Oldukça kısa bir yolculuğun ardından limuzinimiz otelin önüne park etti, bir kapı görevlisi kapıyı açıp aşağı inmem için elimi tutunca, itiraf etmeliyim ki aşırı şımartıldığımı hissettim.

Ben'le zarif gece elbiseleri giymiş insanları takip ederek binaya, altın tonları ve mermerlerle göz kamaştıran fuaye alanına girdik, yüksek tavanlarda ışıl ışıl avizeler asılıydı ve her yerde hoş kokulu çiçeklerle dolu kocaman vazolar vardı. Güller, elbette. *Elbette* ortam güllerle donatılmış olacaktı. İçimi çekerken Ben'in hafif sesi duymamasını umdum ve zoraki bir gülümseme takındım.

Ben beni balo salonunun merdivenlerine doğru götürdü, uzun masalara serili dökümlü beyaz örtüler ve ışığı yansıtmaları için aynalara yerleştirilmiş mumlar, güller ve sarmaşıklarla dolup taşan altları şeffaf, uzun vazolarla salon daha güzel dekore edilmişti. Başımı çevirdiğim her yerde parlayıp ışıldayan yumu-

şak ışıklar panelli duvarlardan yansıyordu. "Çok güzel," dedim kısık bir sesle.

Ben başıyla onayladı. "Öyle." Bara doğru işaret etti. "Bir içki ister misin?"

"Şimdilik sadece su. Kahvaltıdan beri hiçbir şey yemedim ve akşam yemeğinden önce bir kadeh şarap içersem sarhoş olurum," dedim gülerek.

İçeceklerimizi aldıktan sonra, geniş bir balkona açılan yan kapıya doğru ilerledik. Balkonda birkaç kişi dolaşıyordu ama tanıdığım kimseyi görmedim.

Balkonun kenarına doğru giderken, Ben uzağa işaret etti. "Bak."

Başımı çevirince yeni aydınlatılan Eyfel Kulesi'ni gördüm. Keyifle içimi çektim. "Bu manzara asla eskimeyecek."

Ben gülümsedi, balkonun kenarına yaslanıp bana baktı. "Paris dünyanın en güzel şehri."

Başımla onayladım, karanlık gökyüzünde ışıldayan meşhur kuleye baktım. "Hiç buraya taşınmayı düşündün mü?" Birlikte çalışırken, Ben'in Fransa'nın güneyinde, Marsilya'da yaşadığını öğrenmiştim. Uzmanlık alanı sebebiyle Dr. Moreau'ya tavsiye edilmişti ama onu evinde bekleyen kalıcı bir işi vardı.

Uzun bir süre bakışları üzerimde gezindi. "Bazen. Ama ailemin, kardeşlerimin ve onların çocuklarının yakınında yaşamak hoşuma gidiyor. Başka bir yere taşınırsam, büyümelerini izleyemem."

"Yakınsınız yani."

"Evet, çok."

Başımla onayladım. Bu tür sevgi dolu bir desteğe sahip olmak harika olmalıydı. "Şanslısın."

Bir süre bana dikkatle baktı. "Farkındayım. Kıymetlerini biliyorum. Peki ya sen? Ailen hâlâ Kaliforniya'da mı?"

"Babam, yeni eşi ve erkek kardeşim oradalar, evet. Ama yakın... değiliz." Arada sırada erkek kardeşimle konuşuyordum ama genellikle yüzeysel konular hakkında. İkimiz de çocukluğumuzun ve daha sonra ergenliğimizin büyük bir bölümünü evin

dışında geçirmeye çalıştık. Evden uzak kaldığımız için yakın bir ilişki kuramamıştık.

Bazen sevginin başlangıcı sadece bir fiziksel yakınlık meselesidir.

Madam Leclaire'in Callen ve ben o yağmurlu hafta sonu handan ayrılırken söylediği sözler keskin bir mızrak gibi içime saplandı. Suratımı ekşitmemek için sudan bir yudum aldım.

"Çok üzgün görünüyorsun, Jessica," dedi Ben, tırabzanın üzerinde elini elimin üzerine koyup bir adım yaklaştı. Ona bakınca gözlerindeki heyecanı, yüzündeki konsantrasyonu gördüm. Beni öpecekti.

Gözlerimi kırpıştırdım, Ben eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken kaskatı kesildim. Öpücüğü tatlıydı, sadeydi, ağzını ağzımın üzerinde tutmakla yetindi ve dudaklarımız birbirine değdikten sonra geri çekildi.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "Ben..."

Başını iki yana sallayıp suratını ekşitti. "Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi?"

Elini sıktım. "Senin için çok şey hissediyorum. Düşünce biçimine saygı duyuyorum. Nezaketine ve espri anlayışına hayranım. Bence tanıdığım en iyi erkeklerden birisin."

"Harika. Ölüm öpücüğü." Biraz üzgün görünüyordu ama yine de nazikçe gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Demek istediğim bu değil–"

"Sorun değil, Jessica. Kısa bir süre önce birinden ayrıldığını biliyorum. Yine de umuyordum ki..." İçini çekip elimi bıraktı. "Umarım arkadaş olabiliriz. Bu benim için değerli."

"Benim için de öyle, Ben. Hem de çok."

Ben başıyla onaylayıp bana tekrar gülümsedi. "Sanırım bir içki daha alıp barda yaralarımı saracağım. Burada tek başına kalabilir misin?"

"Evet. Beni merak etme."

Elimi son kez sıktıktan sonra, Ben arkasını dönüp içeri girdi. Kapının girişinde bir çift daha vardı ama onlar haricinde yalnızdım. Sesli bir inilti çıkarmak istedim. Ben'in romantik olarak

benimle ilgilendiğinin farkında değildim. Dostça bir iş arkadaşlığının ötesinde hisleri olduğunu hiç ima etmemişti. Belki de projenin sona ermesini bekliyordu, böylece ben de onunla ilgileniyorsam, herhangi bir uygunsuzluk olmazdı.

Fakat Ben'e bir arkadaştan daha fazla ilgi duymuyordum. *Callen beni diğer erkekler konusunda mahvetmiş olabilir mi? Daha doğrusu, beni mahvetmeye devam edecek mi?*

Hafif bir tıngırtı dikkatimi çekince başımı çevirdim ve nefesimi tutup olduğum yerde donup kaldım.

Callen. Verandanın en köşesine yakın bir yerde, ikinci giriş kapısına kalçasını yaslamıştı. İçinde kehribar rengi sıvı olan bir kadeh tutuyordu ve onu gelişigüzel bir şekilde döndürünce, buzlar yine tıngırdadı.

Sırtımı tırabzana yasladım ve ona tutunup Callen'ı izledim. Kapının girişinden uzaklaşıp durduğum yere doğru yavaşça ilerlediğini görünce kalbim hızla atmaya başladı.

Smokin giymişti ama resmi görünmekten çok uzaktı. Kirli sakalı uzamıştı, saçı darmadağınıktı ve biraz uzamıştı, papyonu sanki onu az önce çekiştirmiş gibi çarpık ve biraz gevşek duruyordu.

"Yine Paris'teki bir balkonda karşılaştık," dedi anlaşılması zor bir sesle. *Sarhoş.* Bana doğru bir adım atıp beni sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, nabzım hızlandı. Teninin kokusuna karışan tıraş kolonyasının kokusunu alabiliyordum, kötü *görünüyordu* ama kendisi gibi kokuyordu. Yüreğimin özlemle sızladı. *Hayır, hayır, hayır.*

Ben'in birkaç dakika önce çıktığı kapıya başıyla işaret etti. "Gördüğüm kadarıyla hiç vakit kaybetmemişsin. Ufaklığa bir baba mı arıyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "*Ne?*"

Callen yalpaladı ama kendisine hakim oldu. "Bu gece buraya bana vereceğin bir haber olup olmadığını görmek için geldim, Jessie." Elini karnımın üzerinde gezdirdikten sonra balkonun kenarına, elimin yanında duran suya baktı.

Şaşkınlıkla dolu kısa bir kahkaha atıp onu ittim. Callen bir adım

geriye yalpaladı ve sanki hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. "Dalga mı geçiyorsun? Öncelikle, hamile değilim ve bilmek istediğin buysa, iş partime *sarhoş* bir şekilde davetsiz gelmene gerek yoktu. Beni arayabilirdin. İkincisi, kiminle vakit geçirdiğimi sorgulamaya nasıl *cüret* edersin? Her magazin sayfasında olan *sensin*. Başka bir kadınla geceyi geçirebilmek için beni odandan kovan *sensin*." Hafifçe hıçkırınca, son kelimem aniden kesildi ama karşısında zayıf görünmek istemediğim için gözyaşlarımı bastırdım. Titrek bir nefes alıp çenemi kaldırdım. Kalbim kırgındı ama aynı zamanda sinirliydim. "Oyunlarını istemiyorum, Callen. Lütfen git."

Bir an için yüzünde acıya benzer bir ifade gördüğümü sandım ama sonra yerini sarhoş bir sırıtış aldı. İçkisinden bir yudum aldı. "Eskiden oyunlardan hoşlanırdın, Jessie. Maceralardan."

"Evet. Senden de hoşlanırdım." Sesimde yenilgi vardı. Kulağa yorgun geliyordum. Yorgun *hissediyordum*. Aslına bakılırsa, bitkindim. Başımı iki yana salladım. "Yaptığım şey için üzgünüm, Callen. Bir hataydı ve çok pişmanım. Onu geri almak için her şeyi yapardım ama elimden bir şey gelmez. Seni bilerek asla incitmem ve sanırım yüreğinin derinliklerinde bunu biliyorsun." Beni yakından izliyordu, gerçi neredeyse ifadesizdi. "Ama sen bana bilerek öyle davrandın. Daha da kötüsü, kendine yaptığın şey de bilinçli." İmalı bir şekilde içkisine baktım.

Callen soğuk bir şekilde güldü. Suratımı ekşitmemek için kendimi tutup omuzlarımı dikleştirdim. Kadehini tekrar dudaklarına götürdü, yüzünde boş bir gülümseme vardı ama elinin titrediğini gördüm. Kararlılığıma rağmen içimde şefkat belirdi. "Seni gördüm. Kim olduğunu biliyorum. Seni küçük bir çocukken gördüm, güzel bir hafta sonu seni bir erkek olarak da gördüm. O zaman kendini benden gizlemedin. Kendinden de gizlemedin."

Yüzündeki neşeli gülümseme kayboldu. "Kahretsin, Jessie, o *gerçek* bile değildi. O hafta sonu eskiden uydurduğumuz masallar kadar yalandı."

"Kendine böyle mi söylüyorsun?" Başımı iki yana salladım. "Hayır. Gerçekti, Callen, bunu sen de benim kadar iyi biliyor-

sun. Ama önemi yok çünkü itiraf edemeyecek kadar korkaksın. Hayatını berbat etmek ve Tanrı'nın sana verdiği yeteneği çöpe atmakla çok meşgulsün."

Bunun üzerine kahkaha attı, acıdan başka bir şey içermeyen keskin bir sesti. "Tanrı mı? *Tanrı mı?* Tanrı'dan bahsedip durmandan bıktım. Yazılarını, hikâyelerini ve sorularını al ve onları umursayan birini bul. Jeanne d'Arc sesler duyan kaçığın tekiydi, hepsi bu. Tanrı yok. Varsa bile, bana bir saniyesini ayırmadı. Sence şu anda ona dua etmeli miyim, Jessie? Dizlerimin üzerine çöküp ondan rehberlik mi dilemeliyim?"

Omuzlarımı silktim. "En iyi duanın minnettarlık olduğu söylenir. Sana bahşettiği hayat için ona teşekkür edebilirsin. Sadece *hayatını* iyi yönde değiştirmen için sana verdiği imkânlar için değil, özellikle de müziğinin insanlara neler *hissettirdiği* düşünülürse, sayısız şekilde birçok insana yardım edebilmen için sana verdiği yetenek ve beceri için ona teşekkür edebilirsin. Müziğin dönüştürüyor, yüceltiyor ve ilham veriyor. Ama sen ne yapıyorsun? Onu boşa harcıyorsun. İsraf ediyorsun." Başımı iki yana salladım. "Utanç vericisin."

Callen'ın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadehini kaldırdı. "Babam da hep böyle söylerdi."

"Öyleyse, onun bıraktığı yerden devam ediyorsun." İçimi çektim. "Bir ara herkesi suçlamak yerine hayatının sorumluluğunu üstlenmen gerekecek, Callen. Bir noktada korkaklık etmeyi bırakman gerekecek. Umarım bunu yaparsın." Balkonun kenarından ayrıldım ve ona arkamı dönüp uzaklaştım. Bana seslenmedi ve ben de arkama bakmadım.

Onu kendi savaşını vermesi için orada bıraktım... ya da *vermemesi* için.

Çünkü artık anlıyordum.

Bazı savaşlar sadece yalnız verilir.

24

JESSICA

Pazartesi sabahı ılık ve boğucu başladı; yaz havası vardı. Tren istasyonundan Louvre'a giderken Paris'in sokaklarının çeşitli kokularıyla karşılaştım: sıcak kaldırım, egzoz, taze pişmiş kruvasanlar ve yoğun kahve kokusu.

Dr. Moreau bu sabah buluşmayı istemişti ve heyecandan midemde kelebekler uçuşuyordu. Loire Vadisi'ndeki son haftalarımızda, Ben ve ben onunla daha yakın çalışmıştık ve şatodaki işimiz bittiğinde çıkardığım işe övgüler yağdırmıştı, o yüzden bu buluşmanın bir işle ya da bir başka geçici projeyle ilgili olmasını umuyordum. Aksi takdirde, yarın yine özgeçmişimi bir yerlere göndermeye başlayacaktım. İş aramak için gereken duygusal enerjiden yoksundum ama geçimimi sağlamam gerekiyordu ve fazla seçeneğim olmadığı için bunu yapmak zorundaydım.

Callen'ın yüzü, birkaç gece önce üzerinde kırışık smokiniyle otelin balkonundaki hâli zihnimde canlandı ama onu bir kenara ittim. Şu anda onu düşünemezdim. Bunu yapmayacaktım. Zaten hâlâ perişandım ama içimden geçenleri ona söylediğim için memnundum. Kalbim kırgındı ama sözlerimde ciddiydim: Hayatının sorumluluğunu üstlenmesi gerekiyordu. Yalvarmak dışında elimden bir şey gelmezdi. Bu da işe yaramazdı zaten. Tecrübelerime dayanarak söylüyordum, insanlar biri onlara yalvardığı için değişmezlerdi. İnsanlar sadece değişme kararını kendileri aldıklarında değişirlerdi.

Asansörle Dr. Moreau'nun ofisinin bulunduğu kata indim ve hafifçe kapısını tıklattım. "*Entrez**," diye seslenince ağır ahşap kapıyı yavaşça açtım.

Ofisi buraya ilk geldiğimde olduğu kadar dağınıktı ve bu dağınıklık beni bir şekilde gülümsetiyordu.

"Ah, Jessica, *ma chérie***, içeri gel." Dr. Moreau kalkıp masasının etrafını dolaştı ve yanaklarıma birer öpücük kondurduktan sonra sandalyesine döndü. Eteğimi düzeltip karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Baloyu beğendin mi? Sadece kısa bir süre sohbet edebildik, üzgünüm."

"Harikaydı. Birkaç bağışçı ve Louvre personelinin çoğuyla tanıştım."

"Güzel, güzel. Seninle bu konuda konuşmak istiyordum." Dr. Moreau gülümserken öne doğru eğildim. "Bir teklif." Tuttuğum nefesimi verdim ve Dr. Moreau kıkırdadı. "İyi bir haber mi?"

"Evet, hem de çok."

"Güzel. İşinde çok iyisin, Jessica. Adélaïde'in sesini tercüme ederken sadece doğru bir teknik kullanmadın, aynı zamanda her tercümanın sahip olmadığı bir önseziyle yaklaştın. Kelimeler çok" –onları somut olarak düşünüyormuş gibi parmaklarını ovuşturdu– "güçlü. Ve doğru düzgün tercüme edilmediğinde, dil yazarın kastettiği mesajı asla taşımaz. Niyet ettiği gibi kalbinden geçeni iletmez. Bize onların *özünü* sunmaz. Adélaïde'in içini dökmesine yardımcı oldun, Jessica, aynı şekilde Jehanne'ın küçük bir parçası da ortaya çıktı. Bir an için onları hayata geri döndürdün."

İltifatı kalbimin neşeyle gümbürdemesine sebep oldu ve yumuşak bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim, Dr. Moreau."

"Rica ederim. Şimdi, teklife gelelim. Antik dokümanlar bölümümüzde sana çok uygun gördüğüm bir pozisyon var. Seni tavsiye ettim ama formalite icabı bölüm başkanıyla görüşmen gerekiyor. İlgileniyorsan, elbette."

* (Fr.) Girin. –*çn*

** (Fr.) Tatlım. –*çn*

"İlgilenmek mi?" diye kekeledim. "Evet."

Dr. Moreau güldü. "Ben de öyle umuyordum. İşte kartı. Yarın sabah dokuzda seni bekliyor."

"Teşekkürler, Dr. Moreau. Gerçekten... her şey için size ne kadar teşekkür etsem az."

"Hislerimiz karşılıklı." Ayağa kalkarken, Dr. Moreau hınzır bir şekilde gülümsedi. "Ah, küçük bir şey daha var." Tekrar oturdum ve masasının çekmecesinden bir dosya çıkarırken merakla ona baktım. "Üzerinde çalışman gereken yazıların ikisi sahada yanlış dosyalanmışlar." Başını iki yana salladı. "Talihsiz bir hata, gerçi farklı bir tür parşömene, farklı renk bir mürekkeple yazılmışlar, o yüzden farklı bir projeye ait oldukları düşünülmüş. Bunlar kopyaları. Onlara sadece göz gezdirdim. Hikâyenin sonucunu öğrenemediğin için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ve diğerlerini tercüme ettiğin gibi bunları da ustalıkla tercüme etme şerefini sana vermek istiyorum. Lütfen onları tamamlar tamamlamaz gönder."

Aman Tanrım. Dr. Moreau'yla göz göze gelirken şaşkınlıkla nefesimi verdim. Kalbim sevinçle çarpıyordu. "*Oui,*" dedim nefes nefese, karton dosyayı alıp içine göz attım. Adélaïde'in güzel resmi el yazısını görür görmez tanıdım ve sanki yolda bana doğru gelen eski bir arkadaşımı görmüş gibi kalbim hızla atmaya başladı. *Ah.* "Teşekkür ederim, Dr. Moreau." Gözlerimin dolmaması için çaba gösterdim. "Çok teşekkür ederim. Yarın birincisini e-postayla yollarım," dedim, göğsümü sıkıştıran duygu patlaması yüzünden sesim nefese nefese çıkıyordu.

Dr. Moreau ayağa kalktı. "*Très bien.* Çıkardığın iş için bir fatura eklemeyi unutma." Masasının etrafını dolaşıp ellerimi ellerinin arasına aldı ve bir kez daha yanaklarımı öptü. "*Bonne journée**, Jessica."

---

* (Fr.) İyi günler. *–çn*

Sevinç çığlığı atmak için Louvre'dan tren istasyonu yolunu yarılayana kadar bekledim ve bir sokağın köşesinde durup neşeli bir ses çıkardım. Kalıcı bir iş. Louvre'da. Arkamdaki binaya yaslanınca, taşın sıcaklığı bluzumdan içeri geçip tenimi ısıttı. Başımı güneşe doğru çevirip sıcak ışınlarım yüzümde hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Pürüzsüz karton dosyayı göğsüme sıkıca bastırıp sanki bu anı benimle birlikte tecrübe eden Adélaïde'miş gibi ona sarıldım. İçindekileri okumak için sabırsızlanıyordum ama her kelimeyi özümseyebilmek için sessiz bir odada tek başıma oturmak istiyordum. Böylece Loire Vadisi'nin tarlalarına dönebilirdim. *Kalbime.*

Şatodan ayrıldığımdan beri hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Callen'ı kaybetmenin acısını atlatmak zaman alacaktı ama eninde sonunda onu unutacaktım. Aşkta riske girmiş ve kaybetmiştim. O şekilde bitmesine rağmen, birlikte geçirdiğimiz süreden pişman değildim. O da bir lütuftu ve kaybın beni olumlu anlamda değiştirdiğinden emin olmaya çalışacaktım. Şu anda bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrim yoktu ama bu bir hedefti ve hedefler önemliydi. *Hayaller önemlidir.*

Yarım saatlik ev yolculuğu her zamankinden daha uzun geldi. Frankie işteydi ve normalde günün geri kalanını tek başıma geçirmekten hoşlanmazdım ama Adélaïde bana arkadaşlık edecekti ve aşina olduğum sesinin beni teselli edeceğini biliyordum.

Sokağımın köşesini döndüm, başımı kaldırdığımda ve bana doğru yürüyen adamı gördüğümde donup kaldım. Nefesim kesildi.

Nick yavaşça bana yaklaşırken, kalbim korkuyla çarpmaya başladı. "O iyi mi?" diye sorup yanına koştum, aklıma gelen ilk şey Callen'ın başına bir şey geldiği ve Nick'in bana kötü haberi vermeye gelmiş olmasıydı.

"Ne? Ah evet, o iyi."

Elimi kalbimin üzerine koyunca, Nick suratını ekşitti. "Affedersin. Sana kötü haber vermeye geldiğimi düşünebileceğin aklıma gelmedi."

"Callen'ın hayat tarzı sağlığının iyi olabileceğini düşündürmüyor."

"Evet, düşündürmüyor değil mi?"

Bir süre sessizce ona baktım. Bir kot pantolon ve üzerinde web sitesi logosu olan bir tişört giymişti. Muhtemelen *onun* şirketiydi, gerçi tişörtün tasarımı solmuştu ve şirket ismini tam olarak seçemiyordum. Nick iyi görünüyordu, Callen'ı son gördüğümde olduğu gibi değildi. "Seni gördüğüme şaşırdım."

"Evet... biliyorum. O gün röportajdan sonra sinirli bir şekilde çekip gittiğim için üzgünüm."

"Seni bunun için suçlamıyorum, Nick. Hak ettim."

Nick başını iki yana salladı. "Hayır, Jessica. Bunun bir kaza olduğunu söyledin ve sana inanıyorum. Her ne olduysa, Callen'ı incitmek istediğini sanmıyorum, özellikle de alenen."

"Hayır. Amacım bu değildi." Evim bloğun sonunda olduğu için oraya doğru işaret ettim. "Oturup konuşmak ister misin?" diye sordum.

"Çok az vaktim var. Callen ve ben öğleden sonra Kaliforniya'ya dönüyoruz."

"Ah, anlıyorum," dedim kısık bir sesle.

"Ama bir blok ötede bir kafe olduğunu gördüm, bir kahve içmek için bana katılmak ister misin? Vitrininde lezzetli bir kek vardı."

Gülümsedim. "Elbette."

Bir blok ötedeki çok iyi bildiğim kafeye gidip küçük bir masaya oturduk. Yoğun kahve ve tatlı kokusu burnuma süzülünce midem guruldadı. Nick'in ziyareti kesinlikle sistemimi sarsmıştı. "Sana bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu Nick.

Başımı salladım, Nick bir bardak kahve ve bir dilim leziz çikolatalı kek sipariş ederken bekledim.

"Callen burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum, kekin yarısını iki lokmada bitirdikten sonra.

Nick arkasına yaslandı. "Hayır. Ben bile neden geldiğimi... tam olarak bilmiyorum." Küçük, mahcup bir kahkaha atıp yü-

zünü ovuşturdu. "Uzun zamandır Callen için endişeleniyorum ve sanırım hayatına devam etmek istiyorsa, onun da kendisi için endişelenmesi gerektiği kararına vardım. O röportajda olan şey, ne kadar berbat bir şey olsa da, belki de bunu nihayet gerçekleştirecek şeydir. Yukarı tırmanmadan önce dibi boylamak gerektiği söylenir." Nick karton bardağını tutup kahvesinden bir yudum aldı.

Derin bir nefes verdim. "Ben de aynı sonuca vardım, Nick, umarım Callen da hayatına nasıl devam edeceğini bulur." *Ama bu, çok üzücü olsa da, artık beni ilgilendirmez.*

Nick başını kaldırıp bir süre bana dikkatle baktıktan sonra bardağını bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Los Angeles'ta amatörlerin dövüşmesine izin verdikleri bir boks ringine giderdi. Bir keresinde izlemeye gittim. Bana göre bir şey değil. Geçmişimi hatırlatıyordu ve Callen'ın aksine, dayak yemekten hiçbir zaman hoşlanmadım."

Ah. Cümlesinin her iki kısmı da içimi üzüntüyle doldurdu ama Nick buraya kendisi hakkında konuşmak için gelmiş gibi görünmüyordu ve onu yeterince iyi tanımadığım için çok fazla soru sormadım. "Dayak yemek Callen'ın hoşuna giderdi."

Nick bir süre düşünceli göründü. "Hoşlanmak kelimesinin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama evet, onu arayıp buldu. Kendisini incitmek *istiyor*, Jessica. İçki içerek ve kadınlarla vakit geçirerek aynı anda iki şeyi başarıyor; onu bir süre uyuşturuyorlar ve kendisinden nefret ettiği için bu onu incitiyor."

"Beni de incitiyor."

"Biliyorum."

Ona bakınca gözlerindeki üzüntüyü gördüm. Evet, biliyordu. Ama ayı şekilde değil. Yine de, Callen'ı bir kardeş gibi önemsiyordu ve hayatını berbat etmesini izlemek ona da acı getiriyor olmalıydı. "Sana sahip olduğu için çok şanslı," diye mırıldandım. "Umarım bunun farkındadır."

Nick yorgun bir şekilde gülümsedikten sonra bir süre bana dikkatle baktı. "Callen, o gece odasına gittiğinde sana ne yaptı-

ğını anlattı." *O gece.* Ona gerçeği söylemeye çalıştığım o talihsiz gece. Callen'ın duymak istemediği gerçek.

İrkilip bakışlarımı kaçırdım, o geceyi düşünmek istemiyordum. "Evet."

Nick kahvesinden bir yudum daha alıp bir süre karton bardakla oynadı, bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. "Sana bunu söylemek bana düşmez ama... Callen ve o kız arasında hiçbir şey olmadı. Senden hemen sonra kız da odadan ayrıldı, Jessica. Callen ve ben yarım saat sonra oteli terk ettik. Seni bilerek incitti ama o kızla seks yapmadı. Bu konuda gerçeği bilmen gerektiğini düşündüm."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıp kaşlarımı çattım. "O hâlde neden...?"

"Seni ve kendisini incitmek için. Son birkaç haftayı Paris'te daha önceki yaşam tarzına adapte olmaya çalışarak geçirdi ama onun için artık işe yaramıyor. Her gece otele tek başına dönüp balkonda oturuyor ve son derece zavallı ve perişan görünüyor." Nick neşeyle gülümsedi. "Bu bana umut veriyor."

Başımı iki yana salladım, göğsümde yükselen şaşkın kahkahaya engel olamadım.

"Biriyle birlikte olacaksın diye kıskançlıktan aklı çıkıyor, Callen daha önce kimseyi kıskanmadı. Bana kalırsa bu onu deli ediyor. Berbat hâlde ama belki... ilk kez iyi anlamda berbat hâlde. Zaman gösterecek."

İçimi çekip kekini bitirmesi izledim. "Nick, umarım olumlu yönde değişir ama umut etmekle vakit kaybedemem. Kendisini toparlasa bile birlikte bir geleceğimiz yok. Ben buradayım, o Los Angeles'ta ve diğer açılardan da hayatlarımızın arasında binlerce kilometre var."

Nick başıyla onayladı. "Biliyorum. Umarım buraya gelerek seni üzmemişimdir. Bunu Callen'ı önemseyen iki insanın arasında bir iyi niyet göstergesi olması için yaptım. Yeryüzünde onu bizden başka kimse önemsemiyor olabilir."

Tanrım, bu üzücü bir düşünceydi. Callen'ı hâlâ sevmeme

rağmen, her gün kalbime bir mızrak saplamadan hayatının bir parçası olamamam daha üzücüydü.

"Onunla irtibatta kalmakla ilgilenmediğini sanıyorum?"

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Bu benim için iyi olmaz, Nick. Umarım sebebini anlıyorsundur."

"Evet." Tek kelimeyle nefesini verirken, kabullenmiş gibiydi. "Anlıyorum."

"Ama bugün beni görmeye geldiğin için minnettarım. Bir süredir zorlanıyordum... sanırım artık sorunlarımın bir kısmını unutabilirim."

"Güzel." Nick gülümseyip başını eğdi. "Bence kader seni ve Callen'ı bir araya getirdiğinde ne yaptığını biliyordu."

Eşyalarımı alıp ayağa kalkarken içtenlikle gülümsedim. Ona katılıyordum. Sonucu ne olursa olsun, birlikte geçirdiğimiz sürenin bir sebebi olduğuna inanıyordum, bunun ne olduğunu uzun bir süre bilemeyecek olsam da. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Kendine iyi bak, Jessica."

"Sen de, Nick."

Arkamı dönüp kafeden çıktım ve Nick'in sözlerini düşünerek eve doğru yürüdüm. Callen o gece otel odasındaki kızla yatmamıştı. Sebebinden emin değildim, belki de yatmış olup olmamasının önemi olmamalıydı, çünkü her halükârda, onunla birlikte olacağına inanmamı istemişti. Bunu yapabilecek durumdaydı. Ama *benim* için önemi vardı ve hissettiğim rahatlık kalbim için bir merhem gibiydi. Şu anda hiçbir şeyi değiştirmiyordu ama bunu bilmek bana biraz huzur verdi.

Sokağımın köşesini dönüp geçmişimi geride bıraktım, aksine Adélaïde'in geçmişine girebilecek olmaktan memnundum. Eve girince kanepeye oturup bacaklarımı altıma aldım ve Adélaïde'in yazılarının en üstteki kopyasını çıkardım.

Lordumuz 1431 senesinin Haziran ayının biri

Bitti. Jehanne'ın ruhu yükselip meleklerin arasına karıştı. Acı çekmesini izlemek istemedim. Kalbim ıstırap içindeydi ve

onu vücudu kazığa bağlı, avucunun içinde ahşap bir haçla görünce korkudan titredim. Çok fazla şey bilmiyorum ama bugün Jehanne'ın başına gelen haksızlığa dünyanın yas tutacağından eminim. Bana öğrettiği gibi cesur olup, Jehanne dünyevi sonunu soğukkanlılık ve cesaretle karşılarken kendimi o âna tanık olmaya zorladım. Ve Jehanne'ın her zaman sadık kaldığı gerçekleri; gözlerimizle gördüğümüzden daha fazlası olduğunu, Tanrı'nın bize yol gösterdiği ve kaderin bize rüyalar fısıldadığını, sevgi ve zarafetle rehberlik ettiğini unutmayacağıma yemin ettim. Bize kimin şüpheyle baktığının önemi yok; önemli olan, kalbimizin sesini dinleyip inancın gözüyle bakacak kadar cesur olmamızdır. En sonunda, alevler iyice yükselirken, sevginin kutsal gözlerinin üzerinde olduğunu bilmenin onu biraz teselli etmiş olması tek umudumdu.

Jehanne'ın uzun zaman önce o durgun derede bana ilk söylediği sözleri tekrarlayarak, korktuğumda ya da kendimden emin olmadığımda, tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşamayı kendime hatırlatacağıma söz verdim. Jehanne, Yedinci Charles'a da bu sözleri fısıldamıştı; bilge ve nazik rahibin, babası bu dünyadan ötekine göçerken Charles'ı teselli etmek için söylediği, Charles'ın bir başkasıyla asla paylaşmadığı sözlerdi. Ama onlar kelimelerin ötesindeydi. Jehanne'ın bir ordusunun olmasını sağlamış, terk edilmiş bir kralı tahta geçirmiş ve Fransa'ya bir kahraman vermişlerdi.

Hayatım boyunca o sözlere bağlı yaşayacağım.

Ve şimdi burada, denizin kenarında oturmuş, yükselen güneş suyu altın tonlarına boyarken, Tanrı'nın şaheserine bakıyorum. Babamın benim için gönderdiği at arabasına binmedim; eski hayatıma ve yüreğimden geçenleri bilmeyenlerin beni teslim etmek istediği o yabancıya dönmeyeceğim.

Rüzgâr üzerime vurdukça elbisemi vücuduma yapıştırıyor ve beni yüzümü kuzeye çevirmeye zorluyor, Jehanne'ın yanımda o yöne işaret ettiğini hissettiğime yemin edebilirim. Sevgili Olivier'in bana kaybolursak birbirimizi bulacağımızı söylediği

Loire Vadisi'ndeki mağaraya doğru yönlendiriyordu. Olivier yaşıyor mu? Yaralı mı? Bana geri dönecek mi? Ruhen ve bedenen beni onu sevdiğim kadar seviyor mu? Bu soruların yanıtlarını bilmiyorum ama inançlıyım. İçimde hayatımı tutkulu bir şekilde ve pişman olmadan yaşayacağımı bilmenin verdiği huzuru taşıyorum. Lütfen Tanrım, sevgili Jehanne, gitmem gereken yere doğru bana rehberlik ederseniz, alçakgönüllülükle sizi takip ederim.

Ninova

Ü Ç

Korkmuyorum. Bunu yapmak için doğdum.

—Jeanne d'Arc

25

CALLEN

Kaliforniya güneşi, panjurların arasındaki boşluktan yakıcılığıyla içeri süzülüp bir projektör gibi doğrudan yüzüme vurdu, homurdanıp yastığımı gözlerimin üzerine çektim. Şafağa doğru eve varmıştık ve sadece dört-beş saat uyuyabilmiştim. Anlaşılan, dün gece yatağa yığılmadan önce panjurların tamamen kapalı olup olmadığını kontrol etmemiştim.

Tekrar uykuya dalmaya çalıştım ama kahrolası ışık artık uyandığım için çok parlaktı. Yastığı kenara atıp öteki tarafa döndüm ve uykulu gözlerimden birini açıp saate baktım: 12:17. Yatak odamın tanıdık tavanına bakarken, depresyon istenmeyen bir ziyaretçi gibi etrafıma çöktü. Bir içkinin faydası olur muydu? Burada daha öğlendi ama Paris'te gece vaktiydi.

Paris.

Jessie.

Artık aramızda bir okyanus olduğunu hatırlayınca yüreğim burkuldu. Bu iyiydi, yine de içimi acıtıyordu. Her şey acı veriyordu ve her zaman yaptığım şeyler dışında ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. Fakat her zaman yaptığım şeyler Paris'te işe yaramamıştı ve artık kulağa çekici gelmiyordu. Hiçbir şey gelmiyordu.

Zihnim Paris'teki o balkona ve altın rengi güllerle süslü elbisesiyle Jessie'ye döndü. *Güller.* Işıltılı ve zarifti. Yol gösterici bir ışık

Ninova

gibiydi. O kadar güzeldi ki yüreğimi parçalamıştı. Galanın posterini görünce hamile olup olmadığını öğrenmeye gitmiştim, içten içe öyle olmasını umuyor, hatta bunun için dua ediyordum, çünkü hâlâ onu istiyordum –hem de çok– ve onu özlemenin ıstırabı beni geri istemesine sebep olabilecek herhangi bir sebebe tutunacak kadar bencil kılmıştı. Davetsizce oraya gidecek kadar bencildim ama cesaretimi toplamak için birkaç kadeh içmem gerekmişti.

Sonra o adamı Jessie'yi öperken, ona dokunurken gördüm. Kıskanmış, incinmiş ve sinirlenmiştim ve bir kez daha ona acımasızca davranmıştım.

Utanç vericisin.

Tanrım, öyle olduğumu biliyordum. Biliyordum.

Cep telefonum odanın öteki tarafında bir yerde çaldı ama öylece uzanıp telesekreterin devreye girmesini bekledim. Ama birkaç saniye sonra tekrar çalmaya başlayınca doğruldum ve bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Tanrım."

Sesi takip ettim ve telefonumu dün gece yatmadan önce kenara attığım kot pantolonumun cebinde buldum. "Alo?" Sesim boğuk ve yeterince dinlenemediğim için uykuluydu.

"Callen, canım?"

"Merhaba, Myrtle."

Hafifçe içini çekti. "Sana kötü bir haber vereceğim için üzgünüm ama baban... vefat etti."

Yatağa geri dönüp oturdum ve derin bir nefes verdim. "Babam mı?"

"Evet. VA Hastanesi'nde çalışan bir adam seni aradı. Babanın kayıtlarında iş numaranı bulmuş. Onu arayabilmen için iletişim bilgilerini bıraktı. Ama bir yabancı yerine haberi benden alman gerektiğini düşündüm."

"Pekâlâ. Teşekkürler, Myrtle."

Bir duraksama oldu. "İhtiyacın olursa, buradayım, canım. Gelip hazırlıklar için yardım etmemi–"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim. Babam ve ben... görüşmezdik."

"Ah, anlıyorum. Bunu duyduğuma üzüldüm. Bu da kolay değil."

"Evet," diye mırıldandım. Sersemlemiş hissettim. Myrtle arayan adamın numarasını verdikten sonra bir dakika daha konuştu. Söylediği her kelimeyi anlamadım ama sakin ses tonu beni yatıştırdı.

Telefonu kapattıktan sonra çok uzun bir süre duvara baktım.

Eski ev terk edilmişti. Şaşırmadım. On bir sene önce de yaşanılmayacak kadar berbat bir yerdi, aradan geçen on sene boyunca da burada yaşayan kiracılar evin kaderini belirlemişlerdi. Sahibi bile çekip gitmiş görünüyordu. Ön bahçe görevi gören yerde bir Kaliforniya bankasının kocaman logosu duruyordu. Sahibi artık onlardı sanırım.

Buraya neden geldiğimden emin değildim. Ama babam bir ara –ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum– doğduğum Santa Lucinda'ya taşınmıştı ve küçük, üzücü cenaze töreni sokağı engellemişti. Mezar taşının ücretini ödemiş ve törene katılmıştım. Benden daha fazlasını bekleyeceğini, hatta orada olmamı isteyeceğini bile sanmıyordum. Görünüşe göre birkaç eski arkadaşı vardı, üstü başı perişan bir şekilde gelip grup hâlinde duran ve sigara içerken birbirlerine kimbilir hangi konuda hikâyeler anlatan askerlik arkadaşlarıydı.

Babam kasabaya döndüğünde, o sırada kiralanmaya müsait olsa bile bu eve tekrar taşınmamıştı. Ama buraya çekilmiştim. Acının fiziksel olarak varlığını sürdürdüğü bir yer varsa, orası burasıydı.

Ön kapı kilitliydi ama yan pencerelerden birini içinden geçebileceğim kadar açabildim.

Ne yapıyorum?

Hayvan pisliklerine ve geride bırakılmış çöplere basmamaya çalışarak yürürken adımlarım boş odalarda yankılandı.

Holdeki döşemede büyük bir delik vardı, muhtemelen hayvanlar oradan içeri girmişlerdi.

Eski odam... klavyeyi –çok sevdiğim klavyemi– sakladığım dolap, onu sadece babam evde yokken çıkarır ve mucizevi bir şekilde okuyabildiğim müzikte kendimi kaybederdim. Bu güzel bir anıydı. Banyo... babamın odası... ve mutfak. Açık alanda durup etrafıma baktım. Tüm alt dolaplar çıkarılmıştı, buna aydınlatma armatürleri ve süpürgelikler de dahildi. Üst dolaplar tehlikeli bir şekilde asılı duruyordu, çoğunun kapısı eğriydi ve tek bir paslı menteşe tutuyordu. Yerdeki linolyum çatlamış ve dökülüyordu, bir zamanlar lavabonun olduğu yerde paslı borular görülüyordu.

İşe yaramaz aptal! Oku! Şu satırı oku. Sadece kahrolası bir harfi oku!

Babamın sözlerinin yankısı içimde dalgalanırken, gözlerim yavaşça masanın olduğu yere kaydı, perişan olduğum, utandırıldığım ve küçük düşürüldüğüm yere. Kendimi orada, önümde bir kitap açık bir şekilde Tanrı'ya okumama yardım etmesi için dua ederken hayal ettim.

Lütfen. Her şeyi yaparım. Sadece bana yardım et. Yardım et, lütfen.

Birdenbire öylesine şiddetli bir öfkeye kapıldım ki hiddetle bağırıp zaten sallanan dolap kapaklarından birini kopardım ve duvara fırlattım. Kapak paramparça oldu, çarptığı yerdeki alçı döküldü ve tahtalar tıngırdayarak yere düştü. Derin bir nefes alırken göğsüm şişti. Yeterli değildi. "Sana ihtiyacım vardı!" diye haykırdım. "*Yardıma* ihtiyacım vardı!" Dolapla boğuştum ve en sonunda onu da duvardan kopartıp fırlattım. "Bana hiç yardım etmedin! Neden? *Neden?*"

Aptalsın. Çok aptalsın.

Bir başka kapı ve dolabın bir başka parçası koptu. Ahşap parçalandı, alçı patladı, kaslarım yandı ve hissedemediğim bir yaradan yere kan sıçradı. "Neden beni sevemedin?" diye bağırdım. Sesim çaresiz ve hayvani çıktı.

Neden benim oğlum oldun ki? Neden payıma sen düştün?

Başka dolap kalmadığı için borulara yöneldim, onları sarsıp gevşetene kadar büktüm ve kopardım, önce yerde fokurdayan

sonra gözden kaybolan kara bir su saçtılar. Boruları sopa gibi kullandım, uluyarak ve harcadığım efordan nefes nefese, en yakınımdaki duvara onu kırana kadar vurdum. "Neden beni sevemedin? Tek istediğim beni sevmendi."

Boruyu savurmaya devam ettim ama kollarım yorgunluktan titriyordu ve çıplak kollarıma sıçrayan ıslaklık kan değil göz yaşlarımdı. Bir kez daha haykırdım ama hıçkırıkla son buldu ve yanaklarımdan yaşlar süzülmeye devam ederken, boruyu yere bırakıp boynumu büktüm. Dizlerimin üzerine çöktüm, sonra soğuk ve pis zeminde yan yattım. "Beni sevmeni istedim. Sana ihtiyacım vardı ama bana hiç yardım etmedin."

Tanrı'yla mı, babamla mı, yoksa her ikisiyle mi konuştuğumu bilmiyordum. Tek bildiğim ruhumun derinliklerinden gelen ve serbest bırakılmayı dileyen yoğun acıydı. Kemiklerime vuruyor, kaslarımı parçalıyor ve derimin içini tırmalıyordu.

Hıçkırarak acıya teslim oldum, içimden dışarı dökülmesine izin verdim ve çok uzun zamandır kalbimde sakladığım utançla titredim. Bir türlü kurtulamadığım işe yaramazlık hissi yüzünden ağladım, bana ait olduğuna inandığım için sıkı sıkı tutunuyordum ona. Beni sevmeyi reddeden kişi tarafından sevilmeye duyduğum çaresiz özlem yüzünden ağladım. "Sana ihtiyacım vardı," dedim bir kez daha boğuk bir sesle, göğsüm yükselip alçaldı. "Bana yardım etmene ihtiyacım vardı."

Seni kurtarmaya geldim.

Gözlerimi açıp bulanıklığı sildim ve doğrulup kulağımın dibinde konuşan çocuğu aradım. Hızla geriye çekildim, sırtımı duvara yaslarken soluklanmaya çalıştım. İki elimle yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Çocuk yoktu. Ses anılarımdan geliyordu. Ama tatlı ve netti, kızın kulağımın tam dibinden konuştuğuna yemin edebilirdim.

Jessie.

O Jessie'nin sesiydi. On bir yaşındaki yüzü çilli prensesin sesi.

Seni kurtarmaya geldim.

Upuzun, titrek bir nefes alırken kalp atışım yavaşladı ve

omuzlarım gevşerken içime rahatlık yayılmaya başladı. Dizlerimi göğsüme çekip o yük vagonundaki gibi oturdum. Kollarımı dizlerime yaslayınca ellerimin çizik içinde ve kanlı olduğunu gördüm ve gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım.

Seni kurtarmaya geldim, demişti Jessie, bir değil, iki kez.

Seni kurtarmaya geldim.

Sözleri çan gibi zihnimde yankılandı. Tanrı bu şekilde mi hareket ediyordu? Kurtarılmaya ihtiyacımız olduğunda bizi kurtaracak *insanlar* mı gönderiyordu? İşaretler mi? Küçük rehberler mi? Tanrı'dan yardım istediğimde, bana tekrar tekrar *yanıt verdiğini* göremeyecek kadar kör müydüm? Kalbim umutla çarptı ve içim hoş bir hayretle doldu. Bana yardım etmesini istemiştim, beni kurtarması için yalvarmıştım ve sadece en çok ihtiyacım olduğunda bana arkadaşlık edip kahkaha attırması için değil, müziğin sevincini hediye etmesi için de *Jessie*'yi göndermişti. Mucizeler getiren bir haberci gibi müziği kollarımın arasına teslim etmişti ve onun hayatımdaki önemini anlayamamıştım. *Yeteneğim. Kaderim. Aşkım.*

Ah, Jessie.

O gün hevesle yük vagonuna başını uzatıp bana bakmasını, elimi tutup bana tarlaların arasında ve tren raylarında rehberlik etmesini ve bildiğim perişan dünyayı mutluluk ve *umutla* dolu sihirli bir alana dönüştürmesini gözlerimin önüne getirdim. Bana kitap okumasını, hayal gücümü harekete geçirmesini ve bana nasıl hayal kuracağımı öğretmesini anımsadım. Notaları tekrar etmesini, bana bilmem gereken dili, hatırlayamadığım ama nedense hâlâ içimde taşıdığım, uzak bir yerde öğrendiğim ana dilimmiş gibi kanımda –iliklerimde, ruhumda– akan dili öğretirken parmağıyla her bir notaya nasıl dokunduğunu hatırladım.

Sanki dünyadaki tüm iyi ve güzel şeyler bir araya gelmiş ve sen bunu bir şarkıda ifade etmenin yolunu bulmuşsun.

İşe yaramaz değildim. Değildim. Jessie bana bunu öğretmeye çalışmıştı. Ama öz babam beni sevmezken, kimsenin, özellikle de Jessie gibi nazik birinin beni sevebileceğine inanmamıştım.

O ıssız evde uzun bir süre oturdum, gözyaşlarım kurudu ve kanım katılaştı. Kalbim istikrarlı bir şekilde *güm, güm, güm* diye atmaya başladı, mahvolan duvara baktım.

Aman Tanrım, aptalın tekiydim. Bunu görememiştim. Fark etmemiştim.

Başımı ellerimin arasına aldım, sadece Jessie değil, zihnimde çok fazla görüntü dolaşıyordu. Sadece Paris'te bir çatıda beni kurtarmak için ikinci kez ya da Loire Vadisi'ndeki bir Fransız şatosunda üçüncü kez karşıma çıkması değil. Nick'i, bir arkadaşa en çok ihtiyaç duyduğumda hayatıma nasıl girdiği, onu nasıl koruduğum ve hiç tereddüt etmeden onun da sırtımı nasıl kolladığını düşündüm. Hatta Myrtle. Çılgın Myrtle bile. Nefes nefese saçlarımı tuttum.

Belki de bunca zamandır bir şey... ya da biri tarafından seviliyordum. Dinlediğim sürece bana rehberlik etmeye hazır sevgi dolu bir el tarafından. Büyük bir şey olduğuna dair bir his tenimde ve damarlarımda dans edip içime yerleşti. Bir ışık gibi ılık ve ışıl ışıldı. Sevgi gibiydi.

Utanç vericisin, demişti Jessie. Başımı arkaya atarak kahkaha attım, kendimle alay etmiyordum, sözlerinin doğruluğunu, haklılığını fark ettiğim için gülüyordum. *Elbette haklıydı.* Ama daha da önemlisi artık utanç verici olmayı istemediğimi, öyle olmamak için gücümü toplamam gerektiğini fark etmiştim.

Hayatımı mucizeleri reddederek ve kaderi hiçe sayarak, tekneleri geri göndererek geçirmiştim. Hepsini tek tek.

Ama kader benden vazgeçmemişti. Kader Jessie'yi tekrar tekrar bana yollamıştı ve Tanrım, o lütfa layık olmak istiyordum.

Bir gıcırtı dikkatimi çekince ayağa kalktım. İhtiyacım olan en son şey terk edilmiş bir eve giren kuduz bir rakunla karşı karşıya gelmekti. Ama kısa koridorun köşesinden öteye bakınca, kahverengi ve beyaz, orta boy bir köpek gördüm, nefes nefese ve sırıtır gibi bir hâli vardı. Geri çekildim ama köpek ilerleyip kapıdan geçerek bulunduğum mutfağa girdi ve hafifçe inledi.

"Dur," dedim elimi havaya kaldırarak. Köpek oturup gözlerini yere çevirdi. Duraksadım. Bir sokak köpeği için oldukça

terbiyeliydi. Keçeleşmiş tüylerinin altında kaburga kemiklerini görebiliyordum, aç ve evsiz olduğu aşikârdı.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Seni barınağa götürmeliyim," diye mırıldandım. *Barınağın* ne olduğunu biliyor gibi görünen köpek yere uzanıp patileriyle gözlerini kapattı. Bu pis hayvanın ne kadar akıllı olduğunu görünce şaşkınlıkla güldüm. "Oraya daha önce gittin demek?" diye içimi çektim. "Seni alamam. Los Angeles'ta bir apartman dairesinde yaşıyorum. Bahçem yok. Evcil hayvanlara izin verilmiyor."

Köpek bir şey bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti. *Taşınabilirsin.* Kesik bir nefes verip arkamdaki duvara yaslandım. "Nereye taşınacağım? Fransa'ya mı?" Köpek kulaklarını dikleştirdi ve başını kaldırıp hafifçe inildedi. *Elbette.* Bu fikrin nereden çıktığından tam olarak emin değildim... belki de haftalardır aklımda dolaşıp duruyordu. Ya da bu konuda gözümü kararttığım takdirde bunu ve düşünmem gereken diğer tüm riskleri düşünmeye bile cesaret edememiştim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak köpeğe bakmaya devam ettim. "Fransa'ya taşınırsam, sana Pierre adını vereceğim. Bu gerçekten aptalca bir isim ve ona katlanmak zorunda kalacaksın." Köpek ayağa fırlayıp hafifçe havladı. Güldüm. "Anlaşıldı."

Tekrar içimi çektim. Taşınmayı düşünmek zorundaydım, bunu gerçekten düşünmeliydim ama şimdilik bir köpeğim varmış gibi görünüyordu. "Hadi gel, Pierre. Sana bir hamburger alalım." Köpek neşeli iniltiler çıkardıktan sonra kesik kesik soludu ve yanımda durup bana ciddiyetle baktı. "Biliyorum. Ben de bunu beklemiyordum. Sanırım önemli olan da bu."

Pierre beni takip etti, ön kapının mandalını kaldırdım. Onu açmadan önce tekrar mutfağa baktım ve masada korku ve üzüntü içinde oturmuş, kendisinden ve yapamadığı şeyden utanan küçük oğlan gözlerimin önünde belirdi.

"Hakkımda yanıldın," diye fısıldadım ve sonra kapıyı açtım, evden uzaklaşırken Pierre önümde koşuyordu.

"Ne düşünüyorsunuz, Mösyö Hayes? Güzel mi?"

Etrafımda dönüp modern mutfağa göz gezdirdim. Her şey parlak paslanmaz çeliktendi ve keskin hatlara sahipti. "Güzel sanırım, ama... biraz daha tarihi bir yeriniz var mı?"

Emlakçı tek kaşını kaldırdı. "Tarihi mi? Mösyö, Giverny tarihle doludur ama emlak dünyasında buna... tadilat gerektiren ev deriz."

Kıkırdadım. "Sorun değil. Makul olduğu sürece."

Emlakçı Mösyö Voclain telefonunu çıkarıp ekranı birkaç kez kaydırdıktan sonra fotoğrafların birinde durdu. Bana baktı. "Tarihten hoşlanıyorsanız... görmek isteyebileceğiniz bir ev var." Gülümsedi.

"Evet." *Daha doğrusu, benim için özel biri tarihten hoşlanıyor.*

"Pekâlâ. Beni takip ederseniz size yolu gösteririm."

Mösyö Voclain'in arabasını birkaç kilometre takip ettim, etrafı sarmaşıklarla sarılı, beyaz panjurları menteşelerinden sallanan taş bir kulübenin önüne park ettim. Arabanın kapısını açtım ve durup bir süre eve baktım... ve doğru yerde olduğuma dair bir hisse kapıldım. Pierre havlayarak yanımdan geçti ve açık kapıdan dışarı atladı. "Hey. Arabada kalman gerekiyor," dedim. Kahrolası köpek bana aldırmadan eve koştu ve taş patikaya vuran güneş ışığına uzanıp başını patilerinin üzerine koydu.

Etrafıma baktım, çimenlerin aşırı büyüdüğü bahçeyi hâlâ sağlam görünen taş bir duvar çevreliyordu. Devasa ağaçların gölgesi eve vuruyordu, çiçekler ve sarmaşıklar bol ve yabaniydi. Biraz bakıma ihtiyacı vardı ama evin doğal ve dizginsiz güzelliği içimde bir şeye hitap etti.

Burada ışığın tanıdık gelen bir yanı vardı. Evin arkasında yumuşak bir şekilde parlaması, ağaçların arasına ve ötesindeki gökyüzüne karışması bana Jessie'nin handaki pencerenin önünde dururken arkasından vuran ışığı hatırlattı.

Başımı geriye atıp rüzgârın kokusunu içime çekerken, uzaklarda bir yerdeki güllerin hoş ve çekici kokusunu aldığıma yemin edebilirdim.

Mösyö Voclain yaklaştı. "Hiç şüphesiz tadilat gerekecek. Ama arka tarafta hoş bir özel bahçesi var ve içerideki şömineler hâlâ çalışıyor. Kirişleri ve ahşap döşemeleri orijinal." Ön kapıya doğru yürümeye başladık. "Monet'nin evinin yakınlarda olduğunu biliyor muydunuz? 1883'te buraya taşındığında, Giverny'nin güzelliği ona büyük bir ilham kaynağı olmuş. En meşhur tablolarından bazılarını burada yapmış. Sanatçılar için... özel bir yer."

"Hmm," diye mırıldandım. Monet'nin evi ve bahçelerinin yakında olduğunu duymuştum. *Jessie buna bayılır.*

Mösyö Voclain şimdiden evinde gibi rahat davranan Pierre'e bakıp güldü. "Burası köpeğinizin de hoşuna gidecek. Yürüyüş için güzel yerler var, şu tarafta eski bir köprüsü olan bir nehir var." Sola işaret etti. "Ve ağaçların ötesinde, on birinci yüzyıldan kalma bir kilisenin çan kulesini görebilirsiniz."

İçimde bir melodi tınladı: Yumuşak, hoş ve yalnızdı, hep özlemini çektiğim ama sahip olmayı denemeye hiç cesaret edemediğim şeylerden bahsediyordu.

Aşk.

Ev.

"Mösyö Voclain, bu evi alacağım."

Emlakçı kilidini yeni açtığı kapıdan bana doğru döndü. "İçeriyi görmediniz bile."

Sırıttım. "Pekâlâ, sırf resmileştirmek için evi dolaşalım."

26

JESSICA

"Jess?" Frankie eve girdi, çorba ısıttığım ocağa arkamı döndüm.

"Selam," diye gülümseyerek karşıladım onu.

"Selam. Günün nasıldı?"

"Güzeldi."

Frankie mutfağa girdi ve omzumun üzerinden sebze çorbasına bakıp suratını ekşitti. Tezgâha birkaç zarf atıp üstteki dergiyi aldı. "Şuna bak." Sırıttı. "Tarihin en büyük gizemlerinden birini çözmeye yardım eden zeki arkadaşımla ilgili bir makale yayınlanmış."

Nefesimi tutup kullandığım tahta kaşığı tezgâha bıraktım. Dergiyi Frankie'den alıp Jeanne d'Arc'm Yedinci Charles'a ona bir ordu tahsis etmesi için söylediği sözleri içeren makalenin olduğu sayfayı açtım. Yazıyı çoktan okumuştum ama basılı hâlde görmek beni heyecanlandırdı. Çıkardığımız işle gurur duyuyordum ve yanlış dosyalanan yazıda bulunan bilgiler beni çok sevindirmişti.

Makaleye göz gezdirirken, Frankie omzumun üzerinden baktı. "Bunu çerçeveleteceğiz, biliyorsun."

Gülerek dergiyi tezgâha koydum ve Frankie'nin bıraktığı zarf yığının tepesinde kocaman, dolgulu bir zarf dikkatimi çekti. "O ne?" Başımla yığına işaret ettim.

Frankie meyve kasesinden bir elma alıp ağzına götürdü. "Bilmiyorum. Sana gelmiş," dedi elmadan bir ısırık alırken.

Zarfı aldım. Üzerinde ismimin ve adresimin olduğu bir etiket vardı ama gönderenin bilgileri yoktu, sadece Fransa'dan gönderildiğini belirten bir posta damgası vardı. Kaşlarımı çattım ve mührü bozup içine baktım. Boş bir kılıfı olan bir müzik CD'si çıkardım. "Bu da ne...?" Kapağı kaldırınca, üzerinde kocaman siyah harflerle JESSIE'NİN ŞARKISI yazan bir CD gördüm. "Aman Tanrım," diye fısıldadım ve tezgâha yaslanıp destek aldım, ellerim titremeye başlamıştı.

"Neymiş?" diye sordu Frankie, onu elimden alıp bir süre baktı. "Callen'dan mı?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

"Öyle olmalı." Başımı iki yana salladım. Nick, Amerika'ya dönecekleri gün beklenmedik bir şekilde uğradığından beri, iki ayı aşkın bir süredir ondan hiç haber almamıştım. Frankie'den Callen'ın gerçekten gittiğini doğrulamasını istemiştim, gazetelerde onun hakkında hiç haber yoktu, Frankie internette araştırmasına rağmen Callen hakkında hiçbir şey bulamadığını söylemişti. Sanki ortalıktan kaybolmuştu.

Ve şimdi... bana bir şarkı göndermişti. "Jessie'nin Şarkısı." Bu ne anlama geliyordu?

"Bence odana gidip onu dinlemelisin," dedi Frankie kısık bir sesle.

Ona baktım. Kalbim birdenbire o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Pekâlâ."

Frankie başıyla onayladı, endişeli görünüyordu. "Dinlemeyi bitirdiğinde burada olacağım. Onu o kadar sıkı tutmaktan vazgeç. Çatlatacaksın."

Boğuk bir kahkaha atıp CD'yi daha gevşek tuttum. Kaskatı bir şekilde odama girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra masama gittim ve kulaklıklarımı takıp diski bilgisayarıma taktım.

İlk notalar çalarken gözlerimi sımsıkı kapattım, Loire Vadisi'ndeyken sürekli mırıldandığı melodi kulaklarıma ve kalbime doldu. Tek bir keman vardı, güzeldi ama notalar... nedense *kanıyordu*. O zaman sadece kısık bir sesle melodiyi ve sonra armonileri mırıldanmıştı ama şimdi hepsi bir aradaydı, koca bir or-

kestra tarafından çalınıyordu ve inanılmaz güzeldi. Bu müziğin anlattığı hikâyenin etkisiyle kalbimin göğsümden fırlamasına engel olmak ister gibi elimi üzerine koydum. Özlem, çaresizlik, yalnızlık, sevgi ve neşeyi anlatıyordu. Şarkıya benim adımı vermişti ama bu Callen'ın ruhundan süzülen notalar aracılığıyla anlattığı hikâyesiydi. Yüreği buradaydı; ince, gümüşi bir diskte açığa vurmuştu. Onu bana vermişti.

"Jessie'nin Şarkısı" bitince bir başkası başladı. Sonra bir başkası. Her biri bir hikâye anlatıyordu, bazılarını anladığımı sandım, diğerleri güzel ama benim için gizemliydiler. Belki de bana hiç bahsetmediği şeyleri anlatıyorlardı. Hatta, Callen şimdiye kadar bunlardan kendisine bile bahsetmemiş olabilirdi.

Eğer gönül yarası ve telafi bir müzik oluşturacak şekilde birbirlerine karıştırılabilselerdi, bu o olurdu. Callen'ın acısını daha dokunaklı bir şekilde anlıyordum. *Ah, Callen.* Güneş batarken odamda oturup her şarkıyı yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla dinledim ve nefesimi tutup sonuncunun nasıl biteceğini duymayı bekledim. Sonu yaklaşırken kalbim öylesine sıkıştı ki sesli bir şekilde nefes verdim. Müzik nazikçe yükseldi, yine tek bir keman sesi vardı, notalar süzülürken kalbim de onları takip etti.

Callen, Callen.

Mutlulukla dolu bir son yazmıştı. Umutla. Sevgiyle.

Lordumuz 1431 senesinin Ekim ayının yedisi

Bugün havada bir serinlik var, mağaramızın girişinde otururken, Loire Vadisi sonbaharın ihtişamlı renkleriyle çok güzel görünüyor. Olivier aşağıdaki tarlada dolaşarak bacaklarını esnetirken, oturduğum yerden eskisi kadar topallamadığını görebiliyorum. Birkaç ay önce yeni ayın ışığı altında buluştuğumuz günü, atından nasıl indiğini ve ben koşarken bana doğru topallamasını, gözyaşları ve öpücükler, sevgi ve kahkahalarla çarpışmamızı hatırlayınca, gülümsememe engel olamadım. Tit-

reyerek, "Buradasın, sevgilim, buradasın," demesini sonsuza dek unutmayacağım.

Olivier güzel bir hayatımız olacağına söz verdi, Fransa'nın uzak bir köşesinde elma ya da üzüm yetiştireceğimiz huzurlu bir hayatımız olacak. Savaş, korku, kurallar ya da eleştiriler olmayacak, yüreğimize sadece Tanrı hükmedecek. Böyle olacağından, kaderimin beni buraya getirdiğinden tüm kalbimle eminim ve beni teselli eden şey sadece Olivier'in vaadi değil, aynı zamanda bu vaadin rüzgâra yazılı olmasıydı.

Buraya dönmeyeceğimizden, Olivier ve benim kalplerimizin birleştiği bu muhteşem yere bugün veda ettiğimizden eminim. Artık ailem o. O ve rahmimde büyüyen çocuk. Küçük bir umut ve sevgi zerreciği. Hayatın bir şeyleri alıp götürürken, aynı zamanda geri verdiğinin kanıtı.

Hikâyemi burada bitirip ona ve Jehanne'ın sevgiyle sunduğu parçalarına veda ediyorum. Sadece Fransa'ya değil, bana, arkadaşı ve sırdaşına ait parçalarına. Belki bir gün kader bu hikâyenin paylaşılmasının vakti geldiğine karar verir. Bu yazıları ilk okuyacak kişiyle aramda bir yakınlık hissetmeme engel olamıyorum, bu gerçekleşirse, hiç şüphesiz aramızdaki bağı kader planlamış olacak. Bu sayede, belki de onlarca yıl sonra birleşeceğiz. Kelimelerimi okuyan, yüreğimden geçenleri bilen kişiye mesajım şu: Ben de bir zamanlar kaderin rüzgârlarının iyi niyetli mi yoksa kötü niyetli mi olduğunu düşündüm. Artık tüm varlığımla sadece iyi olduklarını biliyorum. Son nefesine kadar bana bunu öğreten Jehanne'dı. Adını bilmediğim dostum, umarım sen de buna inanırsın. Sevgilerle, Adélaïde Durand

27

JESSICA

Paris'te sonbahardı. Sıcaklık düşmüştü ve turistlerin çoğu gittiği için Parisliler çok sevdikleri şehirlerini geri almışlardı.

Metrodan çıkıp evime yürümeye başladım, ceketimi etrafıma doladım ve metrodayken okuduğum dosyaları evrak çantama sokmaya çalışırken düğmelerimi de iliklemeye çalıştım ama beceremedim. "Ah, Tanrı aşkına," diye homurdandım, yapraklar önümdeki kaldırımda dönerek uçuşuyordu.

İlk yağmur damlası burnuma düştü, gözlerimi kırpıştırarak gökyüzüne bakarken gözümün içine bir damla daha düşünce küçük bir çığlık attım. Gözümü silip adımlarımı hızlandırdım. Hava durumunda yağmur olmadığı için yanıma şemsiye almamıştım.

Yağmur hızlanıp damlalar daha istikrarlı bir şekilde düşmeye başlarken, topuklu ayakkabılarımla koşmaya cesaret edemediğim için başımı eğip hızla yürüdüm. Evrak çantamı başımın üzerinde tutarak kendimi yağmurdan korudum. Dosyaları içine sokarken acele ettiğim için fermuarını çekmeyi unutmuş olmalıydım çünkü dosya birden önüme düştü, çığlık atıp aniden durduktan sonra çömeldim ve uçuşan kâğıtları durdurmaya çalıştım.

Biri yanımda çömelip ayağını serbest kalan kâğıtlardan birinin üzerine koydu. Bir şemsiyenin gölgesi üzerime düştü ve neyse ki yağmuru engelledi. Gülüp başımı iki yana salladım. "*Merci*

Ninova

*beaucoup**–" Başımı kaldırıp bakınca, az önce topladığım kâğıtları elimden düşürdüm ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Callen.

Birden nefes verdim, neredeyse geriye doğru düşecektim.

"Sakin ol," dedi kısık bir sesle, kollarımı tutup beni ayağa kaldırdı. "Seni kurtarmaya geldim," dedi hafif boğuk bir sesle. Gülümsemesini korumaya çalıştı ama dudakları seğirdi ve tamamen kaybolurken göz göze geldik, bakışları yoğundu.

Ah.

Ona bakakaldım. Yüzünü görmek, beklenmedik bir şekilde onu karşımda bulmak... nutkum tutuldu ve görünüşe bakılırsa, aklım da durdu.

Callen elimden düşürdüğüm kâğıtlara baktı ve onları toplamak için eğilince, elimi uzatarak onu durdurdum. "Sorun değil. Onlar sadece..." *Bir şeyin kopyaları, önemli değiller.* "Kopyalarını yeniden çıkartabileceğim şeyler."

Yine de eğilip suyla ağırlaştıkları için artık kaldırıma yapışan kâğıtları topladı. "Yerleri kirletmesek iyi olur," dedi doğrulurken.

"Hayır," dedim, gerçek olmayabilirmiş gibi gözlerim yüzünde dolaştı. "Demek istediğim, evet." Başımı iki yana sallayıp aklımı toparlamaya çalıştım. Son zamanlarda çok bulanıktı. "Evet, yerleri kirletmek kötüdür."

Callen'ın gülümsemesi kocaman oldu, çok güzeldi. O kadar güzeldi ki neredeyse ağlamaya başlayacaktım. Biri arkasından geçerken, bana doğru bir adım attı ve beni kaldırımdan geçen insanlardan uzakta bir binanın duvarına doğru yönlendirdi. Şemsiyeyi hâlâ tepemizde tutarak sadece ikimiz için samimi bir alan yaratıyordu. Bana Loire Vadisi'nde paylaştığımız o küçük odayı hatırlattı ve yoğun duygulara kapıldım. Umut, hem çekingen hem de güçlüydü. "Burada ne arıyorsun?"

Callen serbest elini saçının arasmda gezdirip onu geriye itti,

---

* (Fr.) Çok teşekkürler. –*çn*

sonra elindeki ıslaklığı bacağına sürterek kuruladı. "Seni görmek için evine gidiyordum."

"Beni görmek için mi?"

Callen başıyla onaylayıp bir süre bana baktı, gözlerinde öylesine derin bir özlem vardı ki kalbim yine tekledi. Bir şey hatırlamış gibi ceketinin cebine hafifçe vurduktan sonra içinden katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Onu bana uzatırken eli titriyordu. Boğazını temizledi. "Bu senin için. Onu sana yazdım."

"Müzik mi?"

Callen başını iki yana salladı. "Hayır, ah, hayır. Bir mektup. Kısa bir şey."

Nefesimi tuttum. *Bir mektup. "Sen* mi yazdın?" *Aman Tanrım. Ah, Callen.*

Callen gözlerimin yaşlarla yanmasına sebep olan kırılgan bir ifadeyle onayladı. "Lütfen dalga geçme, Jessie."

Kâğıdı alırken hafifçe hıçkırdım. "Seninle asla dalga geçmem."

Callen suratını ekşitip başını iki yana salladı. "Biliyorum. Üzgünüm. Sadece... Bu sadece bir başlangıç. Henüz o kadar iyi değilim. Ama Madam Pelletier iyi olacağımı söylüyor."

"Madam Pelletier mi?"

"Öğretmenim."

"Ah, Callen," diye nefes verdim ve boğazımda beni boğmakla tehdit eden yumruyu yuttum.

Callen nota doğru başıyla işaret etti, eli cebinde beni izledi.

Beyaz kâğıt parçasını açarken benim elim de onunki gibi titriyordu. İçinde çocuksu görünen kocaman harfler vardı, mürekkep birkaç noktada akmıştı, arada duraksamış ve büyük bir konsantrasyonla yeniden yazmaya başlamış gibiydi, şöyle yazıyordu:

Sevgili Jessie,
Özür dilerim ve seni seviyorum.
Callen

Dünya tarihinde yazılmış en müthiş aşk mektubuydu.

Ninova

Gözyaşlarıma daha fazla hakim olamadım ve yüreğimdeki sevgi onunla duyduğum gurura, son dört ayın acı veren yalnızlığına, endişelere, şüphelere, üzüntüye ve korkuya karışarak patlarcasına taşarken, boğazımdan bir hıçkırık yükseldi.

"Jessie," dedi boğuk bir sesle. "Ağlamamalısın." Öne çıkıp yüzümdeki gözyaşlarını sildi.

Başımı iki yana salladım. "Seninle gurur duyuyorum. Ve bunu benim için yazdın. Şarkılar," nefesim kesildi, "güzel, müthiş şarkılar."

Callen biraz daha yaklaşıp yanaklarımdaki gözyaşlarını öptü. "Jessie," diye mırıldandı. "Sana açıklamam gereken çok şey var. O gün otel odamda, ben–"

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Nick beni görmeye geldi."

Callen başıyla onayladı. "Biliyorum. Bana söyledi." Islak yanağıma yapışan saç tutamımı geriye itti. "Yine de, kendi kelimelerimle açıklamak istiyorum. Sebep olduğum üzüntüyü geri almak istiyorum. Affını hak etmek istiyorum."

"Seni affediyorum, Callen. Ve senin de beni affetmeni istiyorum. Asla seni incitmek istemedim–"

Callen parmaklarını dudaklarıma koyup sözlerime engel oldu. "Affedilecek bir şey yok. Nasıl olduğunu bana anlatabilirsin ama beni incitmek istemediğini biliyorum. Sen bana sadece lütuflar getirdin." Duraksadı. "Bir bakıma, o da bir lütuftu, Jessie. Her ne kadar tuhaf görünse de. Beni bir kez kurtardm, sonra tekrar kurtardın ama benim de kendimi kurtarmam gerekiyordu." Parmak eklemini yanağımda gezdirince, kendimi dokunuşuna bıraktım. "O konuda haklıydın. Birçok açıdan haklıydın."

Gülümsedim. "Ah, Callen–" Şiddetli bir rüzgâr esti ve ceketimin önü açıldı, geriye doğru sendeledim, elbisem vücuduma yapışmıştı. Başımı rüzgâra karşı çevirdim ve esinti yön değiştirince, başladığım cümleyi bitirmek için ağzımı açtım. Tekrar Callen'a baktığımda ağzı hafif aralık bir şekilde kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Gözlerini gözlerime dikti ve alnı kırıştı. "Jessie?" Uzanıp avu-

cunu onun bebeğiyle yeni yeni yuvarlaklaşmaya başlayan şiş karnımda gezdirdi.

"Seni aramaya çalıştım," dedim, gergin bir şekilde. "Ama numaran değişmişti."

Callen gözlerini kırpıştırdı, şok olmuş gibi hâlâ bana bakıyordu. "Fransa'ya taşınınca numaramı değiştirdim," diye mırıldandı.

Fransa mı? "Ah. Sana nasıl ulaşacağımı bilmiyordum ve arayabileceğim başka biri yoktu. Nick'i bulmaya çalıştım ama soyadını bilmiyordum ve Los Angeles büyük bir şehir... web tasarımı yapan çok fazla şirket var. Müziğini gönderdikten sonra benimle iletişime geçeceğini düşündüm... bekliyordum... şarkılarını birçok kez dinledim." Boğuk bir kahkaha attım. Bu yetersiz bir ifadeydi. Tüm film müziğini, her notasını, her akordunu ezberlemiştim. "Onları bebeğe de dinlettirdim," diye fısıldadım. "En başından beri seni tanımasını istedim... ve orada kalbini hissettim..." *Ah Tanrım, bir şey söyle. Herhangi bir şey.*

Callen nefesini verdi, omuzları gevşedi, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi ve içinde bir şey çözüldü. "O hafta sonu o küçük çatı katında, o küçük yatakta bir bebek yaptık." İyice sırıttı ve sonra neşe dolu bir kahkaha attı.

"Evet. Ben... Sen... mutlu musun?"

"Jessie." Tekrar güldü, şemsiyeyi yere bırakıp beni kollarının arasına aldı. "Mutluyum. Bu bir mucize." Dudakları dudaklarımla buluştu, gülerek öpüştük ve beni hafifleyen yağmurda döndürdü. Büyük bir sevince kapıldım, öylesine yoğun bir rahatlama hissettim ki dizlerimin beni taşıyamayacağını düşündüm. Ama Callen beni sıkıca tutup düşmeme izin vermedi. *Beni kurtarıyor.*

Birkaç dakika daha öpüştükten sonra Callen geri çekildi. "O geceki baloda bana hamile olmadığını söyledin."

"Bilmiyordum. O hafta sonunun üzerinden sadece iki hafta geçmişti. Sanırım hamile değilim diye düşündüm. Belki de... hamile olmamayı umdum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Her şey çok–"

"Biliyorum. Üzgünüm. Çok üzgünüm." Callen beni tekrar öptü, sarıldık.

Bir dakika sonra başımı kaldırdım, az önce söylediği sözleri yeni algıladım. "Bir dakika, Fransa'ya mı taşındın? Ne zaman?"

Gülümsedi. "Evet. Birkaç ay önce. Giverny'de bir ev aldım. Çok eski, büyük bir geçmişi ve arka tarafta dışarı çıkar çıkmaz kokusunu alabildiğin güllerin olduğu, gözlerden uzak, güzel bir bahçesi var." İfadesi ciddileşti. "Birçok yatak odası da var. Ana yatak odasının yanında harika bir çocuk odası olabilecek küçük bir oda var. Pencere oturağı ve bolca ışık alan..."

Sevinçten gülmeli miyim, yoksa içimde biriken duygular yüzünden ağlamalı mıyım bilemediğim için yarı kahkaha yarı hıçkırığa benzeyen bir ses çıkardım. Belki de her ikisiydi. Yanağını avucuma alıp başparmağımı elmacıkkemiğinde gezdirdim. "Aylardır orada tek başına mıydın?"

Callen başını iki yana salladı. "Hayır. Demek istediğim, evet. Artık bir köpeğim var. Pierre. Bana arkadaşlık ediyor."

Tek kaşımı kaldırdım. *Pierre mi?* "Dişi mi?"

Callen güldü. "Evet. İsim vermeden önce dikkatle bakmadım. Fark ettiğimde ismine çoktan alışmıştı. Onu nasıl bulduğumu daha sonra anlatırım." Başını eğip alnını alnıma yasladı. "Konuşacak çok şeyimiz var, Jessie. Sana anlatacak çok şeyim var."

"Benim de sana anlatacak çok şeyim var," diye fısıldadım gülümseyerek. "Ama tekrar söyle."

"Neyi?"

"Mektubunda yazdığın şeyi."

"Üzgün olduğumu mu?"

"Hayır, o kısım değil. Diğeri."

Callen'ın gülümsemesi şefkatle doluydu. "Seni seviyorum, Jessie. Sadece seni. Seni uzun zamandır seviyorum, sonsuzluk kadar uzun olmalı. Sen ve bebeğimizle birlikte bir hayat kurmak istiyorum. Sana müziğimle aşk mektupları yazmak istiyorum. Seni Fransız çikolatalarıyla beslemek istiyorum." Gülümsemesi kocaman oldu, ağlamaklı bir kahkaha attıktan sonra ikimiz de

tekrar ciddileştik ve yakışıklı yüzündeki sevgi dolu ifadeyi görünce nefesim kesildi. "İşinden tutkuyla bahsettiğini duymak istiyorum. Seninle yürüyüşe çıkmak, şöminenin önünde oturmak, sevişmek, çocuklarımızı büyütmek ve birlikte yaşlanmak istiyorum. Prensin olmak istiyorum."

Yine ağlamaya başladım, sessiz gözyaşlarım yüzümden süzüldü ama yüreğim mutlulukla dolup taştığı için gözyaşlarıma rağmen gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum," dedim, son yağmur damlaları düştü ve Paris bir süreliğine bizim için durmuş gibi göründü, onu tekrar kendime çekip dudaklarımı dudaklarına dokundurdum.

KAPANIŞ

CALLEN

Küçük oğlan yaban çiçeklerinin arasında yalpalayarak ilerlerken, boğazından yükselen belli belirsiz seslerin titreşimi ılık ilkbahar esintisinde bana doğru süzüldü. Bir şeyler mırıldanıyordu. Sevgi ve biraz korkuyla sıkışan kalbim tekledikten sonra sakin ve düzenli bir şekilde atmaya devam etti. Müzik onun da içinde yaşıyordu, bu beceriyi benden almış olmalıydı. Belki mücadelelerimi de ona geçirmiştim ya da müziğin yaptığı şey buydu: Beynimizi tamamen doldurduğu için başka şeylere çok az yer kalıyordu. Gerçi, okuma-yazmayı öğrenmiştim. Yazılı kelimeleri ve deyimleri, cümleleri ve dilin yapısını hiçbir zaman Jessie gibi anlamayacaktım ama artık mönüleri okuyabiliyordum. İşaretleri ve yön tabelalarını, ürün bilgilerini, mesajları ve e-postaları okuyabiliyordum. Dünya bana açılmıştı ve en önemlisi de kendi becerilerime olan inancımın arttığını, kafama koyduğum şeyi başarmanın getirdiği gururu ve korkmama rağmen *denemek* için yeni bir heves duymanın verdiği özsaygıyı hissettim.

Her halükârda, oğlum nasıl biri olursa olsun, onunla gurur duyacaktım. Beni düşündüğünde, zihninde sevgi, hayranlık, gurur ve mutlulukla ilişkili kelimeler belirecekti. Ona her baktığımda bir mucize gördüğümü bilecekti.

"Güzel bir gün, değil mi?" diye sordu Jessie, yanıma gelip kollarını belime doladı ve başını omzuma yasladı. Kolumu etrafına dolayıp onu yanıma çektim, başının tepesini öperken,

Ninova

oğlumuzun gülerek yön değiştirmesini ve hoplayıp zıplayan Pierre'in peşinden gitmesini izledik.

"Harika," dedi Jessie. Adélaïde'in mektuplarının bulunduğu mağaranın yanındaki tarlada piknik yapmıştık ve ilkbaharın gelmesiyle güzelleşen muhteşem Loire Vadisi'nin ve birbirimize âşık olduğumuz yerdeki hoş anıların tadını çıkarıyorduk. Ailemizin tohumları burada atılmıştı.

Bu tam olarak doğru değildi sanırım. Ailemizin hikâyesi yıllar önce, bir yaz gecesi Kaliforniya'daki o yük vagonunda başlamıştı. Belki kader bunca zamandır bizim için sevgiyle önümüze serdiği yolu görmemizi bekliyordu. Çok sabırlı olmalıydı.

"Burada onları hissedebiliyorum," diye mırıldandı Jessie, arkamızdaki mağaraya dönerek. "Bazen Adélaïde'in sesini hâlâ zihnimde duyabiliyorum. Söyleyebileceği şeyleri, verebileceği tavsiyeleri hayal ediyorum."

Jessie'nin hayallerle dolu gözlerine baktım, gözlerim güzel yüzü, kocaman ela gözleri ve öpmekten asla sıkılmayacağım o tatlı, dolgun dudaklarında dolaştı. *Teşekkür ederim,* diye içimden fısıldadım. *Jessie için teşekkür ederim. Onlar için.* Güneş Jessie'nin çillerini ortaya çıkarmıştı, karşı koyamayıp eğilerek birini öptüm. Jessie kahkaha atınca gülümsedim. "Ne diyor?"

Bulunduğumuz yere yakın bir yerde Austin dengesini kaybedip dolgulu, bezli poposunun üzerine düştü. Pierre hemen yanına gidip yüzünü yalamaya başladı ve on sekiz aylık oğlumuz ayağa kalkıp keşfine kaldığı yerden devam etti.

"Bana kalbimin sesini dinlemem gerektiğini, bahşedilen tüm lütufları, en küçük olanları bile fark etmemi ve mısır gevreği kâseni çalkalamadan lavaboya bıraktığında sabırlı olmamı söylüyor."

Güldüm. "O bilge bir ruh."

Jessie'nin gülümsemesi düşünceli bir hâle büründü. "Öyle. Genellikle bana her şey için minnettar olmayı hatırlatıyor." Minnettarlıkla onu kendime doğru çektim.

Önceki sene, tercüme edilen yazılardan daha net bir tablo yaratmak için Dr. Moreau ve Jessie Yüz Yıl Savaşları esnasında Fransız

ordusunda hizmet etmiş Yüzbaşı Olivier Durand'la ilgili bilgi edinmeye çalışmışlardı. Eski Fransız arşivlerine göz attılar ve en sonunda Jeanne d'Arc'ın aykırı düşünceleri sebebiyle kazığa bağlanarak yakıldığı sene Yüzbaşı Durand'ın Fransız bir aristokratın evlatlıktan reddettiği kızı Adélaïde Beauvais ile evlendiğini buldular. Yüzbaşı Durand ordudan ayrılmıştı ve birlikte beş çocuk büyütmüşlerdi. Olivier ve Adélaïde ölene kadar hayatlarını Fransa'nın bir köyünde çiftçilik yaparak ve meyve bahçeleriyle ilgilenerek geçirmişlerdi. Önce Olivier ve üç hafta sonra Adélaïde vefat etmişti.

Nereye gömüldüklerine ya da mezar taşlarının var olup olmadığına dair bir bilgi yoktu, o yüzden onlara saygımızı göstermek için buraya geldik. Böylesi doğru geliyordu. Burada yaşamışlardı. Sevgilerini ilk kez burada birbirlerine ifade etmişlerdi ve burada yeniden bir araya gelmişlerdi.

Bizim için de aynıydı.

Jessie önceki hafta Louvre'daki işinden ayrılıp serbest çevirmen olarak devam edeceğini açıklamıştı. Orada çalıştığından beri birkaç büyük projede baştercüman olarak yer almıştı ama serbest çalışırsa, daha farklı projelerde çalışma fırsatı edinecekti. Kendi programına göre çalışabilecek ve dilerse seyahat edebilecekti. Fransız Rivierası'ndaki bir müze, eski bir Fransız hapishanesinde gömülü yazılara rastladığını söyleyerek onunla çoktan iletişime geçmişti. Ayrıca Normandiya kıyısında yaşayan bir aile de, uzak bir akrabaları olan düşesin kocasını –dükü– öldürdüğünü düşündükleri mektupları içeren bir kutu bulmuştu.

Bir kez daha Jessie ve ben birlikte maceralara çıkacaktık, en azından Austin küçükken. Jessie yemek yapmayı öğreneceğini ve çılgınca aşık olduğu tarihi Fransız evimizin tadilatına devam edeceğini söyledi. Bahçemizdeki güllerle de ilgileniyordu. Güller bize her şeyin değiştiği, kaderin bizi bir handa, birbirimize çok yakın olacağımız bir odaya götürdüğü o hafta sonunu hatırlatıyordu. O odada kalbimi bir başkasına vermiş ve diğer herkes için sonsuza dek seve seve yok olmuştum. O odada farkında olmadan küçük oğlumuzu yaratmıştık.

Ve elbette, Jessie'ye müziğimle aşk mektupları yazmaya devam edecektim.

Jessie'ye adadığım şarkının da bulunduğu film müziği hayallerimin ötesinde bir başarı yakalamıştı. Hatta birkaç Akademi Ödülü bile kazanmıştım ve bu kariyerimi yepyeni bir boyuta taşımıştı. Paranın getirdiği güvenlik hissi güzeldi ama şöhret artık beni tatmin etmiyordu. Giverny'deki sessiz hayatımı, yeni temsilcimle arada sırada iş görüşmesi yapmak ya da karımla güzel bir akşam yemeği yiyip şarap içmek için Paris'e gitmeyi seviyordum. Jessie, Frankie'yi ziyaret etmek ve arkadaşları ve eski meslektaşlarıyla öğle yemeği yemek için Paris'e daha sık gidiyordu.

Cyril Sauvage'la yaptığım o berbat röportajdan sonra, okumayazma bilmediğimden ve daha sonra öğrendiğimden sadece bir kez, Oscar töreninde bahsetmiştim. İlk ödülümü alırken, kendi elimle zar zor yazdığım konuşmamı dinleyicilere okumuş ve kelimelerimi eşime ithaf etmiştim. Basın aynı görüntüyü durmaksızın yayınlamıştı, buna salondaki neredeyse herkesin ağlamaklı yüzleri de dahildi. Jessie onu izlemekten asla bıkmıyordu. Bense gülüyordum, gizli bir utanç gibi tüm hayatım boyunca sakladığım bir şeye ilgi gösterilmesinden hâlâ biraz utanıyordum. Ama Jessie'nin sık sık söylediği gibi, korku olmadan gerçek cesaret olamazdı.

"Eve dönelim mi?" diye sordum. Öğlen yerini akşama bırakmaya başlamıştı ve güneş alçalıyordu. "Şimdi yola çıkarsak, güneş batmadan evde oluruz."

Jessie başıyla onaylayıp ellerini belimden çekti.

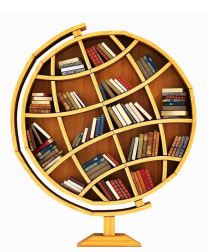
Pierre'e ıslık çalıp oğlumun yanına gittim ve onu kollarımın arasına alıp havaya atınca, neşeli tiz bir çığlık attı. Rahatlıkla kucaklayıp onunla birlikte güldüm. Sonra omuzlarıma oturttum ve Jessie'ye döndüm.

Eşyalarımızı alıp çayırda arabamıza doğru el ele yürüdük, Pierre önümüzden koştu. Jessie başparmağını elimin üzerinde gezdirdi, dokunuşu bir kuş tüyü kadar hafifti. Austin neşeyle mırıldanıyordu ve çenesi tepemde olduğu için titreşimleri his-

sedebiliyordum. Zihnimde, bir zamanlar şu anda bizim bulunduğumuz yerde yürüyen iki âşığın gölgesini gördüm. Onlar da bizim gibi sevgi ve inançla kaderlerine doğru yürümüşlerdi.

Müzik etrafımda ve içimde yükselip kalbimi umutla doldu-ruyordu, notalar kaderin benim için belirlediği yolda birer rehberdi. Babamın sözleri artık beni incitmiyordu. Artık hayatın, kelimelerin ötesinde bir şey olduğunu biliyordum. Hayat kahkaha, sevgi, inanç ve mutluluktan ibaretti. En önemlisi, hayat, bir şekilde ve pişmanlık duymadan yaşamanın verdiği derin huzurdu.

TEŞEKKÜRLER

Böylesine muhteşem ve yetenekli insanlarla birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. Onlar olmasaydı, bu hikâye bir gölge olurdu sadece.

Yapılandırmama ve organize etmeme, yeniden düzenlememe ve geliştirmeme yardımcı olan Marion Archer'a teşekkür ederim. Sadece editörüm olduğun için değil, arkadaşım olduğun için de teşekkürler. Altın kalplisin ve benim için çok değerlisin.

Keskin gözlü ve koca yürekli Karen Lawson'a teşekkür ederim.

Düşünceli notları ve yardımsever fikirleri için Tessa Shapcott'a minnettarım.

Ön okuyucularım Elena Eckmeyer, Cat Bracht, Ashley Brinkman, Denise Coy, Holly Michelle Downs, JoAnna Koller, Rachel Morgenthal ve Shauna Waldleitner Rogers'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Geç saatlere kadar kelimelerimi Fransızca'ya çeviren, Fransızca referanslarımı düzelten, aptal gibi görünmemem için Loire Vadisi'ndeki mesafeleri hesaplayan ve bana ancak Fransa'da yaşayan birinin verebileceği türden bilgiler veren Patricia Varange'a teşekkür ederim. Jeanne d'Arc'la ilgili harika sohbetler, sonbaharda Paris'in nasıl koktuğuna dair sözlerin ve her Fransız karakterin cümlesini *oui* ile bitirmeye çalıştığımda beni düzelttiğin için teşekkürler. Her nasılsa, bu çılgın kitap işi dünyanın öbür yanından seni bana getirdi ve bunun için kendimi şanslı sayıyorum.